

Сергій Миколин

РІЗНЕ

2019

“Нас безрассудство часто тянет в глубь,
хотя здравый смысл держит берега.
Не открывай Америку Колумб
и прежде Расскажи: зачем тебе Америка?”

ДЛЯ ЧОГО?

Нас нерозсудливість часто манить в глиб,
хоча здоровий глузд тримає берега.
Не відкривай Америку Колумб
і перш для себе подумай –
для чого вона тобі
далека та Америка.

Можливо, щоб побачити Іспанії хвіст,
чи й материка усього,
то пройди по землі,
тримаючи напрямок по зорі.

А там, в дорозі, побачиш ти
все те багатство і скарби,
якими наділили вас усіх боги.
То для чого умом блудиш ти,
лишаючи в штормах кораблі,
скидаючи за борт померлих?

Аби лиш потішити себе
і жадобу королеви,
бо, може, засіки були уже пусті,
чи ж дірявенькими були штанці?

Та все ж допливши до Америки,
де вогнем палили й різали ножом
індіанців корінних,
які є й були ваші брати...

То ви уже тоді
добряче служили сатані,
якому хрестилися неначе богу,
ховаючи пецики в полу...

То хіба не краще в мирі жити,
то хіба не краще шляхи до дружби
все таки шукати,
аби нікого не вбивати...

“Дякувати? – Дякуймо.
За біль? – За біль, іще важливіш.
Пробачити зобидчика? – Прощаймо.
Він слабак, а ти сильніший.
Прийняти сумуючого у втраті? – Прийняти.
Всі його скорботи і тривоги.
Підняти впавшого? – Підняти.
Бо він твій брат – один із багатьох.

Благословляти? – Благословляти.
І проклинаючих? - Їх теж...
Жорстокий світ любити? – Любити.
Його спасти любов лиш зможе ”

РОЗМОВА

Сидить “натура творча” із поетом
і так припишкли у задумі оба
з мініатюрними чашками
паруючої кави...
Лайно, а не погода –
говорить один так тоскно.
...так..., до речі, про лайно,
шановний мій колего,
що ж написали ви нового,
коли лайном так понесло.

НИЦІСТЬ

Дуже низько опустились люди,
коли готові із вигод й користі
задля цього убивати
собі подібних.

ОСНОВА

Гармонія, справедливість і доброта –
це і є та енергія очищення,
і є енергія розуміння всього й вся,
бо таке пізнання є вже досвід наш.
Вони і є той розвиток і ріст
духовності святої в нас,
коли ми із вами
творимо їх ділами.

УСПІХ І ДОБРОТА

Успіх одягнувся в значимість чиюсь,
бо він є не нами,
бо він творить те,
на що не здатні ми.

Бо він біжить ногами,
переступаючи інших,
і першим все таки добіг
до миски з пирогами.

О, він успішний,
бо наївсь,
а в нас суглоб болить,
тому просто шкандибали,
та все ж у гонці цій
поїсти теж бажали.

І пришкандибали
до миски з пирогами,
зібравши крихти в ній
і навкруги,

і ті,
які були на землі.

Бо успішний їв,
споглядаючи на те,
як ми шкандибали
і в гордині своїй,
не чуючи пирога смаку,
не дивлячись на те,
що летять крихти й чималі,
а деякі вилітають з міцних губ.

Та у цьому процесі випадання,
він знехтував енергію святу,
яка знаходилася в пирогу,
бо в ньому було життя.

Поряд з цим,
хтось енергію вложив,
коли випікав оцей пиріг,
коли брав борошно і сіль,
брав дріжджі й ванілін,
добавляючи молоко,
і все місив...

Місив з надією поїсти
і що він буде смачним,
і що оцінять інші,
якщо поділимо й для них.

Бо в цьому творінні
була задумана Творцем
хороша складова
у діях цих, гуртових.

А може це був
очікуваний успіх,
як і той біг...,
бо ми є пекар
і є найкращий пекар
з пекарів усіх...

А, може, і орач таким був,
і той, хто сіяв, жав,
і той, хто на тік
возив врожай,
або молів і фасував...

То, хто із нас є успішним
у цім житті короткім,
коли один із нас
з'їв увесь пиріг,
а інший наситився у крихті?

Можливо, наситившись,

він гординею розпух,
що він успішний...,
а, наситившись, знеміг,
бо важко ситість нести.

У дії ось такі
є задіяним наш ум:
як його оце усе перетравити,
а яка велика є біда
у цій напрузі живота
і тих процесів в ньому,
бо ноша ця
є для нас надмірною...

І так тіло й ум
не мають енергії і сил,
щоб іще щось в житті творити,
щоб іще щось хороше
по собі лишити,
бо той пиріг в ідеї
знову в нас зросте
в бажанні мнимім:
що ми маємо все ж
бути успішним
у поїданні тих надлишків,
які ніц не потрібні нам –
уму і тілу.

Бо і душа
у такому темпі не зроста,
бо процесом їжі
ми не чуємо її,
коли зуби раз по раз
стукають у роті...,
а там через час
уже біда
внизу живота.

Ось така суєта
успіху в цілому,
бо ми за життя
не бачимо його,
а бачимо лиш пирога.
Коли час
і енергія у нас
гармонізованими є,
тоді життєві дії
успішними і є
во благо всім.

Коли ж енергія життя
зменшується у нас
при бурхливому кипінні,
то і час підводить
до кончини нас.

Коли ж у нас є час,
а енергії життя
вже покидають нас,
то це ми скидаємо цвіт,
то це і є
кінцем нещасним.

ВСЯКА ВСЯЧИНА

Ми не живемо,
бо радості в житті нема.
Ми животіємо щодня,
бо у виживанні
по суті й факту
задоволення нема.

Нема радості у нас,
коли проблеми й негаразд,
але людина є потенціал потужний –
жити і творити.

Творіння завжди радує нас
і ми умиротворенні в ситуаціях таких,
бо це взлет всього єства
і стан благості у ньому.

Ми єством своїм
і є тим джерелом
життя у нас,
а оточуючий світ
є лиш умова
для розвитку ума.

Але в цьому є перешкода немала
із того,
що ми маємо в собі
мету чи ціль
і цим,
нібито, вбачаємо сенс життя
і сам сенс жити.

І все ж скажемо усім,
що мети чи цілі
у нашому шляху
фактично і нема,
бо це лиш фантазії
і ілюзії ума.

Хоча в єстві людському
ці процеси паралельні,
однак тут зрозуміти слід,
що це має бути без виснаги
і завжди бажання мати
дню цьому радіти.

Ворожіння і пророцтва –
це якась далека ціль
і вона формує у нас ум,
а ми ж знаємо усі
і так просив мудрець:
“Не тривож людські уми,
бо не знаємо ми,
які умови створять вони
з нових можливостей своїх”.

Нам самим творити слід
красоту і доброту
у відносинах своїх,
то тоді
і буде майбуття кращим.

А пророцтва і поради,
то є лиш варіанти.
Та і про майбуття нам не скажуть зорі,
чи певне розміщення планет,
бо вони свідчать в цей момент
саме про фактичний стан речей
і в них є інформації повно,
і бачать вони Землю іздала,
маючи можливості бачити всеоб’ємно.

А ми чекаємо від них пророцтв-підказок.
Та вони німі,
хоча свідчать про все реально
і тому не дають
нам опису подій,
чи дат конкретних,
бо вони на віку
бачили й не таких
і тому й не будуть уми наші
зумисне направляти
в суету передчасну.

Ми всі маємо знати,
що ніякого змісту в цьому нема,
бо все, про що говорять інші –
є глупоти ознака,
але ніяк не мудрості людської,
бо і витратити її все ж не слід,
чи самому говорити її іншим,
бо по суті мудрість є тільки наша,
яка на досвіді зроста,
а, по друге,
її ніхто й не чує...

Не читаймо пророцтва древні,
не слухаймо передбачення нові,
бо ми не знаємо їх суті
і кому скеровані вони.

Не слухаймо аналітиків суспільних,
чи політологів добірних,
бо вони трудяться на певну особистість,
а якщо цю інформацію пускають в люди,
то це вже бомба сповільненої дії.

Коли ж теревені ось такі
повторюються щоденно,
то це є засів плевел пустих
в людські уми,
які і собі вибудовують значимість
і певну приналежність до висновків таких.

А це ж трюк психологічний
і суть його така,
щоб зомбувати будь якого чудака,
який і кине в ящик з позначкою “так”
за такого ж кандидата –
а ми ж уже дозріли
і самоусвідомили за роки ці,
що вибирати кожному нам слід,
хто бажає, своїм умом свідомим,
серцем і душею
в добродіяннях щоденних.

А якщо все ж ми вважаємо себе
за політика значимого в хаті,
чи біля бару,
то ми розкажемо усім
цю татову оповідку стару:
”Я звертаюся щораз
до таких політиків поважних:
“Всі ви знаєте сільську скотину
і вся вона на траві пасеться,
сіно їсть і воду п’є звичайну,
то чого ж гімно у них має форму різну
і запахи у них зовсім різні.
Корова залишає протитанкову міну,
кінь лишає булочки міські,
а коза драже в шоколаді...
То скажіть мені панове і поясніть –
чого ж саме так буває:
скотина, їжа однаковою є
і той переробний цех геть подібний,
бо це засвідчить кожен з нас,
коли ми ріжемо їх для ковбас”.
Мовчанка тиха,
слів аналізу й прогнозу вже катма.
То тато і говорять:
“Коли не розбираєтеся умом своїм у гівні,
то для чого влаштовувати дебати ці
і про політику й політиків готові
говорити цілих місяців три,
яких ми часто
і не бачимо так явно,

як міни ті ... ”.

Ми не запрошуємо вас
вивчати так детально
політиків своїх –
роздивляти їх гівно,
чи розрізати брюхо,
щоб побачити їх нутро
і те,
на що вони здатні.

Мабуть, не розберемося ми у цьому,
бо є сліпі й сплячі,
а самі є що й не є гівно,
яке лежить на видноті у дорозі,
або чіпляється за шини машини,
чи до підошви черевик.

Ось так живе “homo”- чоловік
у мріях і надіях,
що за них подбає бог,
або їх політик,
а сам себе змінити ніц –
нема умінь й хотіння.

А це можливість для єднання
в цих семи мільярдах
і бути богом,
свідомим індивідом
в естві людському,
бо цих думок мільярди,
вірувань і партій
слід розуміти,
що його несеми ми
своїми думками у житті –
своєму і Всесвіту усього,
літаючи разом усі і вся
на одному космічному кораблі,
який назвали
планетою Земля.

Бо невідомим є наше майбуття,
а минуле є досвід чи вантаж,
які мало кому потрібні,
але невідоме є завжди
можливості нові,
щоб змінювати життя свої.

Саме життя і є оте святе,
якому ми маємо вклонятись,
леліяти й берегти,
бо це можливість про це знати.

Саме життя є святість
і ця чистота є в нас,

то будьмо мудрим у дні,
щоб бачити її.

Бо це і є
життєве джерело
для тіла і ума,
то на них цвіте душа.

Це є покликанням нашим –
в самоусвідомленні дій,
як істоти живої
в якості боголюдини
і цим займалися старці, вчителі,
виходячи з можливостей і вміння.

Бо тіло, його чуттєвість
стверджує для ума,
що ми у поступках своїх
вибираємо вірний путь
на фактах, ситуаціях і в подіях,
які й дають нам досвід,
що і є складовими
в розумної людини
у прийнятті свідомих рішень.

Заробляння грошей на те,
щоб виживати,
а не самому життю радіти,
знищує єство усе.

Маючи такий ум і тіло,
будучи частиною життя у світі,
бо вони завжди у русі,
а ми багаж віків несемо
із заборон і страхів,
то ми хто...?

Раби відносин,
предметів і обставин
і, виходячи із цього,
ми шукаємо цю нішу –
роботу,
щоб сховатися головою,
як страус австралійський,
не шукаючи причин,
які обтяжують наш чин,
минаючи розум у дорозі
і начала творчі в дні,
щоб пізнавати можливості свої,
свою суть і зміст,
хоча до такого розуміння
ми приходимо сотнями життів.

І ми усі
весь час йдемо сюди

у невіданні своїм,
що історія є минулі факти
в пам'яті людській,
а якщо це наш досвід є,
то це і є той путь,
яким ми лишаємо слід
життям своїм
у світобудові прекрасній цій
і квіткою цією,
яку називаємо Душею.

Коли ж ми читаємо
про життя минуле інших,
то це лиш інформація,
яку залишив той,
хто писав її баченням своїм,
чи саме так її писав
на догоду его своєму,
чи на догоду іншим,
будуючи фантазії,
чи закладаючи ґрунт
в майбутні галюцинації,
бо у більшості ми
не творимо із них
реальностей своїх,
а накладаємо лиш
латки старі
на мінливе життя наше.

Тут і очікування,
і оправдання ситуацій цих,
які породило нове покоління,
то саме і тому бажання отакі
ми не сприймаємо минувшину чужу,
або і своєю
за ті уроки, повчання
і будуємо ілюзії нові.

Ми й приймаємо їх такими,
бо вони по суті й змісту
очікуванням нашим є подібні
і задовольняють суспільну надбудову
саме настільки, наскільки
свідомим є наш ум.

Хоча і вибір цей
є небезпечний тим,
що ми не проходимо свідомо
життєвий досвід свій,
а приймаємо на віру те,
що написане в історії про війни,
про виживання людське,
а поступи духовні,
діла творчі, будівничі
залишені за кадром

в історіях таких.

Ми поінформовані усі
про життя народу майя,
про існування Адама,
Єви, Мухаммеда,
Будди і Ісуса...

І лиш окремі носіями є
тих повчань,
досвіду у мудрості,
які ми приймаємо єством,
бо вони тихенько торкають струн
конкретної душі
в людським умі.

А це прекрасний знак
і заклик,
щоб жити в дії,
щоб ми розширювали пошук
істини життя через вибір
із шансом
побачити реальність
у відчуттях змін
свого буття
у Всесвіті оцім.

Так, це гармонія і спів,
це рівновага, чи баланс,
які й дають відчуття
умиротворення єства.

Наша радість,
умиротворення, чи благо
є показником вміння
знати якості буття
і здатність його творити,
щоб саме так усім жити.

Тому просимо усіх:
навчаймося творити,
навчаймося щасливо жити,
то це і є той істинний успіх.

Бо наше виживання є лиш сум,
є зло і незадоволення усім –
собою і тобою
і тим богом,
що є десь там наверху.

То саме міркування отакі
і є стиль виживання,
бо цим лиш свідчим ми,
що ми є у біді.

Давайте вчитись жити
у дітей маленьких –
їх чуттю пульсації життя
і вмінню приймати
саму радість нашого буття.

Радіють часто наші діти,
хоча й подеколи вони
попадають у халепи,
та за хвилину-дві
у них лунає сміх,
бо якимось вони вміють
оминати їх.

Ми кожен бачимо наяву
рух життя у них,
ми бачимо і оченята їх блискучі,
бо вони живуть
і жити вміють.

Про це свідчить їх свобода дій
і та радість змін
у поведінці їх,
і наше відчуття свого щастя.

Діти приходять у наш світ,
щоб ми можливість мали
саме в них повчитись жити,
але уже свідомо,
щоб нести позитив оцей
у своїй дії кожній.

А суть прохання вчитись
йде із нами все життя від Бога,
бо процес навчання є простим
і є кожному посильним.

Вчитись можна кожен мить в житті,
бо так облаштоване воно,
а все життя є урок суцільний,
коли ми є у бдінні.

Будьмо спостережливими у сні,
будьмо спостережливими у дні
і в них побачимо підказки ми
на виважені кроки
в наступну мить
і на всі роки життєві.

Саме бдіння учить нас
спостережливими бути
і так ненав'язливо просить
позитив прийняти.

Ось такі спроби у житті

і є сам процес у такому навчанні –
пізнавати суть енергій різних,
накопичуючи досвід.

То це і є уроки ті,
коли вчимося ми
свої життя міняти
у пошуках таких.

І ми умом своїм
до розуміння йдем,
що саме навчання таке
нас до Творця веде,
що це і є енергії Його,
що саме так вони діють в нас,
а це навчання-пізнання
дає зрозуміти всім,
що ми співтворцями є.

Таке розуміння всього і уся
росте із нами щодня,
бо це є устремління те святе,
відчувши у собі здатність
розширювати простір пізнання
у вільності своїй і свободі.

Такі відчуття
є станом радості нашого єства,
який відкриває очі, ум,
щоб ми узріли наявний негатив
у відносинах суспільних,
який і є по суті
знаряддя для навчання
в стані радості життя.

Це еволюція,
це зміни в нас
на даному відрізку,
на шляху розвитку душі
і єства в цілому.

Це нова якість нашого життя,
яка дає нам шанс розуміти
усі свої проблеми, болі, зло,
як можливість розвиватись.

Бо проблеми, гнів у дні, чи днях
зовсім є маленькими на фоні усього життя,
а якщо ми в стані радості є,
то ті проблеми зовсім є нікчемні.

Тому нам вчитись слід
жити і радіти скрізь,
бо приймаючи негатив,
ми встаємо на борню із ним

і побороти ми його не здатні,
а лишень ще більше наберем.

Тому то діти і приходять у наш світ,
щоб ми можливість мали
саме в них повчитись жити,
але уже свідомо,
щоб нести позитив оцей
у дії кожній своїй.

Коли в життя наші
приходять внуки-діти,
то тут ми маємо порадіти,
що шанс прийшов
в життя наше вдруге
повчитися в дітей
в радості пожити.

Бо саме радість відкриває нам
доступ до енергій тих,
в яких ми здатні всім єством
приймати позитив
у рішеннях своїх
готовністю своєю.

З моменту оцього
дід, чи баба
самоусвідомлено сприймають
ці прояви радості у них,
бо він очищає їх
від суспільних вантажів,
якихось норм, законів і канонів,
від тої суспільної моралі...
і ми почуваємося вільними,
діючи під їх сценарій.

Ось так діти і старі,
неначе та дитина чиста,
на яку вказав Ісус,
вже готові йти
у життєві потоки
енергій чистих і святих.

Саме усвідомлення таке
кожному із нас дає
пізнавати можливості свої,
щоб свobodно увійти
всім єством в життя,
в цей процес прекрасний,
який усі ми раєм і назваєм.

Тому не мішаймо дітям розвиватись,
бо чогось так ведеться,
що ми протягом віків
вчимо їх жити так,

як і нас батьки вчили –
жити у такому ж нещасті,
в якому барахтаємося самі,
бажаючи, щоб діти
прийняли способи
і методи вічної боротьби
у цьому життєвому виживанні,
а не навчаючи їх
повноцінно і в радості жити.

А вміння жити
є простим по суті,
бо це є навчання уважності
і навчання вміти спостерігати
за оточуючим світом і собою,
бо саме так Бог приводить у житті
кожного до вершин своїх.

Такий шанс є у багатьох,
щоб технологію прийняти цю
для себе життям оцим,
бо ми пізнали досвідом своїм
ці хороші зміни у собі,
у своїх діях, мріях.

Тому діти досить часто
приходять розумнішими
у цей світ,
а ми це відчуваємо
і тому наполягаємо,
щоб вони діяли в життях своїх,
як ті багаті і успішні,
показавши свою неміч
і, відмовляючись учитись в них,
приймати рішення свої
в ситуаціях неординарних,
які є нам у повчання
для творення нового життя.

Чого ж ми, батьки,
маємо вчитися у них?

Бо тут пізнавши обі сторони
нашого повсякденного життя,
то ми можемо свідомо вчитись,
або просто животіти,
поклавшись на інстинкти тварні,
чи прийняти методи коварні.

Бо ум наш уже
закрив джерело,
джерело творіння,
джерело чистої води,
джерело чистої душі
і цим втратили

істинність свою;
бо уже за роки
ми обросли
дисципліною, умовами,
обмеженнями і лінню.

І цей “багаж”
з роками
є для нас
ношею непосильною.

Тому ми й говоримо усім,
що життя є таким важким —
і підрізаємо корінь устремлінь
апатією такою
до життя свого,
бо початок самостійного життя
у багатьох починається з гніву і роздратувань,
а далі плодиться здоба й проблеми,
які ще більше закривають нам
ними наші ж джерела
енергій пошуку й творінь.

Ми є сонні,
ми є незрячі
і такі є дії наші,
нібито, у невіданні
незрілими є,
бо ми не хочемо дивитися в себе,
ми не бажаємо промивати очі
при житті
у цьому джерелі
енергій світових.

А що ж може бачити незрячая людина,
як вона може діяти в житті,
коли вона лінива і брехлива,
яка у всьому й скрізь
бачить вигоду й користь.
...і поряд з цим,
хоче стати подібною на інших
у статусах і статках...

Але чули ми,
що тут, на Землі,
жили циклопи з одним оком
і жили вони довше, аніж ми.
Вуж не має ніг,
але він переміщається прудкіш.

Чи ж опирається той птах
на твердь земну,
щоб летіти в далекії краї?
І риба переміщається за тисячі миль.
А ми, маючи ж таку вагу,

все ж не можемо ходити по воді...

Та питання в тому:
чи живемо ми,
чи ми є живі
в усвідомленні покликання свого
чуттєвістю своєю
з таким помічником,
якого називаємо умом,
знаючи його здатність,
сприймати всяку всячину в житті
і реально жити, як боги.

ПРОСТИ І ПРОЩАЙ

Як ми хотіли б бути
з тобою Дух світлий, чистий,
та, мабуть, не прийнятний є ми
своїми думками і словами,
які рояться в нашому умі
і тут, у книгах, пишуться рядками.

Прости Творець світу,
прости Ісусе, Будда...
і простіть всі люди
тут, на Землі,
простіть уся і все,
що є живе,
бо, мабуть, у собі
несемо ми
те “зло”,
якого цураються усі.

Ми відчули це
і це є дія на нашу дію,
тому так незвично
в активнім середовищі людським
перебувати на самоті.

Хоча ти, Ісусе,
пережив відторгнення таке
в свої роки молоді,
а все ж зумів
прожити до ста шести.

Возлюбив Тебе Творець,
як сина, як месію,
чим багатьом залишив
знання й можливість,
як любов й надію
іти до нього
у кожному житті
і свідомістю рости.

Та і ми
уже готові відійти,

щоб у сумнівах-думках
негатив печалі не нести
межи людьми
своїм єством незрілим
і в подяках відійти
за розуміння і уміння
не мішати іншим жити
і за можливість добротворіння.

Хоча ум хотів пізнання свої
в прозі й віршах
людям всім донести,
та видно,
що це було
лише зернина
в жмені сівача,
бо іншого й не видно –
коли воно і де
засіяним буде
в людське суспільство.

НАВЧИТЬ

Навчіть люди, Дух святий
премудрості писати.
Навчіть вмінню
Вам же їх додати.

Бо ми неуцтвом своїм
зайшли в тупик
і не знаємо зовсім,
як із нього вийти.

За 2014-19 роки
сорок одну книгу написали ми:
дванадцять видані із них,
п'ятнадцять готові вже до друку,
та чотирнадцять іще вчора
перетворились на попелу купу.

Писали в прозі й віршах,
та втомились умом і тілом –
виснажені й зів'яли зовсім,
але Душа ж надію має,
бо коли пишемо, то радості додає
і саме цим про надію свідчим.

Гроші закінчились для видання,
а пенсія мала,
за яку не дозволено хоч дещо з'їсти,
та і спонсорів на видання все ж нема.

Видно не затребувана тема
і розчарувалась нація у лідерах суспільних
і в різного гатунку писарів таких,
та і вони, у своїй масі,

грошей на видання не мають
і не виданими помирають.

Так і ми грошей не маємо,
тому й книги у вогні палають,
щоб присутністю своєю
не ятрили ум і душу.

Саме так, хочеться спалити
усі книги із полиці
і ті чернетки у шухлядах –
що ми і зробили.

Щоб забути ті дні і ночі,
коли ми наповнювали
їх сторінку за сторінкою,
формуючи у книги.

А розіслали в бібліотеки,
майже в усі, усі
по Україні всенькій
і в країні ті,
де живуть наші українці.

Кому посилалися живі,
а вже іншим в примірниках електронних
і таких по змісту й суті,
якими виставлені вони на сайті.

Так, ми розуміємо еством,
що для поширення цих Знань
рекламу запускати слід,
на яку так потрібні гроші.

А пенсія у нас мала,
якої вистачає лиш на хліб і молоко
і зимою на так жадане тепло,
а на рекламних фахівців
коштів не вистачає зовсім.

Фінансових можливостей нема,
щоб участь на презентаціях брати,
щоб одну із книг скерувати
на будь який літературний конкурс.

Робили саморекламу самі,
зверталися по поміч грошову,
та все в пусту.

Тому і книги не видавались,
а ці тезові пізнання у книгах
розвіялися сірим попелом
по нашому подвір'ї.

Тече сльоза,

жме у грудях
у цього самозванця
прозаїка-поета.

Мабуть, неук і невдаха
і писати не навчився,
а перся напролом у пориві
Душі, ума і тіла,
щоб ці Знання,
які відкрились
все ж читачам донести
по всій планеті.

Осиротіли ми,
не хочемо бачити нікого
і готові відійти у скит
для упокорення его.

Душа тепер болить ...
А коли писали, то літала...
То де ж знайти оті ліки,
щоб про це забудь навіки.

Як позбутися неспокою в Душі,
як уникнути колік в животі,
що розпирають правий бік,
бо печінка виростає від обид
за цю очікувану надію,
щоб як христос-месія
посіяти ці Знання у людях
щиро і безкорисливо.

Так, правда гіркою є завжди
і ми у цьому не відкривачі –
вона палить всіх
і навіть тих,
хто її несе межі люди.

Просимо потомків:
перевидайте хоч те,
що іще є.

А Ви, любі сестри і брати,
пораду дайте –
як вийти із цього живим,
бо самі написанням цим
себе змарнували уже зовсім,
а спокій, радість і Знання
покинули цього «борзописця».

Ум затух, згорів...
Сили відійшли із тіла,
а поки енергія життя
іще теплиться, гріє,
то бажаємо дописати

цього довгого вірша.

Бо була ж радість, щастя
у собі й для себе,
що писалися слова
від самого Духа,
а ми лиш змогли
донести їх усім людям.

Так і сталося...,
що слова дійшли лиш до тих,
хто шукав істину у них,
а ми у суєті оцій гіркій
все ж бажали донести їх усім.

І це,
не реалізоване
все ж
Душу надломило.

Ми у розпачі...
Ми лишилися безпорадними
серед людської гущі
одинокими й не потрібними.

Готові вмерти,
бо енергії життя одного
все таки для змін реальних мало
а нам, нібито, жити срамно.

Тому і просимо усіх простити
за ці надії в устремлінні і реальні,
які ми посилали читачам і друзям,
щоб себе змінили,
щоб нація зажила краще,
бо саме в цьому і є
для людства його майбутнє.

ВСЯЧИНА УСЯКА

Гнів є яд, отрута,
а гнів росте завжди з нашого ума,
то гніваємося ми, наповнюючи єство
та так, що вже не чуємо душі.

Ум вже ігнорує її,
бо він у своїй біді
встиг богу помолитись
і на всіх у злобі подивитись,
та так у ній заріс,
що готовий всіх вбивати,
але завжди в ситуаціях таких
ми ранимо, калічимо себе
хворобами новими,
бо наша гнівлива гниль
для них є здоба та,

яка з'їсти здатна
усе наше тіло і життя.

А гнів і зло
роблять з нас той потік смердючий,
який кожен намагається обійти здалік,
бо нема бажаючих таких,
щоб жити у нещасті,
тому нам все життя слід
свої бажання фільтрувати,
які по суті й цілях різні.

Одні зріють із потреб,
а інші з амбіцій наших.
І амбіцій в нас ого-го
на які трудиться гордині панство,
заздрість темна, обида чорна,
статуси суспільні, крадена грошва,
фізична сила без ума,
марнотратство попідручки з чванством
обмани різні, вбивства,
які гуртом і в роздріб,
маючи інших "помічників таких"
сидять у традиціях людських,
в тій моралі суспільній,
на кухні і в сім'ї,
де панують вже віками
і стали важливими "друзьбанами"
десь в процентів дев'яносто
з усього людства.

СИНГАЛ ЗІ ВСЯЧИНИ УСЯКОЇ

Зрадивший лиш раз,
зрадить вдруге...;
обманувший раз,
обмане в житті сто раз,
а то і більше
і лиш одиниці із таких
(і ви є один із них,
коли читаєте оце),
які прозрівають
і розуміти починають
суть цього зла.

Ми пишемо ці рядки для всіх,
у кого думка зріє,
чи наміри до дії є,
або вже досвід гіркий
відповідь не знайшов
на всі негаразди у проблемах:
чого нам так тяжко у житті
кожен кусень хліба дістається?

А ми маємо вчитися усі,
зупинившись у цьому, -

не вкради, не обмани,
не прогніви, не вбий...
перший раз...,
бо ці енергії плохі
є лишень у нас.

І таке от розуміння
може спасти в перший раз,
чи то від тих сто зараз,
бо цим ми навчимося
життя любити
і йому радіти.

ПОМИЛКИ

Помилки бувають у житті –
у кому б воно не було.
І у дії цій в передчасі
зупинити їх ми здатні.

Хоча помилка завжди
буває вперше,
та вона є тим поганим зерням,
яке отруює життя велике.

Тому ми й просимо щораз –
навчаймося говорити всім і вся:
“дякую”, “спасибі”, чи “будь ласка”,
“прошу вибачення”, чи “доброго дня”,
кажучи оце з найменшої нагоди.

Хай це потребою росте
і уроком усім, усім буде,
та й поряд з тим
нам слід навчатись всім
доброту творити,
або для початку
“убережи нас Бог”
іншим зло робити.

Не просто це почати,
не звично доброту творити –
про це ми знаємо самі,
коли книги ці
розсилали в бібліотеки,
в установи,
які себе позиціонують
у призначенні своїм
про духовність людства дбати,
до злагоди і миру шляхи шукати...

Промовчали всі –
і “батьки церков”, і “вожді суспільні”,
і “комітет від Нобеля по миру”,
і “славні Кани”,
“Ніни”, “Левки” і “Ліни” ...

бо їм не потрібна свята духовність,
бо їм не потрібна доброта і чуйність,
а лиш суєта загальна
і популярність,
війни і змагальність,
голод і наркота
і по рабськи схилена голова.

Кому ти дав Велес, Вишна і Ісус
вогонь духовний нести,
коли вони його живлять
неправдою і не добротою,
а тією чорною смолою...,
затьмаруючи уми людські.

Кому ти, Сократ, Тарас, чи Ошо
дали повчання свої хороші,
якими вони маніпулюють вміло,
як циган з кіньми –
лиш при нагоді і для користі...

Знаймо люди, знаймо,
що доброта і правда
творють серед людей радість, щастя
і на них вироста любов справжня.

Всі ми пізнаємо в житті
мізерність справ лихих,
та саме кількість
і слабкість ума
дає їм енергію для гниття
усього людства.

Бо все, що робимо ми злого,
то воно вертається до того,
хто його робить перший раз,
або повсякчас.

То знаймо люди, знаймо,
що обман, зло, чи кража
не минають у житті безслідно
і вертаються уже явно.

Багатьом в житті хотілось
робити пакості іншим
по причинах різних,
але й багато зупинитись
все ж зуміли.

Та щоб бути чистими
перед Творцем і людьми,
то бережімо душеньки свої
умом пізнавши
повчання ці.

Отоді все живе тут,
на прекрасній Землі,
прийме взаємини райські
з розумінь таких.

БОЛОТО

Пора прийшла,
прийшла, мій брат і сестра,
пізнати суть грязноти
поведінки в середовищі суспільнім.

Де ж вона береться,
де бере вона поживу
для такого негативу,
який ум людський потьмарив
у відносинах з людьми,
повітрям і водою,
землею і вогнем,
природою всією
і Всесвітом усім?

Саме неусвідомленні надумані бажання
і є джерелом наших бід усіх,
бо все в природі організовує життя своє
з потреб реальних і можливостей своїх.

Однаке основна частина людства
бажає жити так,
як живуть лиш деякі із нас,
а то і краще.

І тому так багато бажань наших
не вирішуються зразу,
а то і на протязі життя
у нас можливостей нема,
щоб хоча би мати
шанс маленький виживати.

Тому ми в житті часто
помилку робимо багато,
докладаючи зусиль понад міру
і роблячи задля цього страшні речі,
аби іншим доказати,
що ми успішні,
що ми можемо злом
всі діла рішати.

А нереалізовані бажання
у багатьох випадках
сприймаються нами як поразка,
як якісь нещастя,
які в життя наші,
ніби, вносять друзі,
вороги і люди,
які живуть до нас найближче.

Вирішувані бажання навпаки
вводять нас завжди
в стан радості,
хоча, зазвичай, короточасну,
бо ми біжимо в житті
і на цьому путі
бажання появляються нові,
на вирішення яких,
ми вкладаємо силу, ум,
не гребуючи особливо нічим.

Ось так з років молодих
ми формуємо болото,
а в ньому ми самі у грязі
і іншим нею часто
закидаємо очі ближнім,
аби досягати цілі і мети своїх.

Однак, з роками болото це росте,
бо ми не бачимо себе,
бо енергія вся наша
спрямована на інших.

І саме завдяки бажанням отаким
і вирішенню способом таким
ми стаємо багатим і успішним,
або грузнемо в болоті оцьому
на поколінь сім, чи й більше,
починаючи з онуків, чи правнуків своїх.

Це всього навсього енергій гра
у життях наших
і тільки свідомий ум
їх в гармонії творити здатен.

Та і бажання наші
позбутись болота, грязі
у тих проявах гніву
і виникаючих проблем
також є бажаннями по суті.

Тому розуміння їх суті
дає можливість кожному із нас
свої життя у радості організувати,
а це стан прекрасний,
який життєвий тонус підніма,
бо це процес природний
і таких нема,
хто здатен у нас забрати
наше вміння свої життя будувати.

Хай не захмарно,
хай не у марнотратстві,
а з потреб,

то скільки радості посіяти ми здатні
у собі і в найближчому оточенні –
і це того варте,
бо вся заковика у тому,
що таке відношення до життя
розширює можливості кожному
на відповідальності звичайній
перед собою і всіма.

Це є шанс
і цього вчитися потрібно,
і розуміти слід,
що в кожного болота навкруги
є прекрасні чисті береги.

А ми лиш тимчасово
цим тілом тут живемо,
хоча душа вічно живою є
в розумінні руху цих енергій
нашого буття.

НОРМА

Норма є кількість в суті,
має виміри людські
у довжині, ширині і висоті,
масі, швидкості і часі...

І тому в круговороті енергій,
як і в житті конкретної людини
не можна встановити норми,
бо вони мають свободу.

Нема норми для води –
саме в тому,
кудою вона
мала би текти.

У повітря теж
немає норми, меж,
коли і як воно діє в полі,
чи на морських просторах,
на майданчику дитячій,
чи у кімнаті звичайній...,
а, можливо, в диханні нашій.

Тому то нема норми у тому процесі,
який ми пізнаємо у житті своєму,
бо воно щомиті
вносить зміни
у наші мрії...
і, навіть, тут,
бо ми сиділи на цій лаві
для відпочинку тіла,
але і тут виявили ми,
що розслабившись тілом,

то зродили в голові
багато думок нових —
прекрасних, а чи злих
і від цього знервували,
втративши бажання відпочити,
бо і тут спокою нема
у тому відпочинку на лаві,
як здавалося нам,
що тут є умови
і закінчена ціль.

Чому ж є так в житті,
що життя не вкладається у норму
і ми, ніби є, в борні постійній,
змінюючи тільки форму
на якусь обумовлену норму
самі для себе,
чи на основі суспільної моралі,
яка, нібито, придатною є
для всіх своєю універсальністю.

Але чогось так не є,
бо життя тече,
неначе вода чи вітер
поміж пальцями, чи торкаючись щоки,
бо ми на дотик їх відчули
своєю присутністю тут, на Землі,
відчули життя своє
і те,
що ми іще живі.

Нема для вітру, води, вогню, землі
у цих енергіях всесвітніх,
якими наповнені і ми
тих норм, кордонів,
бо вони є рух,
як прояв нашого життя.

ОБМАН

Обман живе у нас завжди,
у наших діях і думках,
бо так нас батьки вчили,
цього вчать нас і попи,
і політики, так звані —
одне говорять нам,
нібито во благо, у дбанні,
а на ділі
вони ідуть до якоїсь цілі,
про яку не можуть пояснити вони
навіть самі собі.

А з роками ми
довчилися й самі до того,
що і Бога обманювати стали
і нам за це нічого не було...

Та то ж Бог не зреагував,
що урок повчальний нам не дав
і не покарав
за страшний обман...

А може Він нам теж
по суті є обманом,
чи, можливо, у нас Його
взагалі нема...

Бо обманом дається нам
так часто і багато
привілеїв, перемог
і тих папірців-грошви...

То, мабуть, слова обману
і є молитвами земними
для свого ума і тіла,
бо Душі явно, що нема...,
...як і Богів,
бо, хто їх бачив
і чим в житті
Бог допоміг?

Коли ми самі собі і усе
беремо для життя,
чи навіть для того
виживання тяжкого.

Обманув – і є.
Обманув і на висоті.
Ось так обман
істинною молитвою став,
“правдою” в житті
для цих дев’яносто восьми
із ста,
які обман несуть щодня.

То як
узріти Божу благодать?
Людина ж в хитрості своїй
сама сотворила собі свого Бога
і керує ним,
як кіт хвостом своїм,
думаючи, що обманули Бога,
чи сховавшись у той страх
при житті на Землі
з дитинства і до смерті.

А обман і страх разом йдуть
і один другого підтримують,
а ми не можемо позбутися їх,
та, мабуть, і сил таких у нас нема.

Нема сил, нема і ума,
бо нас ніхто в житті не вчив,
щоб для життя ми усвідомлено шукали
і якості духовні цим стяжали,
бо в них ми енергію беремо,
щоб жити гідно й справедливо.

Обман і страх руйнує нас,
руйнують вони і Всесвіт весь.
Коли війна у нас і руйнація іде,
то в хаосі оцім важко пізнавати світ.

Страх завжди не за минуле,
а за невідоме майбуття,
чи від незнання
покликання свого
негативом в нас росте.

Ой нема у нас ума,
а усвідомленого –
то тим більше...
коли ми розчепили атома ядро,
нібито для мирних цілей,
а він став бідою для усього.

І такий самообман
вищує страх у нас.

То вони в упряжці цій,
які були – такими і лишилися,
хоча шкоди вони роблять більше,
ніж той електрон безконтрольний.

Технології завжди
приносять зручності в житті,
але зовсім не умиротворення
у відносини людські.

Ось чому обман є ідіотизм,
бо він росте і обростає,
як ті дріжджі
в теплім тісті.

Тому то він є та суспільна хвороба,
якою ми бажаємо майже всі
хворіти і хворіти,
не бажаючи зустрічі
із живим Богом у собі,
бажаючи молитися тому Богу,
якого приліпили до стіни,
чи помістили в гіпсовій статуї,
або тому, який в іконах,
чи у віршах книг “святих”,
бо це є гарантія того,
що такий от Бог

нікого з нас не покарає,
а ми прикривши сам кіот,
закрили йому очі й рот,
бо вони були в іконі.

Дехто каже, що вони говорять,
та “чув” їх тільки Мойсей,
який найперш навчився
у Єгипті вмінню брехати.

Бо обман є можливість наяву
керувати тими,
хто на обмані зріс
і зерна обману зріють в них.

Ось такими у житті
ми брехунами є,
а вожді наші по брехні
є нашими старшими братами.

І вони нам дають за те
якусь дещицю братську,
що ми віримо у їх обман
і діємо обманом,
бо це дає заспокоєння
і самим так брехати,
але не умиротворення і дію,
щоб в щасті творити
і в радості жити.

Страх і обман,
нібито, такі незримі і невинні,
а це є негативна енергія велика,
яка на сьогодні спопеляє людство
майже все.

Це є неправильним по суті
і в житті,
бо від цього страждає Дух і все живе,
яке є тут, на Землі.

А ці прояви страху і обману є повсюди,
і незалежно від релігійних,
чи інших традицій,
незалежно від кількості грошей
і статусів суспільних...

Різниця лиш у тому,
хто і на скільки в них погруз,
чи усвідомив їх шкідливість
у житті своєму.

ОДИН ЧИ САМОТНІЙ
Основна частина людства
у житті все ж є

незнайомцями чужими,
бо ми по суті і не знаємо
ні батьків, а ні сестри
і, тим паче, мужа чи жони,
та і діточок спільних...

А чого ж це так?
Бо ми в житті
не знаємо й себе
і цим є самотні...,
чи одинак,
який шукає вхід чи вихід
у цьому світі.

Отак і в хаті –
одинокі людини дві
живуть і тчуть
Духовність цю.

Бо людина зрозуміла,
що вона самотньою не є
в людськiм суспільстві
і, навіть більше –
частиною всезагального Духа,
а є краплиною дощу,
яка живе уже
в Океані Духа.

Бо якщо любові в нас нема,
то ми самотні,
хоча і не одні,
як індивід,
як зернина всесвіту цього.

Тому самотні люди ходять в масках
і використовують одне одного
наскільки вони спроможні,
називаючи цю гру-спектакль “сім’єю”
і це спільне проживання
будують, як відносини виробничі –
я тобі, а ти мені,
втрачаючи суть свою.

Такі відносини завжди
є обмежувальними,
хоча подеколи і помічні,
коли ми до них прив’язані
інтересами різними.

Але ж у нас одна мета:
всі ми хочемо краще жити
і цим лишаємо свій слід
в пам’яті людській,
в предметах матеріальних
все ж таки самі

у цих вигодах і користі
на цій дорозі до Творця.

Одинокі люди свободу мають,
мають інші якості людські,
якими вистелять путь,
яким із любов'ю йдуть.

Одинокість є в шляху і русі,
а самотність - це крок назад, у забуття
самого себе і людьми,
тому очищуємо очі для Душі,
щоб бачити марноти ці.

НЕВІГЛАС

Невіглас по змісту означає,
що така людина
говорить те, не відаючи суті
і такими зазвичай є брехуни великі,
які називають себе політиками,
маніпулюючи людьми на особистій меті,
а керують державами
і знань для цього не маючи.

Є багато серед них
великих і малих,
але рухають ними у житті
бажання в одержимості
в отриманні багатства
і в набуванні соціальної значимості.

Невігластво бідне духовністю в житті
і тому основна маса їх
є митарями і бідними людьми
і тому ідеологія і люди скрізь
говорять на них,
що вони уже є
покарані життям
в бідності оцій.

Хоча тут суть і вірна,
бо за доброю душею
завжди йдуть
достатки відповідні.

Тому на статусі такому
у розвитку своєму
стадо це людське
превалює у собі невинність
і має статус суспільного раба –
їх експлуатують сильні світу цього,
їх принижують за непристосованість
до суспільного життя,
за ту податливість безмежної покори,
за прояви безкорисної доброти.

І такі із них на вірному путі,
бо пізнали стан радості в собі,
творячи доброту для інших.

А невігласи з політики
не відають гласа свого,
бо скрізь і всюди
кричать про доброту.

І навіть крихта хліба,
яка впаде у них з рота,
то це і є та їх турбота
за тих,
хто живе на суспільному дні.

Хоча він не проявить глас,
що цей пиріг по суті є суспільним,
який збирали і спекли усі,
але наяву
цей пиріг у невігласа того.

СТАРІСТЬ

Старіємо ми по різному усі:
одні такими уже є
до років тридцяти,
а дехто себе
таким не відчуває
і біля вісімдесяти.

Бо процес старіння тіла і ума
не є процес дозрівання Духа
і про зрілість людини
свідчить мудрість наша:
наші вибори у діях
з доброти і милості.

Тому зрілість людська
є наповнена любов'ю,
є чутлива і ранима
до біди чужої,
є добротою отією,
яка пливе до всіх сама.

І зрілість людська
не в замках і машинах
і зовсім не в грошах, посадах,
і не в хитрості людській,
чи нахабстві тварнім,
і не в досягненнях суспільних,
а в Духовності святій,
яка є стержнем, віссю,
навколо якої
і обертається весь Всесвіт.

Тому ми у житті
і не повторюємо знову
помилки при облаштуванні
своїх взаємин із людьми,
своєю поведінкою
зі Всесвітом усім.

І саме за це
люди часто із любов'ю
згадують про таких
при забрудненнях своїх.

А той, хто життя прожив
не зріло й несвідомо,
був раб і був той прах,
який, як перекотиполе,
не залишив слід
хороший по собі,
бо його виживання
було бездушним шкандибанням
до смерті тіла
і Душа усі роки ці
у ньому пліснявіла.

Тому ми і скажемо тепер,
що людина є тоді лиш молода,
коли в неї добра є Душа –
і вона це відчуває...

ДУША

Душа по суті – це можливість йти
дорогою своєю у житті
у тих вчинках і предметах,
які ми творимо з любов'ю
у злагоді з умом свідомим
і при здоров'ї в тілі.

Хоча в реальному житті
ми знехтували можливістю такою
і тому життя у нас таке тяжке,
і Бог у нас лихий,
бо саме Він подбав
про виживання отаке.

А ми,
ніби в стороні,
як ті носки
в кутку кімнати,
які нікому не потрібні,
як і людина без Душі,
яка не потрібна і миші.

БОГ

БОГ – це все:
і Дух світлий, чистий,

і енергії Диявольські,
які є в проявах людських.

І все в житті так є,
як і мало бути
і тільки прихильність наша
у виборах своїх,
у прийнятті рішень,
є свідченням прямим
до кого з них
ми прихилилися життям своїм.

Але жити все ж
продовжим ми
і усвідомленням своїм
ми можемо визрівати Духом,
чи загнивати в бажаннях своїх.

То констатуємо на цьому,
що все оточуюче нас
є сам Бог у проявах таких
і є від Бога
і дії наші всі
є для такого Бога,
як свідчення реальності
позитиву у наявності
якостей духовних,
чи відсутності таких.

Все починалось бути
і бути, як начало Духа
і тільки з часом все
обумовлюватися почало
в певну віру, божества
через незнання
тих енергій Духа,
який тримав життя
і воно трималося Його.

Тому умиротворення
і не проявляюча незмінність
у сонці, дубі, чи воді
давала людям першим
довіру й віру в їх істинність
і безпомилковість в дії.

А потім людина взяла собі
посередництво між богами і людьми,
а були волхви і мудреці
до яких із часом приліпилися
шарлатани і жреці,
а людство пішло за ними.

Пішло воно від істини життя
до звичайного пристосування в існуванні,

яке і є не життя,
а спосіб виживання.

Були пророки і старці,
які нагадували людям
про єдиного Бога,
але міцно вже
людством керували
жреці-шарлатани
і ті світські царі-князі,
які організували традиції різні,
партії, нації, держави.

Та назріває час,
коли людина в теперішній злобі
готовою вже є,
щоб знищити себе.

Хоча витає думка
і повчаннями насичене суспільство,
що прийшла пора
зрозуміти суть і зміст
цієї множинності богів суспільних,
щоб сформувати наше прийняття,
як гармонійне єднання їх усіх
з розумінням їх джерела одного
на тій милості і справедливості,
як основі,
що все живе і є в сукупності цим Богом,
якого людина наділила діями своїми
тим злом і добротою і іншими протилежностями,
бо саме це дає відчуття єдності
у тій живій капельці води,
бо де б вона не впала –
росою, туманом, чи каплею дощовою,
але вона на кінець опиняється в океані.

Ось так життя на Землі
у розвитку своєму
із піщини до людини
і в людині із тварини
до усвідомлення себе,
як боголюдини
дає їй шанс зрозуміти,
щоб не порівнювати вірування наявні
і не вишукувати різність в людях,
а прийняти святого Духа,
як енергію всесвітню
і творящу у собі
представлену нами
і всім живодайним.

СТІНА

У житті своєму ми маємо усі
будувати духовну стезю у всьому

для себе і інших задля життя
тут, на Землі, і у Всесвіті усьому.

Бо без енергій Духа
ум у пристрасті своїй
заведе нас до межі
і ми зупинимося біля стіни.

Бо ми жили ідеєю-метою,
яка несла в життя наші
той видимий матеріальний світ,
де ми, нібито, приймали
умови кращі для ума і тіла.

Та так вже влаштовані
взаємини людські,
що ці енергії переплетені собою
і люди у виборі своїм
перевагу віддають матеріальному.

А це напруження енергій,
які породжують проблеми
в життя окреме
і таких виявляється чимало.

А це вже не струмки
і, навіть, не річки,
бо це вже океани
в яких ми мізер.

Тут ми втрачаємо усі
ту свободу в погоні цій.
Ми порушили рівновагу,
нема гармонії взаємин
і односторонність така й тому
для цивілізації й природи
закінчується плачевно.

НАВЧАЙМОСЯ СЕБЕ ЛЮБИТИ
Кожен має у житті,
найперше,
думати про себе,
вчитися себе любити.

Бо людина у життях
до любові стану
приходить і не раз,
але прийняти його свідомо
в своїх думках, при спілкуванні,
а найголовніше, в діяльності своїй
досить таки не просто.

Тому до такого стану
людина дійсно
приходить з роками

і життями,
вивчаючи себе й людей,
навчаючи себе любити,
бо це талант,
який потрібно все ж розкрити.

Бо тільки лицемір,
чи люди в масках
сказати можуть протилежне
і лиш чистий серцем,
та душею добрий
не говорить про наміри такі,
а просто й тихо діють
і путь далі свій торують.

А любити лиш себе,
чи іншим говорити це
з корисливим лицемірством,
чи байдужістю пустою,
то інші це відчують,
особливо дітки,
а ми в такому разі
є лишень пустодзвін нещасний.

Бо суть таких дій,
чи повчань громогласних,
досить таки є не логічні,
а любов пізнавший у собі
є тим, хто з радістю її прийнявший
від дій у стані доброти.

Хто любов прийняв в життя своє,
той кожен порух свій з Творцем звіряє,
той добрим є по суті
і такий уміє інших,
як себе, усіх
і все любити.

Саме так він ділиться любов'ю,
бо дарувати і давати суть любові
лишень той із нас здатен,
хто її має у собі.

А заклики – любити інших
по суті є лиш в корисливій меті
окремих особистостей в сім'ї;
це є також пусті повчання релігійні
і лозунги партійні.

Бо як любити інших,
щоб лиш потім оці інші
стануть нас любити –
так же не може бути.

Ми можемо любов давати лиш тоді,

коли ми маємо її самі.

То хіба не краще нам
самим себе вчитися любити –
ми й себе знаємо найкраще,
ми й потреби знаємо свої,
та і починати вивчати
і пізнавати ази любові
здатні лишень ми
усвідомленими діями своїми,
можемо у цьому щасті
й перший крок ступити
щоб у навчанні любити.

Тому навчаймося себе любити,
то лиш тоді ми відчуємо єством,
наповненість в собі любов'ю
і цим ми будемо здатні
любити ближніх всіх.

Бо є такі, які потребу мають в допомозі,
як деколи дерево, дитя,
яке потребує догляду від нас
у немочі своїй,
то так і допомога іншим
покращує їх пізнання самої суті
доброти й любові –
цих якостей духовних.

Це не буде самолюбіванням
і нас не буде лоскотати
гординя, чванство,
бо ми не є самолюбиві.

Пізнавши любов у собі,
то ми любитимемо себе
й всіх, як Бога,
як тих, хто Богами є,
бо це відкриває
для нас світ
і навіть далі
у наших сприйняттях
і можливостях нових.

РАДІСТЬ ЖИТТЯ

Саме життя по суті є
радістю земною
і саме цим
можемо стверджувати усім,
що ми прийшли життям сюди,
щоб хоч трошки та зрости
в радості, щасті і любові...

І це мають розуміти всі,
бо то не життя, коли

ми ремствуємо на нього,
коли ми повторюємо чужі слова,
що життя є іспит Творця,
що в стражданнях ми
очищуємося від зла...

Частково так,
та суть радості в житті
у нас росте тоді,
коли ми страждання ці
сприймаємо свідомо.
Свідомо, як підказки.
І ми умом своїм
благодаруємо за них.

Тому нам з цього слід
винести урок великий,
що ми маємо радіти
кожному року, дню, чи миті,
бо це якраз і свідчить
про нашу чистоту духовну
і що храм-тіло ми
для Духа берегли,
як те вміли і могли.

Бо радість, то добродіяння
у собі, чи зовні,
а страждання, то є гнів і зло,
які таки ведуть у пекло.

То знаймо люди, знаймо всі,
що жити в радості нам все таки
учитися потрібно,
тренуючи свій ум
самоусвідомленим бути
при підказках,
чи змінах будь яких
у тихоплинному житті.

А ці вміння відкриваються у нас
добродіяннями щодня
радістю життєвою,
розвиваючись Душею.

Ми цей ріст відчуваємо єством
і у такому стані
ми маємо здатність
дарувати всім цю радість
так піднесено і плавно,
ніби, ми у танці вальсу –
широко і вільно,
летючи над землею
ледь торкаючись стопами її.

А думок у голові нема,

бо ми тільки частина вітру,
який тихенько йде
у темпі цього танцю.

Ми злилися зі Всесвітом усім,
якого ми не бачим,
бо і бачити нема чим...
Ми розчинилися собою
у цьому прекрасному відчутті –
жити, щоб радіти
і цим ми зацвітали
життям оцим
у собі й для себе.

Ми щасливі,
бо бачити почали
себе і все навкруги
саме на тому фоні,
який є в нас самих.

І бачимо ми
з цієї миті,
що всі такі,
якими є ми самі.

СТЕЖКИ З ДОБРОТИ
Згадаймо у роки на схилі
свої дні в роках уже зрілих,
в яких ми віддавались сповна
і пісню чудову співало нам життя.

Дитинку родила голубочка моя,
а я зводив димар у новій хаті
і в радість нам був вечір й день,
а ми все співали про життя пісень.

На все у нас був час і сила
і будь яка мрія реальністю росла,
а ми із жоною і дітьми
цю радість бажали друзям нести.

Так мати нас навчала
і ми за порадами ішли –
прокладали стежки добротою
до кожного серця й душі.

То й тепер ми схиляємо голови сиві
до кожної стежини,
що до двору нашого ведуть,
бо друзі їм заростати не дають.

РЕАЛІЇ В ЖИТТІ
Людина боїться сказати часто:
“Я думаю..., так буде краще...,
це не є прекрасним...,

давайте по іншому зробимо оце”.

Ось так боголюдина стає
при зайнятості умом своїм
у всіх життєвських діях
у обставинах різних
і в ситуаціях мінливих
по сценаріях отих,
які нам пишуть
у канонах релігійних,
чи в законах державних
тим дияволом ненаситним,
яким по суті самі ми і є.

Не обманюймося в тому,
що ми можемо суттєво поміняти
себе, чи свій стиль життя,
бо існування наше в цей момент
уже є створене і створене
найдосконаліше з можливого.

Відкидаймо турботи про ці миті,
бо плін життя знає вже свої потоки.
Не тримаймося за минуле
в спогадах нікчемних,
бо вони лишилися лиш в нас
досвідом отим,
який для нашого життя
уже є вічним.

А майбуття, то завжди невідоме,
якого ми боїмося всі
у його непередбачуваності,
чи не знанні.

То краще зупинитися свідомо
у тому, що вже є,
бо життя так чи інак дає
усе, що необхідним є
на увесь проміжок життєвий
і дає нам жити, нібито, оригінально,
а це відчуття і дає
відчути свою неповторимість,
творячи в житті усе
саме з навиками і вміннями такими,
з якими ми прийшли єством
у цей прекрасний світ
всезагальної світобудови.

ЗАЦВІТАЙМО ДУШАМИ СВОЇМИ
Коли ми в радості цвітемо,
то усім ці відчуття шлемо
і у цьому стані щастя
так хочеться розкритися душею

і тому будьмо пильні
у цій чистоті і відкритості усій,
бо в такому стані
ми чутливі і вразливі.

Тому маємо готовими бути
будь кому руку помочі простягнути,
немічного на лавку посадити,
упавшого підняти,
брудну лайку зупинити,
надію дати жити
добрим словом, ділом,
бо саме цим ми ростем,
бо саме за це
нас Творець людиною зве.

Не закриваймося у горі чи біді,
очищаймо єства свої
від гніву, зла,
шукаючи в людей порад
і самі живімо у правді,
творячи добрії діла,
бо не розкрившись отак,
то і залишимося нещасні.

Розкриваючись словами і ділами,
ми можливості черпаємо чималі,
щоб самим світися від щастя
і іншим, в місії оцій,
шлях до щастя вкажем.

Розкриваймося люди,
то усім з цього прибуде
і зацвіте Земля плодами
разом з усім і з нами.

ЛІРИКА І СЕЛО
Лірика не зло,
лірика росте з того,
де колос
вирастає у добро.

Село жило, живе
і жити буде,
бо саме воно
є те духовне джерело
на якому тримається людина,
полин, пшениця,
дуб, калина...
і вся планета ця.

Ми є селяк із селяка
з далекого пращура того,
який жив, любив
і нам все це лишив.

Можливо, і фізично щось є важким
у житті сільському,
але скільки гідності,
чистоти святої
твориться цими людьми,
які живуть біля лісу і в полі.

Бо село
не просто хатина,
хлів, садиба,
а це і люди,
і той Дух,
який живе навкруг.

Це те повітря чисте,
яке твориться в полі й лісі;
це та вода свята,
яка енергію взяла
із цих полів, лісів, джерел,
які леліють наші селюки.

Це ті подяки сонцю і дощу,
яким так щиро моляться селюки.
Це той сир, сметана, молоко,
це той калач житній
і пряник ячмінний;
це те сало, ковбаса,
до якого приклалася рука селяка.

Це те пальто чудове й тепле,
яке з вівці, гуся, кроля,
шерстинкою кожного із нас вкрива;
це та рама із вікна,
і та глина в цеглі всій,
на яких виростають квартали міські.

Це та руда залізна,
яка з боліт в надра залізла;
це вугілля золоте і нафта,
які із трави і лісу
дають сьогодні тепло і пластик.

Тому село і є джерело
нашого життя й достатку
і зовсім не важкість
тримає селяків
біля землі на просторах її,
а та суєтлива тяжкість,
яка із міст до них пливе.

Всі ми вирости життями
з пісчиночки простої
і навіть в житті одному
землі хочемо віддатися тілом.

Дякуємо цим людям,
які благородством своїм
слова пісень посилають всім,
які мрійливі у ліриці оцій
усім щастя бажають і любові.

За доброю Душею ходять гроші і усе,
що для ума і тіла так потрібне,
в яких ця Душа гніздечко в'є,
тому й шануємо людей за Душу,
а кожен день життя за те,
що живими іще є.

Р А
Сонце ми іздавна
називали богом Ра,
воно ж є джерелом
світла і тепла.

Воно кожен день до нас іде,
їде, біжить,
котиться, летить
по небу чистому,
чи хмаринками прикрившись,
а потім світить тим,
хто живе й танцює ним,
на іншій стороні планети.

Бо вся планета живе ним —
і світлом-стимулятором отим,
яке творить хлорофіл,
а потім з вуглецю,
азоту й інших газів,
творить із них кисень,
яким усе живе дише.

Своїм теплом нагріває
й зігріває все живе,
бо завдяки його теплу
воно й живе.

А саме,
нібито, безтурботне таке,
по лінії неба пливе
щастя усім роздає.

Бо нема, мабуть, таких,
хто б радості не проявив
з появою його
на небеснім горизонті.

А ми до нього уже звикли —
до його світла і тепла,
до його маршруту,

до секунд виходу й заходу
в різні пори року.

Ми по ньому лічимо дні, роки,
а про це й засвідчили спостерігачі...
Мабуть, воно у Всесвіті усім
знайшло собі оптимальну нішу,
як і планета наша,
як і ми усі...
функціями своїми
в потоках енергетичних.

І цим несемо місію свою
в тілі оцьому
і при усвідомлюваному умі
малістю своєю.

То ми маємо розуміти,
що це можливо лише так,
нібито, у певному порядку
спокої і в злагоді з усім
і як умова розвитку свого.

Тому приймаймо це свідомо
і відповідно діймо самі,
усвідомлюючи кожну думку, слово,
не знищуючи позитиву того
за ці роки сімдесят,
бо ж сонце і планета
живуть в злагоді мільярди літ.

А ми ж дякуємо їм
і, розуміючи еством своїм,
що саме такий благий устрій
є умовами нашого життя.

Тому то предки наші
і називали сонце богом РА,
а тепер стали умом залежні
одне від одного,
загубивши всесвітнього Бога у собі,
побачивши його в устрої суспільнім,
надавши йому функції свої
самі себе карати
і в собі подібних
кусень хліба забирати,
запрошуючи завжди
на будь яку дію негідну
собі в помічники
того Бога,
якого не бачать вже віки...

А сонце бачили і бачать,
чують, відчувають
з ним живуть і дбають

про душеньки свої.

Дерева теж є істотами живими
і енергія життя у них бурлить,
то чого так зневажливо ми
до їх життя відносимося.
Дерево ж частина нашого життя –
і навіть більше,
бо без нього у нас
і життя не буде.

Ми живемо, бо вдихаємо повітря(кисень),
який для нас видихають дерева ці живі.
То будьмо обережними з усім,
бо і ми по суті є
середовищем життя життям своїм,
але вже для когось.

РАДІСТЬ

Стан щастя у людини
є стан Духовності святої
і по суті є багатиликом
по темпу танцю,
по смаку життя
по вмінню доброти творити.

А вчитись нам усім пора,
починаючи зі здоров'я,
бо воно для щастя
є складова велика.

Хоча про нього ми згадуємо рідко
і цього усвідомити не хочемо,
та щастя ми усі бажаємо
день при дні
і радісним нам бути
нема кому заборонити.

Стан щастя у людини
є сенсом нашого життя
і осягнувши умом своїм
мудреців усіх
з сивої давнини,
то кожен з них казав,
що наш світ влаштований так
різноманітно і не просто,
що в житті суть життя ніхто
все ж пізнати до кінця не здатен.

І лиш стан благодаті
можливість має пізнавати
чутливість до цієї істини простої,
що радість є основа
усвідомленого життя,

залишаючи по собі у світі цім
хороший слід
таким собі звичайним простаком.

ЧИСТОТА

Засвідчуємо у знаннях,
що шлях в лоно духовності
слід починати всім
з очищення і творіння,
доброти і милосердя.

Тільки чистота єства
дає можливості рости
Душею в пізнанні
і нести життям оцим
благо людям всім.

Мабуть, ми для цього
і появилися життям,
щоб прийняти з розумінням
шипи стебла
і красу квіток троянд,
чи чутливість у роках,
що дає ступати легко нам,
вдихаючи аромат
музики життя,
бо і таїна відкрилася,
яка у простоті постала
з благороздаруванням
в чуттях пізнань.

Живи, бо життя
і є той живильний ґрунт,
де зростаємо ми всі духовно
буттям своїм щоденним,
де усмішка людська
є пелюсткою квітки,
де плід є зерном
досвіду у мудрості своїй.

ПІЗНАННЯ

Ми не можемо пізнати себе
життям одним у житті оцім.
Ми не можемо розказати про себе,
чи описати те, хто ми є.

Суспільний Бог,
про якого ми більше чули
і, нібито, ми його знаємо
з життя, з традицій, з книг святих
є абстракціями лиш
і проекцією людською
узагальнених характеристик своїх,
досвіду людського

в організації взаємин між людьми,
певними міфами у повчаннях
і трошки прекрасних бажань своїх
в ідеях і надіях із-за неможливості в житті
реалізувати їх в повному об'ємі.

Це не є якимось відкриттям,
бо це знали предки далекі наші
і тільки усвідомлення умом
усі ми прийдемо
до пізнання істинного Творця –
святого Духа,
до якого кожен ми ідемо
своїм життям і діями своїми.

ТОНКЕ ТІЛО

Творець у кожному із нас
тонким тілом, чи ефіром є присутнім,
які людство обумовило словом прекрасним –
Душею,
як певною концентрацією енергій в тілі.

І тому наш ум і тіло
мають відповідальними бути
перед всезагальним Духом,
не шукаючи полегшень у житті,
нагород чи підвищень суспільних,
бо вони постійно у єднанні є
Душею із світлим, чистим Духом.

СВОБОДА

Свобода, чи устремління до неї
по суті рабством є,
бо вона проявлена в обмеженнях
і напруженнях простих
серед яких ми ідем,
нібито, до неї.

Бо в житті людина
у відносинах суспільних
перебуває постійно
в рабстві злидарства,
або у рабстві багатства.

Свобода ж не є вседозволеністю у діях,
бо вседозволеність у суті є
безлад, суєта у всьому
і не є відповідальністю.

А марнотратство і розпуста в ній
знищать саму суть такої от “свободи”,
бо це є енергіями зла на всіх
в гордині зверхності своєї.

Свободу в людині кожній

має лишень Душа свята,
хоча вона й веде людину у житті,
хоча багато й забороняє,
але багато що і дозволяє
у нашій місії рости.

Це є свобода Духу
в чистоті своїй
через пізнання у виборі умом,
що проявляється в людині
самоусвідомленими діями,
бо саме такі носії енергій цих
і є боголюдьми.

Це прекрасний стан єства
своєю чутливістю легкоти
і тим піднесенням Душею,
а ця свобода уже є
від ума, як відчуття,
що ми уже
прийнятими є.

ПРАВИТЕЛЬ

Правитель є правителем лиш тоді,
коли він дбає про життя підданих своїх.
А це є мудрість, милість, справедливість і доброта,
на яких спокій і гармонія відносин вироста.

Таке бачення устрою суспільного
і є тією духовною основою,
до якої весь нарід доріс,
бо вони і є суть енергій таких.

Такий ріст духовний
спонукальним є у діях наших
в устремлінні розширюватися
в просторі життєвім
через пізнавання і прийняття
світу інших, чи себе.

Дії ці обумовлюємо ми у бажанні,
щоб мати для цього свободу дій
і от свобода і дає ці відчуття,
що ми ростемо,
що ми розширюємося в прийнятті
енергій Всесвіту суть в себе
через усвідомлення спонтанно,
вільно, або в прагматизмі,
перевіреному досвідом своїм,
бо це все дає, нібито, результати
і реальні,
як духовні, так і матеріальні.

У підсумку й дає
в поєднаності енергій цих,

в різності отій,
лиш усвідомленням своїм
в тих дев'яноста процентах людства
умами їх,
чи тих процентах двох,
які прийняли свідомо,
щоб бути у взаєминах реальних
енергіями єства і свідомістю своєю
звіряти вибори свої земні
з енергіями тонкими.

РІСТ

Ми завжди писали,
що діти приходять в світ
чисті тілом і душею,
то це так і є,
бо чиста Душа у них
і вільний ум.

Але ж життя всезагальне
продовжується в них
і суть їх появи
не тільки для цього,
а пройти в житті гідно
і спізнати суть свою
само усвідомленості своєї,
яка і є істинною чистотою,
яка і є станом тим,
що духовністю своєю
ми готові влитись
енергіями своїми
в лоно Духа.

Бо в життях своїх
від праху до образу людини
ми всі потрошки очищаємось
несвідомо і спонтанно.

Тільки людина має здатність
в еволюції своїй
свідомо рішення приймати
і ці рішення в завершенні своїм
є одним цілим,
бо в цьому і є
наша місія.

Зливаючись усім єством
із Всесвітом цілим,
чи тією ситуацією, грою
в захопленості всій
з предметом певним,
то усвідомлення таке
відпускає ума лещата,
яким тримався він
за життя отут

помилками різними.

Цілісність собою і є
лоно те
і є той дім,
де ми відчуваємо себе
вільно і безпечно,
будучи вдоволеним усім
умиротворенням загальним,
бо це і є той стан блага,
яким ми наповнюємо джерело
начал творчих.

Це стан, коли
ми не прив'язані
до будь чого
з мотивів корисливих,
чи вигод,
або статусів похвальних.

Це стан, коли ми не зв'язані
нормами суспільними,
не зв'язані знаннями,
які ми прийняли читаними книгами,
а це не був наш досвід.

Це потреба вже в пошуках духовного,
бо людина, яка наситила тіло
і ум свій в бажаннях грошей
і статусів суспільних
у певному житті теж наситився ними.

Тепер ми готові творити і велике
з усвідомленням зрілим
всіма енергіями єства,
яке до цього доросло.

Тому таких людей називають божими,
що це Бог послав їх сюди,
щоб інші відчуті змогли
своє покликання людини
для духовного зростання.

ВРАНІШНІ МОЛИТВИ
Благодаруємо Тебе,
Отець-Творець-Дух святий,
що ми є живі!
Благодаруємо Тебе,
Отець-Творець-Дух святий,
що даруєш нам
життя у новому дні!
Просимо Тебе,
Дух святий –
благослови
на день новий.

Амінь!

Слава Тобі Всевишній, Вселюблячий, Всещасливий
у доброті всенаповнюючій!
Слава Тобі Всемилолюбивий і Всемилолюбний
у всепрощенні гіднім!
Слава Тобі Всезнаючому і Всевідаючому
у величчі мудрій!
Слава Тобі, Дух світлий і чистий,
як джерелу вічного життя,
як джерелу устремління і натхнення!

Здрастуй Отець-Творець-Дух святий
у всьому живому й тому,
в чому життя уже нема;
у всьому видимому й невидимому
повсюди і повсякчас у дні цього
від зорі через ніч до молитви нової!
Здрастуй Небо і Земля!
Здрастуйте Зірки, Сонце й Місяць!
Здрастуй чоловіче на всі чотири сторони,
щоб Ти міг Душу гідно нести у собі!
Здрастуйте Хмаринки й Деревинки,
Травинки і Тваринки, Повітря і Вода!
Здрастуйте Птахи і Комахи, Риби й Плазуни!
Здрастуй новий День і через нього Ніч!
А по цьому всьому БЛАГОСЛОВИ
на День новий у творчих справах і любові,
у пізнанні себе дитиною Твоєю!

Бажаємо всім і вся
любові й щастя,
спокою і злагоди,
достатків і доброти!

Бажаємо здоров'я
й творчого натхнення всім,
хто відкрив очі в новий день,
хто з радістю стріча його
і хто її несе до кожного!

ДЯКА

Слава Тобі, Отець-Творець-Дух святий,
Всевишній і Всюдисущий!
Слава Тобі,
Всемилолюбивий і Всемилолюбний!
Слава Тобі,
Вседобрий і Всеблагий!
Слава Тобі,
Всевідаючий і Всезнаючий!

Слава Тобі,
Вселюблячий і Всесвобідний,
у всьому живому,
видимому й невидимому!

Благодаруємо Тебе,
Дух святий і чистий,
що даєш спокій для Душі,
мудрості Уму
і здоров'я Тілу!

Благодаруємо Тобі,
Отець-Творець-Дух святий, всю радість,
яку сподобили пізнати
з доброти в думках-словах,
із взаємин зі всім живим,
у добродіяннях щирих
і в творчих пошуках земних,
щоб Ти міг дати тим,
хто їх в життях шукає!

ПОСЛАННЯ

Бажаємо всім і вся
доброго дня,
щастя і любові,
спокою й злагоди,
доброти й достатків
на цей день
у кожній миті!

Хай світлими і чистими
будуть ваші думи,
слова й діла у дні новому;
і врозуми усіх
Дух святий
на добрі й творчі дії,
як дітей своїх малих
у справедливості і гідності людській
свій хрест життєвий нести!

ДОБРА ДУША

Добру людину завжди
притягує енергетично саме туди,
де добре відчувається всі ми,
де красою наповнений весь простір.

Той, хто має добру Душу,
то його компанії раді всі:
одні, щоб і собі повчитись,
а інші, щоб просто відпочити.

В них і слово йде у люди

тихо й мирно разом з ділом
і для праці є ентузіазм,
і у починаннях все гаразд.

Коли розуміння в нас таке,
то і думки-слова такі,
хоч шепотом виходять з нас
і з нами подібне
все ж трапляється в перший раз.
То це є свідченням того, що ми є живі
і самі здатні доброту творити,
і цим можемо свої життя змінити.

ДАР

Дар – це самопожертва завжди,
бо в нашому житті,
коли ми в стані дарування,
то є лиш прості передавачі.

А по суті ми й даруємо те,
що Дух святий хоче
передати іншим їх
нашими руками.

Дар також у нашому умі –
чи здатні ми
Душею так рости,
щоб з приємністю дарувати.

Віддати саме те,
що по суті й нами є
від когось прийнятим –
чи то нам воно
із народженням прийшло
і це багатство всім
роздавати маємо;
чи то надбали ми в житті
і тепер уже свідомо
іншим роздавати.

Тому завжди радіймо
самопожертві от такій,
а це ж не самопожертва є по суті,
бо і ми прийняли це благо.

З ним ми приходимо в життя
на процентів сто усіх,
а потім частково палимо на зло...,
хоча і за життя людина кожна
здатна надбавати процентів два,
то і це похвально.

Похвальне благодаріння,
бо саме ці проценти два
Творець від нас усіх жде,

щоб подарувати тим,
хто потребу велику має,
хто здатен духовно виростати цим.

ПОСИЛ

В нас думки рояться
від емоцій і надій,
тому ми їх і шлемо в простір,
очікуючи результат простий.

Воно так і є,
коли думки вирости з потреб.
А щоб прийняти поміч від Творця,
ми маємо очиститися для прийняття.

Так, це певні дії,
або відмова є від них,
коли вони є певна важкість,
чи створює проблеми іншим.

Тому, вставши зранку,
обмірковуємо свої плани,
звіряючи з Душею –
чи буде від цього благо.

Ось так ми всі
маємо, перш за все,
увібрати хороший настрій у себе,
і тоді приступаємо до дії,
як певної молитви.

Це дійсно так і є.
І тому в приклад всім,
подивімося на дію тих,
хто уже готовим є
міняти так себе.

До одягання щодень зрання
ми відносимося так,
нібито, до певного ритуалу,
як молитви – зі знанням.

Щоб усе було чистеньким
і гудзики-застібки були всі,
знімаємо пір'їнки
перед дзеркалом великим...

Для цього знаходиться час
і ми маємо розвагу і вальяж,
то чого налаштування нас на дні
прожити в щасті
є вантажем непосильним.

Життя доглядати треба,
ніби воно одяг наш,

хоча воно не є
саме святе у нашому бутті...,
а ми ж кожен день слідкуємо за ним –
чистимо, леліємо...

Тому візьмімо за правило просте:
прокидаючись щоранку,
обирати самі собі
хороший настрій.

То тоді і одяг буде до ладу
і справи вирішуватимуться на ходу.
Одягаймося в щастя щодня і щомиті,
бо воно завжди прекрасне і у моді.

СКАРБИ

Справжні скарби чоловіка на Землі –
спокій і злагода в собі,
любов і радість в діях,
доброта і статки у житті.

То й навчаймося усі
їх у свої життя приймати –
перш простімо всіх,
хто обиду нам наніс
і її в собі пізнаймо.

До праці із любов'ю приступаймо
і з радістю всі діла творімо;
не помішаймо нікому жити
і поспішаймо доброту творити.

Бо добрі дії
наповнюють кожного із нас
приємним щемом від сподіяного,
а можливо дії ці
торкнуть ум ближнього твого
і між вами мова зацвіте,
і взаємини виростуть хороші.

То до слів таких
починаймо теж із справ простих:
ідемо через струмок у лісі,
то корягу покладімо,
може йтиме хтось
із коротким дрюком –
і знадобиться.
Місцем у трамваї
стареньким поступімся.

Лежить бите скло,
цвях на дорозі –
не полінуймося, піднімімо
і в сторону положімо.

Доброго дня
усім і вся
бажаймо щиро,
кого зустрінемо...

І знаймо й те,
що саме діями такими
ми скарби оті складаємо,
про які написано
у цій вірші спочатку.

МІСІЯ

Не думаймо, що словами цими,
написаними для всіх, нібито, сіємо у пустий,
чи неродючий ґрунт для людства,
що цей вірш, чи книга не знайде свого читача.

Так не буває,
бо комусь до Душі припадає
і він тихо прочитає,
або прислужаться вони іншим.

Просто пишемо для Духа і Душі,
бо так належить у цій порі
і для цієї нації, народу,
який тепер ходить по цій землі.

Бо і ми, ніби насінина,
кинута із Неба
і в місії своїй
слова несемо для всього людства.

зустрічі з Творцем
Житейські турботи виснажують
тіло й ум,
а ці устремління духовні
добавляють енергії і сил.

Знаймо люди, знаймо,
що зустрічаючи людину у дорозі,
порадуй її словом щирим,
світлим, теплим поглядом,
чи потиском руки,
то цим зігрємося самі.

Так, саме приємність так зігріва,
відростають крила,
бо саме зустрічі такі
і є наш хліб насущний для Душі.

Люди і все живе,
яке ми зустрічаємо щодня
протягом всього життя,
то це наш Творець у їх подобі.

Ось так він говорить з нами
і в задоволенні мовчить,
або й поради наставляє
на день новий і для зорі.

ОДВІЧНІ

Десятиліттями живемо усі ми
в одному селі, чи місті
і знаємо, нібито, своїх сусідів
і все те, що є навколо.

Робимо роботу одну і ту,
начебто, рутинну,
та все ж умиротвореними є
і радує нас це.

Бо це найбільше благо в світі,
коли ми можемо говорити
з різними людьми
і мати з того втіху.

Ми не порушуємо ритму дня
ні у себе, ні в сусіда
і так проходять день за днем,
але не змінюється довкілля,
не змінюємося й ми.

Бо не міняється у нас Душа,
а наш вік суспільний є для неї мить,
тому і є таке відчуття,
що ми тут одвічні.

НАВЧАЙМОСЯ УСІ

Навчаймося усі ми
довкола бачити усе,
що є живе
і уміймо цьому порадити.

Вдивляймося добрими очима в них
і з уважністю й пильнотою,
серцем і Душею,
то і самі побачимо:
скільки доброти навколо.

Вклоняймося бадиліні,
дереву, птиці, тварині,
вклоняймося землі, небу
і тому невидимому Творцю,
який є присутнім у всьому живому.

Нам відкриваються Знання,
яких ми ще не читали в книгах,
яких не пізнали і в попередніх життях
і цим відчуємо в собі творця
умиротвореного і омолодженого.

ЖІНКА

Можна багатьох жінок знати,
та потрібно одну брати,
бо пізнання з багатьма,
то є для тіла мерзота,
а для Душі виснага.

Чари жіночі скороминуші,
а туман в очах довго стоїть
і та хіть, богом і людьми проклята,
все життя в умі сидить.

Тому, маючи одну, радій,
бо це подарунок від Творця,
а якщо не маєш ні одної,
то це другий дарунок долі.

Бо жінки у своїй суті
стоять найближче до спокуси
і рідко яка із чоловіком йде
спільно й мудро до пенет духовних.

І не кожній парі дано Творцем,
і не кожна пара умом свідомим
є творцем у житті своїм,
і не кожен з них несе спільний
той великий Хрест відповідально.

Дослухаймося серденька свого
і тоді відкриється,
для чого нас покликано
і в чому місія життя.

Може статись у житті
ми служитимемо світові,
а, може бути, завдяки одній людині
ми пізнаємо себе і світ
і те Начало у Духові святому.

СТЕЖИНА

До всього у світі будьмо нарівні,
бо вони усі є сестри і брати наші.
Будьмо рівними й справедливими,
добрими й уважними
до кожного із них.

Бо все у нашому житті:
у зустрічах, бесідах, взаєминах
не є випадковими зовсім
і кожен з них
нас чогось та вчить.

Бо вороже сприйняття
рівнозначне прив'язаності у дружбі,

коли ми легко у житті
в цих іпостасях суспільних
раптом міняємо статуси оці.

Не робімо умами своїми
когось дурними,
не робімо ворогів, чи друзів самі,
тоді не буде клопоту Душі.

Навчаймося жити зі всіма
і, перш за все, самі,
починаючи з правди й доброти,
то лиш тоді
ми смак радості пізнаєм.

Візьмімо за правило святе –
робити свідомо вибір кожен
і це дасть свої плоди,
давши спокій для тіла і душі,
а це і буде наша мудрість.

Те, що нам подароване Творцем,
саме прийде перед наші очі,
бо навіть той,
хто цей дар забрати схоче
не зможе щастя й радості мати.

Лише навчаймося чекати,
і воно обдарованого знайде,
хоча і те,
що нам не належить мати,
то його й не слід чекати.

Тримаймо Тіло, Ум і Душу в чистоті,
діймо творчо і з любов'ю,
то стежа життєва легка буде,
бо навіть тяжкості тимчасові
Творцем допустимі
і вони є нам по силі.

ЛІС
Доброго здоров'я
говоримо усім.
Доброго здоров'я
скажімо щодня планеті.

Бо і її страждає організм
від поганих дій людських.
Бережімо чистоту води.
Бережімо повітря й ліс.

Знаймо всі про це,
бо кожне деревце
дає для дихання нам кисень
і воно ж акумулює для нас водицю.

Доглядаймо і леліймо ліс,
як свої руки, ноги,серце й ніс,
бо Творець дав нам руки й ум.
Щоб ми доглядали всі за ним.

Будьмо мудрі й ми,
Творця Всесвіту дітьми.
Не ламаймо деревця,
а щовесни садімо два.

Тож діями такими
допоможемо Землі
і здоровими будемо самі
на життєві роки всі.

Не ламаймо деревця,
бо воно теж дитя,
бо воно теж творіння
нашого Творця.

БЕРЕЖІМОСЬ
Бережیمось у житті
від гніву і злоби,
від обману із користі,
бо вони несуть із собою
у сім'ю, державу сварку, війни.

Не вірмо в забобони,
не вдаваймось до ворожби,
не вірте умом і тілом
у обіцяне життя загробне
і у той рай, до якого хтось дожиє.

Прикро на Душі,
то збираймося до молитви,
вийдім в поле, ліс, до річки
і послухаймо у них
їх молитву,
а хода розжене темну кров.

Сил нема фізичних,
то молитвою й постом
ми Тіло й Ум ми очистим,
а Дух святий прийме у нас подяки
за розуміння таких от ситуацій.

Тому кожен день і кожне діло
починаймо із подяки життю, Творцю,
а коли відходимо до сну,
то і тут ввіряємо всього себе Йому,
подякувавши за чистоту у діях.

Саме так ми пізнаємо Умом
той стан Благодаті

до якого усі ми йдем,
споглядаючи природу,
щоб зайти у лоно Духа через любов.

ЧУТТЯ

Кожному у дорозі життя
приходить відчуття,
що потрібно зупинитися
і на себе подивитися.

Чи дійсно ми такі
в своїх думках, словах і діях,
що готові руку простягти,
щоб потребуючому допомогти.

Саме так
це появляється в думках
при постійних виборах
мети і способу життя.

Але ж ми є людина,
але ж ми є дитина нашого Творця
і кожен при житті
свою місію проходить.

І в місії оцій
ми починаємо розуміти,
що ми у діях всіх
маємо жити і творити.

Саме так –
у самоті своїй
і цим навчитись
не мішати іншим жити.

Не робімо іншим того,
чого не хотіли б ми собі.
а чуття допомогти
має в нас вирости.

Бо бажати й дарувати іншим
ми можемо лиш тоді,
коли ми маємо ці якості-дарунки
кожен у собі.

Коли доростаємо чуттями,
що здатні дарувати, чи благодарувати,
як свою потребу їсти, дихати, чи пити,
то це і є те бдіння й уміння.

Спонукати інших до роздумів таких
є по суті справа не з легких,
хоча більшість схильні самі й здатні,
та мислити і діяти вміють лише мудрі.

І цьому вчитися потрібно,
бо відсутність досвіду свого
в пізнанні радості від мудрості
руйнують людську Душу.

Так, книги і роздуми інших
думати навчають всіх,
але, живучи так,
ми не будемо творцями,
а стаємо повторювачами
думок і помилок інших.

Тому ми маємо вчитися усі
чути себе, свою Душу
і свідомо розуміти,
що жити має кожен сам
і тільки своїм життям.

Тоді ми дійсно людиною зростемо,
тоді і людяністю своєю іншим допоможемо,
тоді ми зрозуміємо,
що слід хороший при житті залишимо.

Турбуймося, щоб наші діти були людьми...
Народилася дитина, то вона уже людина,
тому піклування і є для того,
щоб зберегти начала Божі в дитині.

ПОЧИН

Починаймо кожен день новий
з ранковою зорею на самоті,
подякуймо Духові святому,
що іще живі
і за дарований день новий.
У цій тиші вітаємо небо й землю,
вітаємо зірки, сонце й місяць,
вітаємо хмаринки й деревинки
травинку і тваринку кожну,
птаху і комаху, і, саму, що не є, людину.

Згадаймо все хороше у житті
і просімо благословінь у новому дні,
то щастя нас не омине
і все єство буде не одне,
в спокої й любові.

Виділяймо годину в дні,
щоб посидіти на самоті,
споглядаючи світ природи
і самі розчиняючись у ній,
то лиш тоді пізнаємо ми спокій.

ВОРОГ НАШ – Є МИ

Всі взаємини з людьми
і іншими речами, істотами

є нам підказками-уроками
на всі життя роки.

Тому не нарікаймо ні на долю,
ні на себе і свого бога,
бо ці проблеми, негаразди,
різні нещастя, чи невдачі
саме нам «прислані»;
бо це саме так Творець
навчити хоче нас.

І ситуації оці
є наші найкращі вчителі.

Почуймо ці слова мудрі –
і пошукаймо у собі
ці «джерела» злоби,
бо саме ми ослабли Духом,
а виживають теж
саме міцні Ним.

Золоті слова
несе мудрість людська,
хоча цього
нас не вчить ніхто.

Нас вчать суєти
і роблять її навкруги,
щоб ми бачили у всіх ворогів,
а себе не бачили й поготів.

ЛЮБОВ ЖЕ В НАС
Якщо любов є в нас,
то і всі навколо є із нею,
бо вона не сама собі,
вона джерело Душі.

Це і доброта, і щастя.
Бо той, хто творить їх
є пізнавши суть і зміст
і він є творцем життя.

Він вміє кожен крок буття
звіряти зі стежею Душі
і завжди має все,
на що потреба є
наша тут, на Землі...

Буває людину зустрічаєш
у дорозі і відчуваєш,
що нам радісно стає,
легка хода і думка-мрія
прекрасна вироста.

Таку енергію любові

передають люблячі і добрі,
бо вони щасливі люди
і любов із ними всюди.

Коли в сім'ї
живуть усі
ці якості прекрасні,
то там спокій,
злагода і достаток.

Коли у колектив
ми приносимо енергію таку,
то легко працювати,
нема втоми
і відчуваєшся ніби дома.

А секрету тут нема,
бо любов завжди із нами
і вона у нас із вами,
бо вона день при дні
тримає нас в житті.

ЦІЛІСНІСТЬ ЖИТТЯ
Будьмо тверді, наче криця,
бо коли постане вибір...
Але Душа не птиця,
завжди знайде вихід.

Так і ми шукаймо у житті,
щоб було благо Тілу і Душі,
бо хоча лежачий камінь
оброста мохом роками.

Це не є в порівняння для Душі,
бо вона в мить одну
пролетить не одну версту
через тумани, гори й хащі лісові.

Під лежачий камінь
вода теж не тече –
вона його минає,
та все манівець собі шукає.

Будьмо, як вода
живістю своєю,
вмінням крицю роздробити,
здатністю все живе собою напоїти.

Вона через перепони йде-бурчить,
а на плесі чистім дзеркалом блищить.
Вона і в посудині без фору
набирає її форму.

А мова ця для того,
щоб ми теж такими от були –

силою, м'якими і гнучкими
Душею, Умом і Тілом.

Рухаймося тілом
і ум хай шукає благодать,
то й Душа всьому раду дасть,
що випадає на нашу долю.

Бо всі проблеми й негаразди
є суть і зміст нашої духовної поведінки.
Саме вони тримають нас на Землі,
то не ухиляймося від них
і не даваймо їм на нас сидіти.
Ось у цьому й цілісність життя.

ПОСІЙ МАЙБУТТЯ

Подумай двічі й настільки швидко,
як сім видихів здійснити,
коли захочеш класти стрілу на лук,
а не тоді, коли випустиш її із рук.

Бо образи, розпач роблять біль,
але знаймо, що Дух святий
прийде завжди своєчасно
і простягне руку для щастя.

Деколи нам здається, що доброта
до нас приходить з невідомого джерела,
то відкриваймо свої Душі,
щоб пізнавати і прийняти ці знання.

Так, це тонка енергія світу,
яку ми, люди, обумовили духовною.
Однак ми не розуміємо її,
бо вік механіки і прагматизму
породив такі ж думки –
дієво спрощений підхід.

А у Всесвіті усім усе
діє, нібито, автоматично
із за великої насиченості
позитивом в просторі і часі.

Світ нам дає умови для життя,
а ми йому енергії оці,
які й забезпечують гармонію
і рівновагу взаємин цих.

Вічність же була і буде
з тобою чи без тебе, чоловіче,
хоча живемо ми сьогодні
пам'яттю вчорашньою,
та устремління наші далі
ми засіваємо сьогоднішніми ділами.

ПОШУКИ

Коли ми у роздумах сидимо,
то й дивуємося часто:
як легко риба плаває у товщі води,
а птах так високо літає,
майже не махаючи крильми;
чому кріт такий спритний в земній товщі,
а на поверхні майже безпорадний...

Бо вони знають, відчувають ритм життя
Всесвіту всього й себе,
то й людина має завдання –
вчитися пошукам в починах різних.

Вивчаймо кожен себе,
допомагаючи людям
і заходьмо до батьків стареньких,
бо саме там ми мудрість і зберем.

Страху не маймо в ділах нових:
попитаймо, почитаймо
і можливості свої пізнаваймо,
тоді задумане здійсниться,
бо саме так ми
дивимося на світ Творця очима.

Буває сил уже нема,
та спокою не дає голова
і руки в такт життю беруть,
коли ми міняємо роботи суть.

Пошуком завершуємо ми справи
і відчуваємо оновлення своє,
бо Суцций так дає в ділах,
коли проводимо зміну занять своїх.

Втомились руки – даваймо їм відпочити;
ум спішить, то берімося до праці -
і змінами такими ми пізнаєм ритм земний,
тоді й життя буде легким.

НАШІ СКАРБИ – ДУШІ НАШІ

До берегів своїх,
до стежинок, нив
нас Душа веде...,
черпаючи снагу.

Бо ми усі
прив'язані до землі
і саме до клептика того,
де у світ людський прийшли.

І Духу Всесвіту цього
так було угодно,

щоб саме у цей час
і на цьому місці
ми з'явилися у світ.

Навіть рослина там росте найліпше,
де впала насіниною вона.
Тому людина не є сирота,
бо обрана Творцем вона.

Обрана жити і творити
серед тих, хто життям дзвенить.
То тут ми і є Душею
і тут ми є скарбом святого Духа.

Ми є маленький скарб Творця
в цьому сундуку свого роду,
бо він древо вікове
і хребет Душі в життях людських.

Тому у молитвах-ділах поминаймо померлих
і виправляймо, пізнаючи в собі помилки їх,
то цим ми поліпшимо карму,
бо скарб – то є ми, поки живі.

Приходить час в людині кожній
відчуття пізнавати світ, а потім й себе,
то зупинімося на мить
і ми почуємо відповідь.

Бо всі світи можна побачити в собі,
усі Знання світу відкриватися почнуть самі,
то заглядаймо у себе при нагоді,
як до чистої криниці.

Там ми побачимо себе
і з усвідомленням великим
у спокої думок і слів
ми втамуємо пошуків мотив,
відкривши джерело
всіх наших устремлінь.

Про це ж свідчать факти,
коли старці у пошуках своїх
самі жили в печерах
і пізнавали мудрість Всесвітів усіх.

Тут наш скарб –
сад, криниця,
шафа з книгами.
Тут Душа наша
і життя при ній.

Та застережемо й тут:
не прив'язуймося оком, вухом і умом
до всього, що є навколо,

бо воно не наше
і не скарб одноособовий.

Нашими скарбами є –
оце життя святе
і той ум свідомий,
а разом ми живемо в домі,
який Душею усі ми звемо.

Церква не храм, а будова,
храм Духа святого в тілі нашім,
а люди всі його творіння
і ми одне для одного духовністю ростем.

руку протягни
Як мало для щастя треба –
лиш руку йому протягни,
а ми чекаємо цілий вік,
як той ружи цвіт
і в колючках борсаємося щоднини.

Плодимо проблеми,
терпимо уколи
і, навіть, цвіт
не порадує усіх.

А ми хочемо усі
краще жити і у щасті,
але й далі живемо,
як тварі у відносинах своїх.

Або байдужими стаємо
і самі стоїмо,
неначе дерева сплячі,
чекаючи свою плаху.

Лиш на межі дехто відчує
свої радості і помилки
і так повно і яскраво
наскільки ми очистили
тіло, ум і Душу.

Мало хто пізнає сенс життя
у творінні при житті свідомо,
сотворені вони в благо,
чи є пусті - і лиш час це покаже...

Бо ми у більшості своїй живемо у страху,
боячись творити доброту,
чи подати руку допомоги,
бо тоді маємо за двох гребти.

То будьмо свідомі всі,
що творячи доброту,
до нас приходить сили стільки,

якої вистачає,
бо щастя нею
нас наповняє.

Буває, що хапаємося за соломинку,
ми усвідомлюємо, що хапаємося за повітря,
а хто збагнув своє безсилля,
той набирає сил – і виростають крила.

Жити надійся,
але вмирати збирайся.
Бо жити мудро, то прекрасно
і легко вмерти, коли живеш гідно.

МОЛИТВА

Благодарю Тобі, Дух святий,
за спокій душевний цієї ночі,
за відпочинок здоровий тіла,
за утихомирений ум,
що не вніс у сон кошмарів.

Благослови ж нас у цю годину
на діла хороші у цю днину,
навчи укріплятися Духом доброти
і храм Твій, тіло, доглянути.

Навчи розпізнавати Твої уроки
в проблемах усіляких,
у хворобах тілесних,
в спокусах житейських.

Дай можливість із них вийти гідно
і Душею з Тобою бути,
не даючи забути,
що Ти є злагода, доброта й любов свята.

БЛАГОДАРІННЯ

Благодарю Тебе, Дух святий,
за спокій на Душі моїй,
за доброту, чистоту і простоту,
за поміркованість у діях.

Благодарю Тобі Творець
за повноту радості життя,
як прояв дарів Твоїх
за тиху вітиху в праці й відпочинку.

НАСТАНОВИ

Приймаю настанови Твої,
які б вони не були,
в надії донести
всі денні клопоти.

Дозволь нам зі спокоєм
і мудрістю зустріти все,

що ми побачим нині,
взнаємо, почуємо і відчуємо.

Хай це буде нам
на пізнавання істини
у чистоті Твоїй.
Амінь.

ВИБІР

Людині, ніби Богу, усе можна,
але не все потрібно у житті.
Вона багато чого може дозволити собі,
але не все воно потрібне.

Тому завше вибирай не те,
що корисним є, чи бажаним,
а те, що є необхідним,
або те, що Душу милує.

Потребу завжди визначить Душа,
чи тіло і не завжди ум,
бо йому іще рости
до самоусвідомлення віки.

Якщо навчимося відмовляти ми собі
в багато чому, бо це шлях відмови від усього,
то скільки обтяжливого позбавимося ми
і саме цим світ й себе побачимо інакше.

Коли розгублюємося у виборах таких
і відчуємо в цьому тяжкість,
то починаймо відмовлятися від гордині,
бо вона у нас гніздечко ве,
коли ми шукаємо слави.

Не шукаймо слави - і вбережемося від гордині.
Бо прославляючи себе, втрачаємо ум і Душу.
Якщо зуміємо відмовитися від неї,
то Дух святий оберігатиме нас іще ліпше.

То навчимося відмовлятися від них,
а потім і від гніву, заздрості й злоби,
осуду і жадоби, які, ніби, самі
відійдуть з життів наших.

А для цього з розумінням фільтруймо всі слова,
які чути нам доводиться щодня,
не прославляймо нікого із людей,
бо цим ми можемо зашкодити братові своєму.

Але, якщо ми самі шукаємо слів-розради,
то і їх знайдемо – тільки й розкажімо
тим, кого зустрінемо у путі –
і побачимо, то прийде і розуміння.

Добрий слухач допоможе нам
знайти відповідь в пошуках таких
і допоможе підняти її
зі споду нашої ж Душі.

ЧЕКАЙ

Навчаймося чекати,
бо й чекання в суті є дією не простою,
а в житті до нас приходить все саме
і саме те, що нам в житті потрібне.

Буває ум нас будоражить
висновками логічними
і ми направляємо сили всі
для здійснення надії своєї.

Однаке нас щось тримає
і всі потуги марними є,
то зупинімося у діях
і допомога нам прийде.

Вона прийде неодмінно –
чи то в нових варіантах,
або у відмові від усього,
бо Всесвіту видніше
істинні потреби наші
і цим наблизить нас
на тії манівці, поля,
де ми вирощуватимемо те,
в чому вся місія нашого життя.

Наша цілісність забезпечує її,
бо ми, як зернина,
яка впавши на землю,
не шукає собі води, чи повітря.

ГРОШІ

Як ми відносимося до грошей,
то так і вони до нас.
Якщо ми прив'язалися дуками
і всім способом життя,
то гроші поведуть нас,
а не ми їх.

Знаймо, що матеріальних статків
кожному дається стільки при зачатті,
наскільки духовними ми
в життях зросли –
і мудрий це зрозуміє.

Бо не в тому сенс життя –
чому у нас грошей мало,
а в тому,
що їх нам завжди мало
і тоді це свідчить,

що навіть при багатстві ми
залишаємося бідні.

Де все гостина й марнотратство,
там початок дороги до зубожіння,
бо часто ситий і багатий
убокому хліба не подасть.

МОВА ДО ІВАНА СТРИД

Ми бесід не вели
і руку в руці не тримали,
і тепло їх не звіряли,
та і очі в сторону не відвели.

Однаке все ж нас зве
цей відгук відредагувати.
То скажемо не тільки Вам,
а й нащадкам нашим.

Так, це не поезія,
а поетика,
яка по суті й змісту
відповідає словами
правильності Духу,
а не умовам певним,
які у всі віки
переписували техніки,
а не поети.

І так писали споконвіку
не тільки в Україні,
а й по всьому світу,
то почитаймо в оригіналі
«Песнь Бояна»,
чи коротенькі вірші
нашого Григорія Сковороди...

Та й сьогодні несуть у люди
слова прекрасні від Душі
в середовище людське
істинні поети.

Тому ми й зреагували,
щоб умовності пусті
не робили в людях
Душі їх пустими.

Бо поетики джерело
здаля видно,
а «поезія» несе в собі
закони і канони,
керівництвом обумовлені.

А ці мудрі послання,
які написані нами, як пером,

яких у дії жде від нас життя
і є філософська поетика.

Ми не здатні когось особисто
вивчати і повчати,
бо в словах цих загальних
кожен свою істину знайде.

Так, ми не поет.
Ми світлом є для всіх,
щоб при ньому кожен зміг
побачити себе не як силует,
а відчути повно,
як частинку Всесвіту усього.

ЧЕСТЬ І ГІДНІСТЬ
І зовсім не держава,
чи верховенство права
і ті статуси й зарплати
їх представників
формують хороші
взаємини в країні
між людьми.

Право у своїй основі
є справедливі й правильні дії
всієї нації кожної країни
і всього суспільства на Землі.

А джерелом для цього є
та доброта людська
і турбота у відповідальності усіх
за стан щастя гідно жити.

Гідно жити і при потребах
на різних суспільних щабельках,
маючи свободу кожен,
вільно буде жити і творити.

Бо відчуття турботи і захищеності честі
дає можливість нації кожній,
дає можливість всьому людству
щасливо жити на планеті.

ПОЕТАМ
Вітаємо цієї весни
з Днем поетики усіх,
а разом з тим
всіх поетів на Землі.

Вони цієї ранньої пори
несуть вірші прекрасні,
розносячи їх межі людьми,
торкаючись умів людських.

Отакі щасливі люди ці поети.
Хоча зовні, ніби, люди,
а так думками високо літають
і словами струни Душ торкають.

Словами пишуть свої вірші
і слова ці ми знаємо усі,
але вони їх так в рядку розставляють,
що нас задуматись заставляють.

Тоді слова, як помічники наші,
говорять з нами, неначе живі,
і завжди готові думку ту,
прийняти римою в рядку.

Вона у голові поета вже дозріла
в чудовий розкішний вірш....
і думка, начебто проста,
а мудрість в ній яка?...

Вони у більшості своїй
є істинні вчителі,
які несуть Знання
про блага облаштування життя.

Щасливі всі поети
і своїм єством в цілому
вони є святими
в середовищі людському.

А знають про це люблячі люди і ті,
які Душею для життя відкриті –
а це творчі й добрі люди
і ними є митці усіх подоб у житті.

Їх так любить оригінально наш святий Дух,
тому вони й шукають таїну життя й любові.
Хоча поети словом зігрівають не одну Душу,
а деколи самі в житті відчувають стужу.

І нам приємно за них усіх,
бо ось так формуються струмочки
енергій доброти у світі
і якщо їх буде більше,
то більше напитися з них зможуть інші.

Ми любимо поетику і тих,
хто пише і живе весь нею
і тому бажаємо їм усім
задумок творчих в позитиві
і щоб були здорові.

БЕРІМО ЩАСТЯ

Щоранку, прокидаючись, на зорі,
повертаймо очі до вікна, у небо,

бо нас там уже ждуть
наші друзі дня нового.

Вони, мабуть, як і ми
хочуть в радості у дні бути
і тому ми для цього
самі собі настрій обираємо.

В думках себе ним годуємо,
підводим штрих умілий,
одягаємося в костюм щастя,
бо воно завжди у моді.

Це дійсно так і є,
хто з усмішкою ранками встає,
бо навіть до вдягання
ми застосовуємо правила якісь.

Ось так ми маємо усі,
перш за все, в себе
увібрати хороший настрій,
то тоді й одяг-щастя буде до ладу
і справи вирішуватимуться на ходу.

ВІДКРИВАЙМОСЯ ДУШЕЮ
Відкриваймося серцем Духові святому
і цим є здатні умом і тілом
в себе Його енергії приймати –
і прийдуть підказки
при неможливості нашої,
як діяти і що вчинити,
як вийти із халепи
і обставини змінити.

Щоб Душею, відкритися,
то ми маємо навчитися
дій поганих не чинити,
а кожен крок має позитивним бути.

Не хитруймо у житті,
щоб з усього мати зиск,
а лиш те берімо,
що нам для життя потрібно.

Бо хитрість не є
розумом у дії
і вона буде колись розкрита,
то й сам хитрун буде забутим.

А, здавалось би, що й лоза,
яка плода не носить,
то тим вона й всихає,
не маючи енергій для життя.

Тому й дається сила тим,

хто працює день при дні
руками і умом своїм
і тому вони міцні.

Не стримуймо себе, коли в житті
проявляються певні зміни, путь,
бо це Сущий для нас скеровує їх.
Ідімо вперед, бо ми усе життя в дорозі є.

Будьмо активні у творінні
і не звикаймо до малого,
а устремління велике починаймо,
то матимемо понад мале.

Бо відкрита людина чиста
і вона в житті добра є і радісна,
тому вона й прудка
до самої старості.

НАВЧИ НАС МОЛИТВИ
Отець-Творець-Дух святий,
дозволь дитиною Твоєю прожити
і Душу нашу спільну
до Тебе квітучою пригорнути.
Люблю Твою усміхненість небес,
люблю оцих ночей солодкі звуки,
розлук денних у труді
і умиротворення у сні.

І навіть тут, через усі роки ,
чую, як по стежці йдеш
і простір собою наповняєш,
а мене кличеш знову до молитви.

І тоді лиш зрозумію,
чого серце так щемить.
в тобі я розчинюся
і подих мій чуєш тільки ти.

І буде тихо, тихо
і спокій тривоги всі приспить,
а світ своїм життям живе
і наше в ньому струменить.

Навчи молитви нас,
щоб ми знайшли слово те святе,
в якому начало і кінець –
слова подяки тобі Отче.

Якщо ж молитви ми
не в змозі словами сотворити,
то не журімося через край,
бо Творець її чує через Душу.

ПОРАДА

Якщо нас бентежить щось таємне,
чи явні докори сумління є,
то почекаймо
і знаймо,
що відповідь прийде –
в несподіваній думці,
чи в розмові випадковій,
чи то в репліці незвичній,
чи то форму дії
нам доведеться споглядати
через незнайому нам людину...

Буває, що і в пошуках логічних
при підказках ми
зможемо вірний путь найти,
коли навчимося святого Духа випитувати.

Не йдімо проти течії
і не витрачаймо намарно сили,
коли відчуємо, що щось нас не пускає
для завершення справи.

Бо, ніби, все проти нас,
то краще перечекати,
бо це ще не настав наш час
і буде добре і при порі
коли ми поговоримо із Сущим.

Хто хоче йти проти обставин,
то той на борню встає
і робиться рабом ситуацій,
бо туди скеровуються думки,
слова і вся життєва сила.

Знаймо люди, знаймо
і в житті не вибираймо
по кілька бажань великих,
бо вийти одномоментно
ми здатні лише на одну гору.

Якщо ж ми попадаємо
в поле дій людей інших,
то ми все одно їх не здолаємо
і в ситуації такій
нам краще відійти,
а нам лишиться спогад,
чи неприємності дрібні
в науку і розуміння –
і це нас навчить бдіння,
умиротворення й терпіння.

ТІЛО

Бережімо здоров'я тіла,
бо воно є храмом нашої Душі.
Тому воно й має бути

здоровим й чистим.

І при такій нагоді повчання
залишимо потомкам –
їжмо так,
щоб іще хотілось.

Поряд з тим знаймо,
що голодний звір
хитріший і спритніший
за людину ситу.

Не переїдаючи в житті,
ми зберігаємо тіло в красоті і чистоті,
як храм Душі,
а також даємо вільність уму в діях.

ВИБІР

Кожен у житті
в ситуаціях різних
робить вибір
найбільш вигогідний.

Його завжди робить ум –
чи то з мотивів корисливих,
чи то з очікуваних вигод,
або й прислухається до справедливості.

Справедливість є посилом нашої Душі
і щоб ум в людській подобі приймав рішення її,
то він має свідомим бути –
тому йому до цього стану потрібно дорости.

Тому вибір Душею, серцем
є живодайним у собі,
бо вибори такі
ідуть не від себе,
а від джерела
духовності святої.

ВИБОРИ

Пройшли вибори президента в Україні
і вибір прийшлося робить людині,
вибираючи собі певну перспективу жити,
та чогось вийшов результат невтішний.

Вибирати й по суті нізкого було
і байдужість велику роль зіграла,
та і команда кандидатів є з одного кагала,
яка вміло людей підготувала.

Розділивши націю на ідеї мнимі,
а самі мали стратегію свою

і якби людям серце не стискало,
то для команди це не є важливо.

Бо як би люди не вибирали,
то президентом стане лиш хтось із них,
якого вони визначили в перемовинах своїх,
помінявшись лиш посадами.

Нація втратила вже половину,
всовуючи голову в гільйотину,
приймавши мовчки геноцид
єврейський, чи європейський.

Так сталося тому,
що захворів нарід духовно,
продавши свою духовність
більше тисячі років тому.

Бо християнство по своїй суті
є продовженням іудейської політики,
а тепер підійшла пора,
щоб Україна стала обітована земля.

Тепер уже й не має сенсу,
пуста голова, опустились руки,
бо керують державою цією
одні і ті ж іуди.

Прийде час-пора
і здійсняться пророцтва –
зникнуть люди на землі,
які пішли у виборах своїх
шляхом іуди.

Ось так помаленьку
людство на Землі
іде Дияволу у пельку,
втрачаючи Душі у собі.

Хай танцює під ту ширу ум
і тіло віддається спокусам перед кінцем.
То краще ж помолитися було б нам,
та уже не вміємо говорити ми з Творцем.

ПОРАДИ

Плекаймо якості духовні
і внутрішнє чуття радості,
то цим пізнаємо благосні
і будемо зачаровані життям.

Знаходьмо завжди місце для молитви
в повсякденному житті,
бо ці розмови із собою
є бесідами зі святим Духом.

Бо бесіди такі
дають заспокоєння Душі,
дають нам радість на роки
і мудрість в наші дії.

Що добре, а що погано,
то нам підкаже серце,
а не поговір людський,
чи ідеологія держав,
які сьогодні є Диявола кагал.

Наш провідник і правитель наш –
є Душа, як частинка Духа світла і добра,
бо життя окремої людини
без Творця майже непридатне нікуди.

Покладаймося у встому на себе
і на ті енергії світові,
бо на цих засадах
кожне життя має сенс.

Знаймо люди, знаймо,
що Всесвіт в цілому
впорядкований раз і назавжди
з розуму всесвітнього і нашої Душі.

Не сподіваймося на політиків-начальників,
бо їх обіцянки й дії не пов'язані цілісністю
з енергіями доброти й справедливості,
а вони лиш пастухи у сатани.

Можливо й ми отара, бидло,
бо теж із родини ссавців,
та скільки в отарі є
добрих й чистих,
то так і серед людей.

Чим старішими є люди,
то лиш деякі із них приймають
стиль духовного життя
і тому яснішає їх ум і свідомість.

Невігласи з роками
гупіють іще більше
і тому так багато зла
проявленого у світі.

Тому в житті не біймося незнання,
а оберігаймося облудного знання,
яке формують в нас батьки і близькі
вулиці і школи, держави і церкви.

Не приймаймо того,
що нам не зрозуміло.

Не шукаймо нових ідеологій,
бо всі вони з одного місця
і називається воно – Сатана,
а живе вона в наших головах.

ЧУТТЯ

Не вірмо сліпо
почуттям, очам і вухам,
а довіряймося чуттю Душі
і мудрості, яка є в свідомому умі.

Мудрості набуваємо ми
з розумних добрих дій
і досвід цей буде ситом,
перепорою для негативу, гніту.

Тому творімо завжди добро
незнайомим людям особливо,
бо не випадково наші стежки
зійшлися до ситуації цієї.

Не вважаймо, що це пусте,
бо воно в собі несе
життя спокійне й радісне.
То хіба це мало для тебе?

Чуймо Душі маленький трепіт,
коли нас засмучує будь що,
бо він від знання ситуацій минулого
про які ми уже тепер згадуємо спокійно.

Будьмо чисті перед собою і людьми,
не говорімо неправду,
бо це неспокій для Душі,
який не є настільки великим,
як надуманий страх перед ним.

Не гніваймося на людей
і не осуджуймо ми їх,
бо кожен прощений нами
додає нам енергії любові.

Помиляємося в житті усі,
хоча мудрий зразу визнає помилки
і в досвіді цім їх не повторяє;
сильний, чи справедливий у собі
попросить вибачення завжди,
а любов пізнавший
налагоджує взаємини хороші,
бо єство наповнене любов'ю
не має страху у собі.

Не переймаймося ми тим,
хто що думає про нас, чи скаже,
а звіряймо свій путь життєвий

з совістю своєю.

Прекрасно жити там,
де ми з усім сплелись життям
і воно радісно співає,
чим Всесвіт позитивом наповняє.

А ми усім бажаємо
радості в Душі,
задумок творчих в умі
і щоб здоровими були.
Бо радість - це є життя,
бо радість – це сенс нашого буття
і успіх в нім її частиночка мала,
а вам усім жити і любити.

НАВЧАННЯ

Вчитися всім нам треба
доброю насичувати дію кожен,
тоді ми відчуємо в собі
ту радісну хвилю,
яка пройде по всьому тілу.

Тоді лиш ми зрозумієм
насиченість, повноту життя
і ми у ейфорії цій
захочемо нести радість всім.

Тоді ми відчуємо людиною себе
і ствердно скажемо усім,
що ми від плоті й духу
є Творця діти.

Можливо, людяність
і не дадуть багатства,
зате напевно насолоду дасть,
яка миліша за ті матеріальні статки.

Не соромімося привітатися двічі,
схиляючи голову в поклони,
та все ж уникаймо нікчем і злих
і не повчаймо, і не принижуймо ми їх.

Завжди прощаймо всіх
і себе не винімо в ситуаціях плохих,
бо все воно прийшло в життя наші
задля нашого навчання і блага.

Дотримуймося звичаїв й обрядів,
бо ці правила-традиції прості
є мости і вміння-досвід наших предків,
завдяки яким ми йдемо у цьому житті-болоті.

Не опускаймо себе до скупості і скнарства,

бо зберігати-берегти ті речі,
нам сил для того більше треба,
а це тисне серце-кров гниє
і ними ми закриваємося від Бога.

Очищуймо себе від поганого
і не збуджуймося ним в інших,
бо якщо дії наші справедливі,
то за нами підуть люди.

Тому навчаймося саме тепер ЖИТИ,
бо в дитинстві ми матері тримаємось,
замолоду за коханою впадаємо,
а старість залишає нам онуків,
то коли ми будем самі жити?

Живімо в гармонії з природою-людьми,
очищуймо себе від шкідливих звичок
і ми обновимось Душею й Тілом,
з полегшенням вперед ідучи.

Не вимагаймо від себе справ багато,
звершімо хоча б одне добре діло
і одне для когось,
а, найперше, для Душі.

Якщо не в силах ділом,
то хоча би щирим словом –
і так щодня засіваймо зерня.
І вони заколосяться в єстві
вважаєм радості
зранку і до вечора.

Все змінюється в цьому світі.
Приходить до кожного це відчуття
і ми не схочемо, не зможемо вже бути
таким, як це було до цього.

Цілком у наших силах
і ума уже вистачає,
щоб ці зміни закріпити,
щоб світ навколо нас
став кращим трішки.

ХВОРОБИ. БІЛЬ

Якщо появляються біль-хвороби,
то це свідчить лиш одне,
що ми порушили правила життя
свого єства й природи.

Навчаймося в природи.
Вона мудра у собі
і організм наш мудрий,
бо є частиною її.

Довкола багато вчителів –

небо, ріка, дерева, квіти,
камінь, комаха й люди,
то звертаймося до них.

Вони цього чекають –
то зцілюймо себе:
свій дух, ум і тіло,
бо внутрішня мудрість у нас живе.

А з нею у єднанні
внутрішня енергія і Всесвіту всього,
бо це потрібно не тільки нам,
а це є потреба
всіх людей, землі і неба.

Нема потреби боятися хвороб
і це не покарання за “гріхи”,
а це урок-підказка,
як вилікувати “гріховне”,
очиститися, оновитися,
пізнавши причини і коріння
помилкових дій своїх.

Возлюбімо свою хворобу,
бо вона – це ми
і не слід боятися її,
чи боротися із нею.

Мудрі вважають біль за дар,
то так його й приймімо,
пізнаючи його природу:
для чого він є нам
і що хоче повідомити собою,
а нам слід знайти
відповідь у собі.

Зрозуміти маємо ми,
що Дух святий
хоче сказати нам
на прохання нашої Душі.

Що сказати і навчити
цим болем у хворобі
тіла, ума й Душі
і як вийти з оцієї от халепи.

Дослухаймося голосу Його
і тоді хвороба сама розкриє
всі причини і покаже шляхи,
щоб виправити наші дії у житті.

Відкриймо Душу у молитві
умом своїм
Духові святому
і Він кожного навчить усьому.

ЛЮДИНОЮ ПІТИ...

Сприймаймо світ таким, яким він є,
бо саме така наша є потреба.
Аби ми відчули у собі,
що ми живі і сонечко над нами є.

Шукаймо радість у Душі,
задумок творчих в умі
і щоб здоровими були
хоча б у цьому дні.

Візьмімо собі за правило просте –
не жаліймося на життя своє,
бо минулим жити ми не можемо,
а майбуття вперед веде.

Єдина путь в житті:
це свою суть пізнати,
бо кожен раз приходитьсь страждати,
коли в чуже життя-душу хочеш зазірати.

Подай нам, Дух святий,
гідною дитиною прожити...
і дозволь нам, Тату,
зі світу цього Людиною піти.

НА ЗГАДКУ

У поетів конкуренції нема –
це хор пташок різноголосих,
які славлять Творця і Небо,
не забуваючи, що їх мати є Земля.

А без поетів на Землі зима,
бо у слові є потреба людства,
як усьому живому на землі –
в їжі, диханні, питві.

Усі поети на Землі
є сестри і брати
і це їх єднання Духом
освячене є небом.

Тоненько констатуємо факти,
а нам би людство вчити,
як книгу про своє життя
у своїм серці шити.

Дякуємо усім їм
і за таке бачення
у взаєминах людських,
як здатність хороші якості стяжати.

Отак проглянули сторінку поетів молодих,
а там відвідувачів один, два, три,

а вірші ж пишуть пречудові...,
якими вчать любити
і пізнавати любов велику,
єднаючись на цьому гурту.

Тому вибачення просимо у всіх:
що мовчали,
що «Доброго дня» не бажали,
бо все таки не просто
цей хрест в місії нести...

Тому й слова ці не писали,
бо відсутність позитиву наяву.
І це є правильним для всіх,
коли нелегко на Душі.

То й не говорімо слів оцих,
бо енергія негативу в побажанні
за ними йде у слід
від нашого такого стану.

Бережімо ближніх
в усамітненні своєму,
коли ум кипить в злобі,
коли спокою нема в Душі.

Хай читають друзі,
хай молитва зродиться нова,
щоб щастя кожен
спізнав сповна.

МИ, люди, МИ?,
що, нібито, все навкруги нам є вороги –
і ліс ми нищим без упину,
і в річки, канали і моря
вивозимо усякую хламину;
і в повітря піднімаємо пластиковий дим;
і, що, нібито, навколо нас
одні заздрісники і вороги...
То хто ж після цього ми?

ЗАПАХИ ЖИТТЯ
Вода в каплях дощових
має запахи різні у собі
весною, літом і восени,
і, навіть, брат її,
сніг зимовий
пахне свіжістю і чистотою.
Все має запахи свої,
бо воно живе,
росте і діє
і тому життя таке пахуче.
Особливо тоді,
коли ми є щасливі,
коли радість наповняє

єство наше все,
бо це є свідченням того,
що ми Душею є відкриті.
Душа у нас відкрита лиш тоді,
коли ми є щасливі,
коли ми радість маємо в житті,
коли ми умиротворені собою.
Тоді ми й запахи приємні відчуваємо,
тоді все красивим є навкруги
і ми чуємо, як пахне жінка,
з якою розминулись...
Пахне тіло у дитини:
запах різний є від рук,
живота й голови у неї,
то так і в дорослої людини.
А вся чуттєвість отака
є у кожному із нас,
коли ми щасливі,
коли любимо життя.

ПСУС

Я частина святого Духа,
і коли ви молитися до мене,
то я бачу ваші добрі справи
і тому мені приємно на це дивитись.

Все інше є лихе,
яке ви умом своїм зробили,
будучи у стані вибору ума
варіантів оптимальних.

А мета ума:
побільше, та найкраще
у когось силою, чи обманом
забирати все для себе.

А творча праця,
то є молитва
до святого Духа і Мене,
в якій ви ростете
і все те,
що є навкруги.

Коли ви радість маєте в творінні,
то завжди бажання виникає,
щоб з іншими ділитись –
то це є найкращою молитвою для мене.

Ось у такій молитві
людина є у спокої завжди.
Ось у такому стані
людина не шукатиме війни.

То чого ж ви, люди,
скаб духовний не берете,

як і я у свій час
Його для вас стяжав.

А тепер,
узявши приклад в іудеїв –
прагматичніше пожити,
і думаєте, що святого Духа
ось так просто
можна за бороду вхопити.

Ви, мої сестри і брати,
геть мене забули,
забули повчання мої,
читаючи ті книжки свої.

То є суспільна книга,
а ваші Знання із Душі,
то для чого читати
комусь оті вірші,
називаючи їх молитвою,
а самим у суєті
красти, обманювати
собі подібних.

То для чого, люди, ви
моє тіло кругом і всюди,
розп'яте на хресті натільнім,
на хресті надгробнім,
і, навіть, у вашій церкві
намалювали на всіх стінах
і карбуєте у пам'яті своїй.

Де набрались ви стільки гніву
на Творця і на Мене,
що ховаючи тіло в землю,
то встромляєте Хрест живодайний,
і той макет тіла Мого
хороните з кожним померлим
і мене щораз духовно
у символі оцім.

Я вас прошу, люди, :
не розпинайте мене,
припиніть...
і мене такого полюбіть,
яким я був при житті.

Бо лиш життя
є свідченням того,
що Творець із нами є
і є у нас Душею.

Не розпинайте мене й далі,
не глуміться над хрестом,
бо цим ви стаєте далі –

і від мене й джерел якостей духовних.

Не ставте хрести на могили,
бо тіло уже є тлін,
коли воно в землі.
А хрест не має бути
символом для людини,
як кінець життя.

Хрест, як ознака живодайності життя,
має кінці рівні у собі,
як рівність на всі чотири сторони
і лиш тоді він має енергію оберіга.

Хай хрест животворящий
буде додавальним у кожному із вас
тих фактів, предметів, дій,
на яких ви ростете Душами своїми
і наповнюєте джерело Творця
тут, на Землі, себе і всіх.

Якщо ви всі мовчите,
то всім і вся подобається
процедура ця,
а це руйнація нас духовно
і руйнація основ життя.

І символ смерті моїм тілом
в людські уми не несить
той страх для Душі,
бо стах в умі закриває її.

Людина живе тут, на Землі,
не для того, щоб статус мати,
чи задля багатства у речах,
а для того, щоб у щасті жити.

Я ніс істину життя:
любить його сповна,
бо воно одне,
бо в ньому Дух святий живе.

Я з вами говорю
чутливим і справедливим
серцем і душею,
то частіше прислухайтеся до них.

І знайте це усі,
що це і є покликанням людини —
іти добротою з радістю,
щоб пізнати стан любові.

Так, в любові жити,
з любов'ю бути
повсякчас і всюди,

бо ви ж люди.

Люди, як і все живе,
яке дітьми назване
Духа світлого і чистого –
є месії, є посланці...

Мінятись кожен має у собі
і у доброті рости,
бо в такому розумінні
ви й прийдете всі
через двері любові в лоно Духа
і я пройшов через них.

Я приходив від Духа
і тепер є із ним.
Та і ви до нього йдете
мільйонами життів.

Тепер і ви пізнали це,
то прийміте,
довірівшись у всьому
Духові святому.

Бо Він один для всіх:
і для мертвих, і для живих;
для християнина й індуса...;
для чорного і білого;
для доброго і злого;
для справедливого й брехливого...

Прощаймо всім –
і доброту творім...

Ось такого і мене прийміте
у серця свої
і так усіх любіте,
як мене ви прийняли...

Однак не бажаєте ви в щасті жити,
однак не бажаєте навчатись,
свій ум свідомо шліфувати,
щоб за кожне діло із Душею братись.

Та як би людина не вертілась,
то все ж в момент певний у житті
визнає те в радості, чи біді,
що щось таки у світі є
і нас воно в житті веде.

Але ми, поринаючи з головою
в тяжку працю,
витрачаючи енергію Творця
і Тих,
хто її по краплиночках стяжає.

На життя прекрасне подивіться:
воно в усьому й скрізь,
воно є творінням святого Духа
і у Нього жити вчіться.

Найбільша святість,
то є життя,
то є вміння жити,
творити і любити.

Спробуйте всього лиш день
таким побути із тих 365-и.
Бо любов необмежена
ні простором, ні часом.

А вона велика
і ми до неї йдемо всі
через докори сумління
і через помилки...

А це страждання,
які не розуміємо ми,
бо це відторгнення пряме
позитиву у вашому житті.

Мені й Джерелу
потрібна ваша радість,
як пожива, чи як їжа,
яка так потрібна багатьом.

Бо радість, щастя
із правди і доброти росте
і любов'ю виростає,
яка цю радість усім і розсилає.

(Хоча і образ збірний
ми приймаємо в Ісусі, як месії,
та в основі все ж був і є
Ісус Єшуа.

Він, своїми повчаннями,
своїм способом життя,
хороший слід духовний нам лишив
і ним у нас присутній.

Ми усі приймаємо Ісуса,
як частину святого Духа
і настільки всеобємно,
наскільки Душа наша
є чиста і глибока.)

Якщо ви приймете Мене отак,
то це і буде молитвою святою
для кожного із вас,

тоді і ви відчуєте усім єством,
що ви месія-христос-посланець
Тата-Творця-святого Духа.

От – це і є Творець, що діє, творить
все у Всесвіті великім,
рухаючи енергії світові,
маючи ім'я незаперечне:
Дух світлий і чистий.

Діє нашими думками,
словами і ділами,
щоб ми із життя в життя
навчались бути
світлими і чистими
у житті через тіло й ум
боголюдиною святою.

Це те, що я пройшов
і це вам, люди, заповідаю:
любіте себе
і ближнього свого, як мене
у своїй іпостасі.

То це і є те благо,
це і є той вогонь-свіча,
яка веде вас життями
дорогою святою
у лоно Духа світового.

Запалюю свічу в собі –
хай гріє Душеньку мою.
Запалюю свічу в собі,
щоб бачити стежечку життя своєю.

Благодарую всім і вся
і хай благом повниться Земля,
хай життя пульсує
у воді, повітрі і вогні.

Хай земля життям співає
у травинці і комасі,
у дереві й маляті,
у сонці і розумі тому,
який так править вміло,
стримуючи гнів, чи зло
і весь той негатив,
на яких загалом
і вироста Душа людська,
як і у всьому, що дише,
бо це є свідчення велике
богоявлення Духа над всіма
і у всіх, хто пізнав у ньому
у житті всі якості хороші.

Я – христос-месія
і ви мої сестри і брати
маємо єднатися в житті
для щастя і любові.

Я кожному підкажу
серцем вашим і Душею,
як говорити і діяти потрібно
в тій, чи іншій ситуації життєвій,
а ви прийміть, хоча би раз, чи два
і це вже буде досвід ваш такого от чуття.

В добру путь вам, люди.
Будьте міцні Духом
і гідними дітьми нарівні
з усім, що є навкруги.

ЗАГУБЛЕНА РАДІСТЬ

Людина тілом є
присутня на Землі
і місія її –
продовжувати життя.

Бо життя у тілі
і є той ґрунт,
де ум із життями
буде свідомим в самкінці.

Тіло ж, окрім всього,
є місце (храм),
в якому Дух святий присутній
частинкою тією,
яку ми називаємо Душею.

А людина, як істота,
є лиш маленький індивід
матінки Природи,
який Душею представляє Всесвіт.

Тому й було природно
для людини і жінки зокрема,
що вона в природі
робила добір із чоловіків,
щоб залишати на планеті
потомство сильне й мудре.

Вона вільна у виборі була,
як це є і дотепер в природі,
де жіноче начало
про все це дбало.

Тому й потомство людства
було фізично сильне,
а мати в них любов свою ростила,
тому популяція людини

до мільярдів розрослась
завдяки якості духовній.

Бо життя колись,
як і тепер
було і є проблемним:
голод, холод, війни.

А тепер – чоловік є головним
і для гегемонії своєї
він інститут сім'ї створив,
написав правила й закони.

І стали люди жити в сім'ях,
де уже потомство не головне,
де і взаємини між собі подібними
будувалися не за покликом Душі.

Хто силою, хто багатством
собі жінку брав
за красоту,
за вміння господарювати.

Про духовну ж спорідненість забули.
Забувати почали і про Дух святий.
Обміліла духом людина
і почались в її житті
проблеми й негаразди.

Про дітей мова вже не йшла
і жінка не рішала про зачаття,
а вона вже стала
для похоті знаряддя.

Загниває людство душами своїми,
то такі ж у них
і уми є сплячі,
а тіло кволе, в болячках.

Тому людина,
нібито, клопочеться про себе,
а того не відає вона,
що про Творця забула.

Загубила людина зв'язок з Творцем,
втратила Знання і Вміння жити,
тому нема радості в очах,
та і скиглення їх ніхто не хоче чути.

Вставаймо люди до молитви,
починаймо доброту творити,
вчімося створювати сім'ю лиш тоді,
коли любов до цього кличе.

Бо сім'я створена із вигод, чи моди

плодить сварки, бійки і інший негатив,
яким ми нищим несвідомо
залишки духовності людської.

Вже краще жити самому
і в спокої позитив стяжати,
то настане час і пора,
що ми відчуємо із цього радість.

А радість – це гармонія життя
для обох статей.
То краще жити в щасті,
ніж плодити гнів, чи зло.

Сьогодні ж людство залізло у лайно
і не бажає пальцем ворухнути,
щоб скинути його з губи,
не хоче дивитися далі свого носа.

Виснажене ум і тіло в повсякденній суєті,
а Душа болить і кличе,
та ми втомилися усі
слухати , дивитись...

Бо ми загубили суть життя
і його зміст...
а це ж стан радості в основі,
який дає енергію жити.

Хто ж нас буде веселити?
Доброта..., бо вона коріння радості всієї.
То починаймо і ми із неї
і прислухаймося до серця в інших діях.

СПОВІДЬ

Прийшла та мить в нашому житті,
коли ми маємо сказати всім
про свої прозові книжки
і віршовані збірки.

Багато, при читанні їх, є запитань:
навіщо нам пусті ці балачки,
де мало Знань
і так мало зерен мудрості у них.

Навіщо ми живемо серед страждань?
Чого взаємини людські є злі такі –
багато в них гордині і брехні?
Чого саме ми живемо в цю епоху?

Чого ми відчуваємо зневіру до всього?
Чого ми відчуваємо, що, нібито, чужі
в середовищі природи і в середовищі людським?
Хто ж винуватий у всім оцім?

То скажемо тепер усім,
що іще багато з нас
не задають таких питань зовсім,
бо байдужі до життя свого.

Але ж ми не здатні його зупиняти у собі,
хоча у лінощах своїх і від потреби їсти
все ж готові в інших хліб забирати
і без потреби нищимо природу,
годувальницю свою.

Тому ми спеціально в книгах цих
не акцентували значимість запитань,
а щоб вони визріли у вас самих,
або щоб ви почали шукати їх
між рядками і відповіді на них.

Та і тут місія нас і книг,
щоб кожен сам шукав
ці відповіді у собі,
бо все таки вони є там.

Ми не давали запитань визначальних,
ми не дали і відповідей на них.
Ми тільки спонукали вас
задавати запитання ці...

Вони завжди є у нашому умі
і заледь тримаються язика на кінці,
бо страх паралізує ум і тіло,
та і суспільство нас цього не вчило.

Тому ми боїмося одне одного,
тому ми боїмося структур державних,
тому ми боїмося традицій релігійних
і тих Богів, яких придумали предки наші.

Не біймося себе,
бо в нас Дух святий присутній
і нас ніхто не знищить,
допоки місію свою ми не пройдем.

А ми прийшли сюди,
саме в той час і в те місце,
щоб знайти істинного себе
і з Духом підрости.

Ця істина споконвічна
живе у людях із життя в життя,
бо Творцем людині для цього
ум і самоусвідомлення дано.

І саме завдяки такому розумінню
ми жити краще можемо,
бо усвідомимо усі, що рай на Землі

ми можемо будувати самі.

Творець саме для цього
і створив людину,
щоб її руками і умом свідомим
збирати ці якості духовні.

Вони через вуха, очі, відчуття
приходять в нас красою,
яка є в нас і навколо:
в квітці, воді й устах...

Вони у нас виростають із доброти,
із тим устремлінням її творити
і тими відчуттями радості і щастя,
які наповняють наші груди.

Добра людина і щаслива
не може плодити брехні, чи зла,
бо на всі події, факти у житті
у неї є запитання і відповіді свої.

Так, ми знаємо відповіді – це не секрет,
а відповідь знайти собі в собі – це ваш момент,
це та мить, коли ми бачимо в собі
можливість жити, а не виживати.

У сповіді оцій ми найперш просили:
пробачте люди і все живе,
яке Духом світлим, чистим дихає
за наші думки, слова і дії –
за які нам соромно тепер.

І каємось у цьому перед вами
усім єством своїм, бо не відали Того,
а йшли все манівцями
за звабами Ума і Тіла.

Закривши діями такими
свою Душу і сумління
допоки не пізнали розумінням,
що вона у нас є провідником життєвим.

ПОСЛАННЯ

Ми, можливо, в цих рядках
і пишемо для вас
на певній віддалі у просторі і часі,
бо вони посланнями є для всіх –
для цих живих і тих, хто ще прийде.

Тому нема конкретних запитань,
тому нема і відповідей таких,
щоб ви не прив'язувалися умом до слів,
а зрозуміли, що кращим життя ваше
буде тільки від ваших хороших дій.

Так, ми несемо свічу з вогнем,
і цей вогонь ви бачите в словах по змісту,
то відкривайте свої Душі
і хай вогонь життя засвітить
ту свічу, яку ми в житті
кожен носимо в собі.

Тоді ви сміливо в цім путі
можете вибирати стежини свої,
бо кожному в лоно Духа
приходиться зайти у місії своїй,
чи у приєднанні своєму,
коли в Душі своя свіча *горить*.

Можливо, у путі ви підійдете до інших
і вперед підете...,
можливо, вас інші обійдуть...
і ви у цім потоці вірнім
пізнаєте істину святу,
що правильну путь узріли,
що свій хрест несете прижиттєвий
у місії своїй
зі спокоєм в собі
і в злагоді з іншими;
у щасті й доброті
для вся і всіх.

Так, не проста ця путь,
бо виразнішими постають
ті контури життєві
у проявах позитиву й негативу.

Це є підказки, як уроки,
які ми уже свідомо будемо приймати
в погодженні з Душею,
а ум у цьому кожному допоможе.

Хай шириться дорога
до Творця-Отця-святого Духа
для тих, хто свічу несе свою
і для тих, хто іще лиш побачив
ті вогні здаля,
бо то їх сюди веде Душа.

В ПОШУКАХ

“Твій батько вмер, Петро.
Хай мертвим лишається він –
вони подбають про нього.
Нам жити треба
і думати про життя
у цих нетривалих мандрах”.

Не витрачаймо часу і життя
для оправдань і повчань,

бо люди всеодно
чують лише те,
що чекають вже
від нас почути
при зустрічах таких.

Творімо доброту
кожен у житті своєму,
бо це є крок суттєвий
до прийняття любові.

А так приємно на Душі,
коли ми даруємо комусь.
І так приємно теж,
коли й нам дарують.

Нас огортає теплота
і день похмурий світлим настає,
і всі діла набирають оберти –
ось така дія доброти
наповнює нас енергією радості.

Таке творіння доброти
наповнює нас відчуттями щастя,
бо це те єдине,
що вказує на правильність нашого путі.

Творімо теплоту взаємин між людьми,
торкаймося Душею і діями завжди,
коли вони насичені любов'ю,
бо нас покликано сюди задля цього.

Доброта і правда –
є поріг в житті,
є крок свідомий
до розуміння щастя.

То навчившись при житті
вибудовувати кроки щастя ці,
ми вже є здатні всі
любов, як стан, приймати.

Бо з любов'ю легко жити,
бо з любові починається усе –
всі хороші справи у бутті
починаються з любові.

Кожна дія, слово,
які виростають із любові
дають відчуття цього блага – щастя
на все життя щомиті.

Щасливий свідчить
про любов велику,
про доброту щирю,

про справедливість у житті.

Щасливий свідчить водночасі,
що страждання у житті,
які є лиш підказки
для виправлення помилок своїх.

Щасливий завжди вчиться,
як у злагоді зі всіма жити.

Навчаймось жити і любити
себе і всіх
за поведінку гідну,
за справедливість у сім'ї,
з сусідом і на роботі.

Довіра людям
нам кожному дає
енергію в прийнятті любові,
бо вона у нас в Душі живе.

Недовіра завжди йде
у наші відносини з людьми,
у відносини з усім світом
з нашого корисливого ума.

В умі зростає й страх,
який плодить сумніви у нас
і тільки, зробивши свідомий вибір
в сторону доброти,
ми здатні духовно рости.

Зростання Духом –
це путь любові,
на якому всі
живуть у радості і щасті.

ДАРУЙМО ТЕПЛО
Даруймо тепло Душі,
творімо доброту завжди,
плекаймо щастя щодня,
бо це є покликання людини.

Коли даруємо тепло,
то і очі ясніше бачать,
а як приєно на усе споглядать,
коли діла з легкотою біжать.

Ми наповнені енергією позитиву –
це енергія Душі цвіте вогнем
і ця свіча у житті світить теж,
саме тим, хто в молитві її жде.

Коли доброта у наших діях,
то ум із радості шаленіє,

а тіло від задоволення
крилами щастя росте.

Творімо доброту
і Душами торкаймося зі всіма,
то і інші відчують цю дорогу,
яка до щастя всіх веде.
Таке просте чуття
радості життя
є свідченням наяву
відкритої і чистої Душі.

Сонячного дня Вам,
брати і сестри!
Теплоти у діях,
бо саме так
ми до Суцього ідем.

ПОГУБА
Жадібність чи заздрість
не є одне єдине
із тих якостей плохих,
які не дають людині зацвісти.

Ми їх проявляємо,
а досить часто і ховаємо...
Хоча це маски із емоцій
чи із розрахунків мнимих...

А скільки отаких
ми носимо в умі,
отруюючи себе
і все навколо...

Та це ж отрута є гірка,
є тим вантажем,
який їсть життя
і гнітить Душу.

Водночас маємо
масу тих проблем,
які виростають з кожним днем
і життя є нам не в радість.

Ними ми від дороги вірної ідем,
яка приготована усім
у світі цім –
і стелється вона в Едем.

Навчаймося жити так,
щоб Душі своєї не погубити
в рутині суєти щодня
і тих бажань намарних.

Не слід життя на поталу віддавати,

аби кимось стати,
падаючи наосліп долі,
скорочуючи роки волі.

ПРАВДА ЖИТТЯ

Тіло життя любить змалку,
Ум приймає таку гру
і тому ніхто не дума
зупиняти старість.

Дійсно її не зупинить вже ніхто,
хоча скорочувати дні життя
своїми діями негідними
ми є неперевершені мастаки.

А от прожити в спокої
і злагоді в собі,
пізнати радість-щастя –
і так щодня,
то цьому слід учитись.

Дорогу до безсмертя
знали люди й до Ісуса,
знають й опісля,
та все ж в життях поспішають,
кинувши серця у сум'яття,
бо їх влаштовує ця суєта.

Щомиті чоловік придатний
у виборі своїм
працювати над покращенням
духовності святої.

Бо саме Душа несе
можливості такі в житті,
щоб цвісти-буяти
на радість Творцю й собі.

Наше життя, нібито окреме,
як та капля дощова,
та колись вона опиниться в океані
і тоді вона вже океаном є.

У будь чому,
що життям дише,
щось та є красиве,
яке ми прийняти здатні.

Тому, саме піїти
мають людей вчити,
як на світі
нам усім слід жити.

Бо нація сильно загнила,
не може Дух її вознести,

а конає, вмирає,
в рабство йде,
та все доброго президента очікує.

Нам кожному є потреба
мінати свій стиль життя,
заявляючи про наміри
добрими ділами.

Коли піти засівають уми людські
отакими от словами у надії,
то скоро будемо при ділі
і цим ми, як нація, зацвітем.

НАРОДЖЕННЯ

Ось так то воно буває
те миле натхнення...
і не спиться...,
бо Душа співає.

І сон утік,
а нові слова самі
просяться в рядок,
збираючись у стовпець.

Душа співає і їй не спиться –
будоражить ум і тіло:
ум дописує вірша,
а тіло шукає ручку.

Ось якийсь папірець пописаний,
та ми все ж пишемо,
хоча і поперек,
а коли настане день,
тоді ми їх і розкладемо.

Де рима шкутильгає,
а це слово тягнеться від теми,
але швидко, швидко
слова складаються рядками,
бо це ще тільки чорновик.

Родився вірш –
Його величність.
Перечитуємо знов,
слова міняємо місцями,
а там риска в сторону повела
і над нею появились рядків два,
чи то два стовпці...

І зовсім ні,
бо в радості такій
нова хороша тема появилась –
і тут пегас гарцює
уже на чистому листку...

Ось так то воно буває
те милее натхнення...
і не спиться вже до рання
бо Душа танцює і співає.

Вже листок і ручка в стороні,
та думки обмивають, обчищають теми –
та й не в цьому річ,
бо залишиться навік
у спогадах приємних
ця прекрасна ніч.

ДУХОМ НАПОВНЕНЕ ЖИТТЯ

Батьки у кожному житті
не приймають дітей від Бога,
а тільки святість їх любові
при зачатті приймає Душу.

І це нове життя зачатє
є індивід новий
духовно зрілий
і до іспитів придатний.

Духом святим діти живуть
і вони до нього самі йдуть,
бо їх душі туди ведуть,
а батьки тільки допомагають.

І вини їх у цьому нема,
бо полумя любові там горить,
де доброта і взаємини хороші,
де були тілесні втіхи,
де сміх дитячий у дворі дзвенів.

Повиростали доньки чорноброві
і сини, як дуби в діброві,
лиш чуб колишній посивів
і сил лишилось трохи,
щоб переставляти ноги.

А у дітей свої вже діти
і Дух святий урочисто крокує
в життях чистих і нових,
бо Він є вічним.

Життя є вічним в дітях
І Дух святий
в кожному житті присутній,
якому нема початку і кінця.

СІМ'Я

Муж, жона і діти
є те маленьке джерельце,
де любов зростати може,

коли там взаємини хороші.

Бо любов у сім'ї,
як полум'я Душі у тілі,
а коли там злагода і спокій,
то там щасливі діти.

Бо любов є полум'я життя,
бо сім'я є вогнище її
і діти мають теж рости
і грітися в її теплі,
і бачити себе у її світлі.

Чим більше доброти
ми ложимо у це багаття,
то тим більше радості і сміху
у цьому джерелі сімейному.

ДІТИ

У перший семирічний цикл
дитина вчиться пізнавати світ,
а якщо до «навчання»
беруться батьки, садочки, школа,
перевчаючи її
із доцільностей своїх,
то такий «фундамент»
буде тягарем для неї.

Цей тягар ростиме,
набиратиме вагу
і ця, так «навчена», дитина
передасть його суспільству і батькам.

Бо батьки із своїх вигод,
чи з не реалізованих бажань
своїми повчаннями і настановами
закривають так душеньку дитячу,
що вона свого путі уже не бачить,
мінючи спосіб життя усього,
а неприкаянная Душа мовчить.

Та ум її семирично шкодить,
водячи невідомими їй манівцями
з яких, будучи доросла,
не може вийти остаточно.

Заблукала вівця-людина,
покинула пастуха-Душу,
загубивши своє життя
і готова прихилитись до Сатани.

Тому просимо усіх:
навчаймося самі
бути дитині, другом, помічником,
навчаймося бачити у неї талант, задатки,

і тоді починаймо піклуватись,
щоб вона могла розвиватись.

Бо навіть те маленьке зло,
чи навчена предметна заздрість,
опускає таке людське єство
на саме дно
з усіма проблемами й негараздами.

ІСТИНА БУТТЯ

Хто любов у собі має
і її в житті плекає,
чи по крупиночках збирає,
то той дорогу до Творця пізнає.

Ми є творці любові
і для цього живемо на землі,
тому просимо усіх,
хто ці рядки читає –
починаймо з доброти.

Коли ми у дії доброти,
то знаймо, що енергія руху
насичена енергією святого Духа
тіла і любові у поєднанні такому.

А істина нашого буття,
що ми маємо життя
і воно у радості цвіте,
коли його Душа веде.

Не слід просити Бога,
Отця-Творця-святого Духа
вирішити, допомогти,
чи вилізти з біди.

Ми можемо тільки
дозволу питати,
чи підказку нагадати
при виборі своїм.

Він чує нашу радість,
Він чує й біду нашу,
а ми..., а ми
маємо відкриті бути.

А щоб відкрити
цей замок життя,
то ми маємо усіх простити
і самі прощення попросити.

Щоб у таких діях
ми змогли відчуті і узріти
ту доброту і красу,
яка є у інших і навколо.

То саме так
ми будемо відкриті
і до нас прийде Знання,
і ми будемо у стані прийняття.

Творець усім і вся дає можливість
відчути цю життєву радість
і тільки той її пізнає,
хто її приймає.

Боятися Отця не треба,
бо милосердя Його основа,
а страх, маючий в собі,
не здатен пізнати істинного Бога.

Не слід Його просити,
бо Він постійно дбає,
щоб кожен навчитись міг
ступити на доброти поріг.

Тому і маємо навчатись ми
приймати з розумінням все,
що до нас життя несе,
чи ми находимо його.

Погане пізнаваймо, як підказку,
хороше несімо у подяках,
тоді із нас росте учень здібний
і цим ми себе чистим.

Він і навчає нас болями у тілі,
чи негараздами в ділах,
але ці повчання-наука
доходить лиш до тих,
хто Душу чисту має.

Плекаймо Душу при житті
добрими і справедливими ділами.
Шукаймо коріння зла і гніву,
коріння гордині й заздрощів,
коріння жадібності і осудів,
коріння користолюбства і вигод
самі у собі,
тоді ми й пізнаємо радість у житті.

А істина у цьому проста –
хто навчатись хоче,
до того й Знання тече,
бо лежачий камінь
і вода омина.

ПОРА
Пора зрозуміти нам усім
покликанням своїм

і усвідомлено берегти цей світ,
бо ми цілком від нього залежні.

Бережімо в чистоті
джерела води будь які,
бережімо і повітря,
не спалюючи пластмаси й іншого сміття.

Бо від чистоти в природі
залежить наш стан здоров'я,
залежить якість нашого життя
і його тривалість у роках

Прийшла та пора, настав той час,
коли має зрозуміти кожен з нас,
що людина у марнотратстві робить сміття
й природу нищить зовсім бездумно,
знищуючи свого життя коріння.

Не журімося так повно про пляж,
дачу, квартиру чи машину,
бо де перебуваємо з любов'ю,
то там ми справжніми лиш є.

Зла, війни не буде,
коли ми пізнаємо їх коріння,
але і життя не буде,
коли ми нищимо природу.

ПРАВДА

Ми відчуваємо бачення істини цієї.
Так, вона завжди гірка,
але здатна просвітити,
але здатна настановити
і дати свічу духовну
в путь прижиттєву.

Бо розуміння позитиву в правді
окрилює багатьох до пошуків щастя,
бо розуміння суті правди,
не дає у нас рости гніву, зраді.

Лише єднання на якостях духовних
дає можливість чоловіку кожному
розвиватись і рости,
пізнавати доброту і красу,
леліючи спокій і злагоду взаємин
і ту любов щоденну.

Шлях до цього в устремлінні май
і до єднання, при нагоді, першим же й шукай.
Шукаймо спосіб подружитись,
«Доброго дня» усім бажаймо,
творімо доброту щиро,
в кожнім побачмо лише друга

і зникне зло із взаємин наших,
спокій заповнить усе єство,
бо ми спізнаємо цю благодать одвічну.

І вся правда в цих словах,
коли ось так кожен з нас
навчає сам себе
вже діями своїми.

КОНТУРИ ЛЮБОВІ

Була краса, доторки лякливі,
були обійми й поцілунки,
гаряче дихання без слів
було спільне спання
і без штанів...

Казали слова про любов
і думали, що дійсно
ми її пізнали,
та життя вказало,
що це тільки
одна її складова.

Не визріє тоді любов,
коли несе одну її пір'їну,
хоча і в неописуємій красі.
Бо вирости мають з неї дружба,
взаємоповага й відповідальність.
Мають вирости чиста допомога,
вирости гра з дітьми
й шана жінки,
вирости взаємини хороші
з природою і іншими людьми...

Мабуть то була надія тільки
із ума у жадобі плоті,
а ми ж бо думали в собі,
що то була любов всеціла.

Але ці спогади приємні є
живими й дотепер
і несуть істому в тілі і умі
і ту радість прожитих років на Душі.

Бо це і в цьому житті
було те чисте пізнання
запаху й смаку любові,
а щоб пізнати її всеціло,
як завершений результат в їді,
то тут потрібно вміти
певні продукти добути,
їх зберегти і вміти готувати.

То так і в стан любові
не просто так собі прийти.

А починається вона із доброти завжди,
взаємин дружніх
і бережної поведінки геть до всіх.

СТАНОВИЩЕ

Великі хмари,
як білосніжні кораблі,
коли ми дивимося із землі,
але нагадують вони,
чомусь, малі човни,
коли ми дивимося на них
із висоти.

Таке бачення оманливе
І збиває завжди з пантелику,
коли ми дивимося на речі і людей
із різних відстаней.

Чи то вже вибрані вони є нами,
чи то ми цього хочем самі,
коли сьогодні знизу,
а завтра опиняємося на купі хмизу.

То так і краса на небі
і на землі,
як і межі людьми
бачиться всіма по різному,
бо серед нас є добрі й злі,
а багато є і тих,
хто носить маски святих і злих
в залежності від ситуацій
і надіває їх собі,
аби самому злізти
на бажані висоти.

А висота і значимість у суспільстві
ще мінливіші ніж хмари
і падають із них усі,
ламаючись, страдаючи,
бо не може зрозуміти цього
їхнє солом'яне єго.

Солома - річ крихка,
не те що стебло зелене,
яке росте
і суспільні буревії тримає,
несучи колос пустоцвіту,
хоча й тоді на ниві-країні
уже ніхто його не жде.

Почезли правителі тепер,
по світу цілому не знайдеш,
а лиш злодії й брехуни
лізуть у ці верхи.

А мораль у цьому та,
що і ми, у більшості своїй,
теж такими є
на сьогоднішній день.

Довго нас «навчали» цієї глупоти
у цивілізації оцій,
починаючи з Адама-Івана,
аби ми згубили духовний лик свій.

Нема зерна Духа у таких,
бо вони кричать усі,
що на службі є,
та не кажуть, що у сатани.

Зло – це слабкість Духу і ума,
а доброта є міць Духу нашого єства.
То краще бути в стані доброти
ніж шукати становище між людьми.

Бо ніякий пост суспільний,
ні, тим паче, гроші
чогось не роблять їм
радості і щастя при житті.

А доброта дає відчуття
приємної радості усім,
бо там любов і злагода
заправляють всім.

СУТЬ ЖИТТЯ

Як би важко не було
подеколи в житті,
та руки не опускаймо
і хай формуються нові думки,
слова і дії
у пошуках можливостей нових.

Не можна зупинятися...
Та й зупинити життя ніхто не зміг,
бо, чомусь, виходить результат плачевний.
То зрозуміймо річ просту,
що кожне життя
влаштоване Творцем так,
щоб всяк дійшов, добіг
до межі тієї;
щоб зрозумів, щоб зумів
пізнати суть і сенс життя
і істину покликання у світ,
бо вони є визначальні.

Проблеми, важкота, негаразди,
то лиш усім підказки,
що настала та пора, той час,
коли змінюватися все ж треба.

Мудрість тут згадалася одна
і вона живіша і жива,
яка словами на ситуацію оцю
не раз і не два відповідь дає –
починаймо якості духовні
вирощувати кожен у собі.

Той, хто оре ниву,
чи йде в житті
і часто озирається назад,
то не проведе рівної борозни
і нива така,
дає можливість виростати
знову й знову бур'яну.

Так і той, хто проблем злякався,
то він стоїть на місці,
а стоячий завжди бажає сісти,
не бажаючи свій хрест нести.

І лише той,
хто дивиться в майбутнє,
устремління в завтра має –
зробив маленьку добру дію,
то поширюй її
і пізнається вміння
шукати зцілення
від страждань таких.

Природа передбачила теж так,
що ноги ступають теж вперед
і очі поставлені під лоб,
щоб дивилися туди,
куди ступати мають ноги,
а думка зробить вибір,
чи звіриться з Душею
і направить наші дії всі
саме в потрібному устремлінні.

Куди думка – туди й ум,
який ці дії обмірковує і застосовує...
Бо куди спрямовані думки,
то туди й енергія життя,
а думки в умі, то це дія
і ця дія додає,
чи віднімає в нас
той життєвий тонус,
який і держить у світі нас.

КОЗА

Стоїть коза пасеться
і, чомусь, байдуже їй,
що люди метушаться, сваряться
і вбивають одне одного.

Всім же сонце світить,
і одна і та ж вода у всіх,
і те ж повітря...,
то чому чоловік на Землі
такий нещадний і лихий
і саме в діях отаких
і є дурний...

Коза стоїть, пасеться
і, ніби, пофіг їй,
а люди
всю історію свою
нищать кіз, дерева
і собі подібних.

ВІЙНА

Війна,
хоча й гібридна вона,
та все це інтереси є
політиків нещасливих і бездарних,
які не можуть і не вміють
дбати про народ і його гідність,
а лишень під цей шумок
крадуть усе,
хто що може.

Ділять мід собою держбюджет,
обкрадаючи всю спільноту,
і той військовий збір
кладуть собі в кишені,
бо він не підзвітний нікому.

Та й америки, європи
навчили їх інтерес тут тримати
і цих керівників держави
навчили цього психологічного трюку,
щоб війною, чи військовим станом
тримати у страху й очікуванні народ.

Так, це відомий психологічний трюк,
коли в сім'ї між батьками
виникає бійка, спір,
то маленькі діти ховаються під стіл.

Тихе очікування , як і страх
не дають для пошуку енергій,
не відкривають дороги до радості в житті,
не ростять любов до ближніх.

Зовсім не героїзмом є,
коли із безвиході люди гинуть,
коли нація їм моці не дає,
а лиш політики
кричать про патріотизм,

якого по суті не знають самі.

Це все слова, це все біда,
бо для Росії загарбать Україну
то є раз і два...,
та видать у них теж немає Духу.

Бо це помилка велика є,
коли один одного вбиває
і то так запопадливо,
ніби служить сатані.

«Малина» багатіє, гуляє, п'є,
а народ стогне і мовчить.
Та й загряниці ждуть,
коли ж вони один одного поб'ють.

Тому керівники двох держав
у змові між собою
ведуть війну цю іграшково,
де безталанні діти України
свої голови кладуть.

А націю, як баранів,
«обробляють» від думок про мир
через їхні ЗМІ,
що вони лиш слуги.
А народ, нібито, господар
земель, заводів, влади –
та це лиш слова,
а все в реальності навпаки.

То так і ця війна –
кому каліки і сирітки,
а кому «мать родна»
у нових статках.

ЖИТТЯ – Є БОГ
Життя - є БОГ,
а воно має у собі
все, що ми стрічаємо у житті –
і добре, чи й не зовсім.

Воно набирає форм і змісту
лишень тоді в людині,
коли вона свідомо вже
приймає у взаємини свої
ті краплини позитиву,
які завжди є у всьому.

Чоловік починає розуміти
суть життя свого
у всезагальному бутті
життя інших, як своє.

Це може бути той комар,
мікроб, чи буря...,
бо у кожному із них
життя проявлене енергіями Духа.

Є тварина
з Душею Духа,
а є й людина
з умом звіра.

Ми можемо назвати
ці дії Творця нісенітницею,
але Він до цього долучився,
а ми у роздумах таких
засуджуємо Його творіння.

Засуджуємо Його,
та і сам факт вічності життя,
бо тільки людина, нібито,
має право гідно жити.

А ми скажемо Вам,
що в Індії є традиції,
коли із сутінками люди
вже не виходять на вулицю,
щоб не наступити ненароком
на іншу живу істоту,
бо цим позбавимо її життя.

То тут нам задуматися слід –
хто ж ходить у людській подобі
незалежно від статусів суспільних,
і що життя кожному дано не просто так,
а із задумом великим,
коли в життях усіх
ми проходимо еволюційно
від пісчинки-комахи,
тварини і рослини
до самої, що не є людини.

То знаймо всі,
що вони є нашими
сестрами й братами
на цім путі життів,
на цім путі про Духа
в пізнанні.

Тому в цій оді
ми уже вкотре
просимо зрозуміти всіх,
що люди на Землі
є одним одна родина.

На цьому повторимо теж,
що вбивати все ж,

як і людину
є помилкою великою.

У світі живуть великі монстри
і бактерії чи віруси повсюди й повсяк час,
але людина є визначальною в природі
«творенням» біди, хвороб, засух,
злив і навіть того жовтого жука,
який нібито, приїхав з Колорадо...

Все живе шукає собі їжу
для Душі, ума, чи тіла.
Одні беруть енергію негативу
в біді і гніві, революціях і війнах,
бо це і є їх пожива,
це і є їх сенс життя.

Тому ці зливи, як природи сьози,
є реакцією Розуму світового
на дії людини
в її безумстві несвідомім.

І такого є багато в світі,
як вважає пан-людина,
хоча і бачить ці
причинно-наслідкові дії.

То знаймо всі,
що зло запущене тобою
все ж повернеться до тебе,
можливо, в рясі жука із колорадо,
чи в іншій іпостасі.

У Творця випадковостей нема
і не охоплене людиною усе життя
тими причинами у наслідках,
бо багато ще є поза межами її ума.

Навіть це проживання людини, чи тварин,
тих чи інших видів дерев, рослин
в поміркованій кліматичній зоні
відповідає їх психічному стану
і тому рівню духовного розвитку в цілому.

КУЛЬТУРА

Так і слово культ-у-Ра сьогодні є
різним по сприйняттю його суті й змісту,
якікладають люди в них
в залежності від ідеологій
держав і церков,
називаючи її як показник
моралі тієї, що морить Душу.

Культура істинна
енергіями чистоти

і одиниці є її носії
у їх доброті і простоті.

Те ж можна сказати
і про інші обумовлені слова –
Любов, розум і доброта,
як і багато інших слів,
енергію. яких
ми не творимо для блага
із-за невміння, несвідомості ума.

Тому часто й кінцевий результат
у житті є плачевним,
як і подібні відчуття марноти,
коли життя наближає нас у старість.

Та не шкодуймо про те,
що старіємо роками,
бо багатьом відмовлено у цьому,
тому й жити треба
поки відчуття молоде.

А насамкінець,
скажемо для всіх,
що життя дається всім,
а старість тільки вибраним.

ПРОЩА – ПРОХАННЯ

Просимо Вас, люди, -
навчаймося самі
і навчаймо діток
творити доброту
повсякчас і всюди.

Посміхнімось щиро
сонцю, вітру, крапельці дощу.
Скажімо: “доброго дня всім і всьому”,
а поряд з цим ось так день при дні
і всьому живому не помішаймо жити.

Не ламаймо деревця і квіти,
бо це і їх місія така – жити...
Не забруднюймо води, повітря,
бо без них ми не зможем бути.

То і так до всього у природі,
як до себе, і до людини кожної.
Зробімо тихенько справу добру,
бо саме такі свідомі дії наші
змінять наше мислення і поведінку.

Бо саме доброта у всьому
навчає нас життю радіти,
навчає нас по справжньому любити
і зрозуміти цю суть просту,

що саме так ми творимо чистоту
своїм очищенням і вмінням прощати.

Такими ось ділами
ми перестанемо на Бога у всьому уповати
і допоможемо Йому
збирати любов і доброту,
щоб усім і всьому на Землі
була можливість у Нього
ці якості засівати.

МУДРИЙ БОГА НЕ ПОПРОСИТЬ,
МУДРИЙ БОГУ ДОПОМОЖЕ...

Інакшого путі нема у людства,
як через усвідомлення зрозуміти,
що ця малість кожного в доброті
може зберегти життя собі, потомкам і Землі.

Тому, свідомо сприймаючи зло і гнів,,
ми б в масі людства, і не тільки,
підняли б загальний позитив
і той енергетичний життєвий рівень.

Перемогти ворога в собі –
це значить себе і брата зберегти,
а цю енергію, так званої, боротьби
направити на справи добрі
і тоді б у нас самих зацвіли
райській сади.

Інакшого шляху нема у людства,
як через усвідомлення зрозуміти,
цією малістю кожного в доброті,
що можна зберегти життя собі, потомкам і Землі.

ПОГОВОРИ ЗІ МНОЮ
Отець-Творець-Дух святий,
поговори зі мною Ти,
бо яко даєш життя
нам щодня,
то дозволь
задумки творчі
реалізувати во благо,
та і пізнати суть –
де і як відкрити
джерела натхнення
і відкритися Душею,
щоб прийняти повчання,
які в доброті й любові
несуть в людське суспільство
злагоду і спокій.

ЕНЕРГІЯ ВОДИ
Тече вода, рухається,

бо вона є живою
і рухом тим живиться,
й іншим життя дає собою.

Вода усьому голова.
Вона є у всьому складова.
Вона є провідником
енергії життя між землею й небом.

Тече вода, радіє,
що іншим допомогла,
виходячи із надр земних
струмками і річками
живлячи усіх.

А там рососою і туманами
піднімається опаром у хмари
і вітер несе їх туди,
де потреба є у воді.

Вода у русі із життями
є вічною у всьому живому
і її з радістю усе жде –
вмиваючись, напиваючись і росте.

Вода красива небом голубим,
зірками, місяцем і сонцем.
Вона красива діамантом роси
на кінчику трави,
коли промінчик сонця її голубить.

Вона красива в будь якій подібі:
і прибережним орнаментом,
і у своїм спокої німім,
чи в гомоні гучнім,
коли вітер штормовий
несе її у берег.

І зовсім інша в неї мова,
коли на її путі є перепона –
чи то з піною бурчить,
чи класикою виграває.

Та і це її не зупиняє –
вода життям життя несе,
збираючись в річки,
моря і океани.

Ось так маленька крапля
енергіями життя в собі
несе радість-щастя
тут, на Землі,
і в космосі великім.

Тому ми благодаримо її,

як і землі, повітрю й сонцю,
як святому Духу в ній,
які й дають можливість нам
життю цьому радіти.

Ось так Творець сотворив,
рухаючи енергіями води,
запрошуючи і інших жити
і цю радість у собі ловити.

Тече вода, грається,
живинкою своєю бавиться,
несучи енергію життя
і сам код нашого буття.

ДУХ СВЯТИЙ
Хто ж Ти є собою
в невидимості своїй
і в тім проявленім творінні,
і в тій моці-силі?

Хоча, і поряд з тим,
Ти є началом
життя самого
і всіх прояві його.

А це ж енергія любові,
яка зроста на доброті,
яка і радість, щастя
собою творить.

ДОБРОГО ДНЯ
Навчаймось, люди, всі
«доброго дня!» говорити
і у слові цім чудовім
вміщати вітання і побажання.
Коли ж ось так на Землі
заговорить половина,
а з цієї половини половина
так скаже зі стану щастя у собі,
то зацвіте Земля уся
у радості взаємин приємних.

ПІЗНАВАННЯ
Не можна пізнавати життя по суті
зі злобою в собі, чи з вигод і користі,
бо саме енергіями такими
ми й закриваємо духовні енергії Душі,
порушуючи гармонію життя у єстві.

Тому таке пізнання
приводить до зникнення
основ самих джерел
кожного життя.

А життя ж прекрасне
і тільки сприйняття його свідомо
дає можливість цим
прийняти буття Розумом своїм.

Саме такий спосіб життя
є свідченням єдності позицій
з Розумом світовим,
з енергіями Всесвіту усього.

Коли ж ми не бачимо його,
не чуючи життя пульсацій,
то страждаємо часто
у його реальностях від незнання.

МИ ПЛОТЬ І КРОВ

Людина на Землі
є плоть і кров її,
і той Д(р)ух енергій світових,
які й допомагають їй рости
з тієї піщинки-тіліну
мільйони літ
до стану цієї плоті,
яку ми всі називаємо людиною.
А людина є вершина
тих енергій у природі
на землі, в повітрі,
при вогні і з водою,
як завершальний стан
у цьому колообігу,
який був і є той ґрунт
із якого й вироста
Дух святий.

ЛЮДИНА

Людина є частина Святого Духа,
є, ніби, крапля окену в плоті
і малістю енергій Всесвіту усього,
які ще прив'язані до землі
всім своїм єством всеціло,
де ум проходить завершальний хід
у творящій світобудові,
залишаючи із життя в життя
щоразу це бренте тіло.

Тому кожен раз
зернини свідомого ума
залишаються з Душею
для нового тіла
і ума,
даючи можливості нові
цьому духовному стрижню
в нас рости.

Таке от розуміння нашого ума

уже реально є енергіями Творця.
І тоді вже ум всеціло
є помічником Душі,
щоб у цих завершальних діях
чистотою увійти
і для інших океаном бути.

ЗЕМЛЯ І НЕБО

Земля і небо ніби вічні,
тому вони і довговічні,
бо у Всесвіті оцім
живими є до цих пір.

СОНЦЕ І ПТАХИ

(карпати)

Сонце вже в зеніті,
повідомивши на Землі усім,
що до матінки природи
воно новий стан несе їм.

І кожен промінчик його
несе із собою тепло,
а дрібненька птаха,
як і пагінець травинки,
як і та брунька на дереві-кущі
ті промінчики приймає,
оголошуючи цим весну.

Ще й мороз в повітрі,
ще й земля холодом студить,
але в кожного птаха
є своя пір'їна-кожушина,
яка від зимності її оберіга.

Спостерігаємо перестрибування їх
і перелітні відстані коротенькі,
засвідчуючи рух їх жвавий
і ту віру і надію їх в життя.

Оживає ними населення Землі
і нам передається настрій їх.

Так, нібито, людина
і віддалилася від природи,
і, нібито, живе інтересами громади,
та все ж оцей весняний настрій
передається їй.

Бо, найперш, людина має дбати
про храм Душі – людське тіло,
бо воно основа життя її,
а тіло і життя у ньому
і є та весна у всьому.

Весна – це птах людського Духу,

який випурхнув з енергіями позитиву,
а позитив для Душі,
то є її пожива.

Благодаруємо Тобі, Дух святий
за цей настрій весняний
і тобі промінчику теплий,
і тобі пташино,
що хорошу вісточку приносиш.

РІСТ І РОЗВИТОК

Душа людини має у собі
саме позитивні прояви
в своєму розвитку і рості
кожного життя людського –
і вона їх творить.

Однаке ми часто,
дивлячись у своє єство,
яке вбирає в себе усе навколо –
і той негатив,
який ми,
нібито, бачимо в інших
є свідченням порушень
гармонії нашого єства.

Коли ж ми в творінні
отримуємо задоволення-щастя,
то це дає можливості нові
уже при свідомому умі
перебувати в радості
більш тривалий час.

Це вже нове наше сприйняття усіх,
це і наші дії усвідомленішими є,
це і наша місія, і новий шлях,
яким ми до творящого джерела ідем.

Тому коли у нас
так дозріває ум,
а за ним і Душа,
то це і є той час,
коли людина при житті
уже є богом тут, на Землі.

Ми так живемо, ніби, у раю
в цей час і в цю мить,
коли Душа уже з'єднала
все єство із всезагальним Духом.

Хоча знаходиться іще
в світі матеріальнім,
як учитель, пророк, духівник
для тих,
які іще до стану блага йдуть.

Така людина вже не сприймає зло,
бо ум не шукає прояви його
і це є свідченням прямим,
що вона захищена від впливу
тих диявольських сил.

В такому стані Душа і тіло
переміщаються скрізь
з тією легкістю пуху
невагомістю малою,
пливучи над Землею
і зачаровуючи всіх,
бо саме такі Творця діти
притягують до себе всіх.

ПОПУЛЯРНІСТЬ

Лжесвідчи, підхалимом лізь
і станеш популярним.
Кричи про пусте,
бреши і обіцяй,
то станеш вхожим в кабінети,
а там дивись
і членом керівним.

А це можливості нові –
красти тайно і відкрито,
бо тобі доступ відкрито
до всезагального корита.

Будеш красти все підряд,
а потім із сейфів і шухляд,
знаючи, що це належить
тобі подібним.

А якщо появиться перешкода
і виникне нужда когось убити,
то завжди тебе прикриє
той однотипний кагал.

Так залишишся не впійманим
і захистися від інших популярних
задля збереження мундира
популярного клубу.

Однак застережемо всіх,
що така зневага
до своїх сестри і брата
приводить популістів цих
у чорноту прижиттєву
і страшну погибель
з їх родинами і кармою родовою.

ЧИ СУЄТА

Життя все одно не буде

в днях, роках
саме таким,
як ми того хочем...

І це є правильним у суті,
бо якби все було щомиті навпаки,
то ми б жили в постійній суєті.
То, можливо, воно і є так?

А для правильного життя
ми будь яку дію,
слово у розмові
маємо звіряти
з совістю своєю.

Тому і правильність своєю
ми відчуваємо єством усім,
займаючи свою нішу
у Всесвіті оцім.

І ніша ця формується кодом родовим,
формується інтелектом ума
і здатністю його
приймати вибір у всьому,
як умова формування мудрості в цілому.

Тому мудрість в діях
приводить кожного із нас
до пошуків начал творящих в позитиві,
що дає нам відчувати
всю радість в поступках таких.

СВІДОМИЙ УМ
Коли ми зрозуміємо,
що наш ум діє вже свідомо,
то наші умови життя,
творені вже нами
будуть в стані блага.

Такий стан єства є основою того,
що ми щомиті і по потребі
отримуємо Знання
і маємо необхідні вміння.

Ось так нам би жити всім,
а до такого стану кожного із нас
веде доброта у діях
і здатність вести праведне буття.

ЗАЗИРНИ У СЕБЕ
Всі ми у житті
бажаємо жити в щасті,
відчувати суть свою богів,
маючи й божественні статки.

Це можливим є
і для цього слід навчитись
бачити цей досвід жити,
не десь і в чомусь, а в собі.

Кожен зазирнімо у себе
і там можна побачити
істинні свої потреби всі
і свою місію у житті оцім,
як варіант найкращий.

Ми всі маємо навчитись
бачити і чути свої Душі,
бо саме вони несуть Знання того,
як ми маємо жити у радості і щасті.

ВІРА І ДОВІРА

Сліпа віра є глупота людини,
якою вона прив'язується
до певної речі, чи ідеї,
бо вони влаштовують її.

Це як певна звичка,
яка, нібито, захищає від проблем,
але фактично множить їх
відмовою щось міняти у собі.

Бо віра сприймається суспільством,
як константа, як непорушність певна,
які змінювати заборонено усім,
бо кожна дію віруючого
оправдовує канон певний
у трактуваннях різних,
бо таким уставом певну догму
возвели на висоту таку,
ще й написавши про це книгу,
нібито, святу.

Довіра ж виходить з досвіду
при виборі життєвих варіантів,
які зв'язуються з совістю людини
і тому вона така мінлива,
але тримається духовного стрижня.

СТРАЖДАННЯ

Страждання появляються у нас,
коли ми умом своїм у діях
відхиляємося від того, що нам
в життя принесла Душа наша.

Вона ж дає нам енергію для цього,
а ми витрачаємо зовсім на інше її
і тоді появляються проблеми
в яких ми не маємо спокою, як і ближні.

Вся справа в тому,
що ми енергію життєву
направляємо на вирішення бажань ума,
який і плодить їх у нас.

Бо ми ігноруємо підказки
і глухі до більш ближніх,
тоді й не помічаємо життя
і влізаємо в стаждання.

А життя - то щастя,
а життя – то святість
і для нього кожному із нас
даються цих років сімдесят.

Тому направляймо енергію Духа
і свої життєві сили
на прийняття прекрасного життя
і цим ми будемо щасливі.

То починаймо вже тепер
вчитись жити в щасті,
направляючи енергії життєві
на добродіяння
у праведних взаєминах зі всім.

Проблеми і страждання
викликають іще більше злості й гніву,
а це і є той яд негативу,
який і отруює саме нас,
забираючи енергію життя
і скорочує його тривалість.

УМ

Ум – це великі можливості в людини
творити доброту і милість,
а коли ми даємо йому їжу
бажаннями статусів й вигод,
які не завжди
реалізуються у житті
і все ж не можемо зупинитись,
бо ми беремо за зразок
життя і дії інших,
їх зовнішні прояви суспільні.

І таким сприйняттям наш ум для нас
бажає забезпечити усім для цього необхідним,
щоб скопіювати їх спосіб життя,
але в суті воно не наше.

Така поведінка не наш життєвий хрест
і цим ми ми витрачаємо додаткову енергію
на досягнення, на боротьбу,
забуваючи покликання свою
і скорочуємо роки життя.

Тому Душа діями такими
і закриває ті енергії життєві,
з якими ми прийшли сюди,
а ум вже не погоджує своїх дій із нею.

Наші бажання все ж є діями прекрасними,
бо ми в житті саме ними маємо можливість
розвиватися й рости
без порушення життєвих потреб у інших.

Нереалізовані бажання і є страждання,
а реалізовані завжди є щастям.
Тому нам навчитися пора –
не бажати жити так як інші,
а свідомо вчитись
збуджувати свої бажання
із потреб індивідуальних.

ДОБРО І ЗЛО

“Хороші люди страждають більше.”

Не раз ми чуємо таке,
то коли вони думають ось так,
то саме це і створює
додаткові втрати своїх енергій.

Бо такий говорун скрізь і всюди
хоче показати всім,
що він найкращий
і часто не витримує
цю додаткову важкість.

Розділяючи своє життя
на добро і зло,
то саме в дію цю
що не є боротьбу.

А ця наша завершеність доброти
виникає від відчуття своєї значимості
в порівнянні з собі подібними,
а це і є найгірше зло такої змагальності.

Доброта є стан людини
і вона завжди є із тим,
хто по суті й змісту
є у всьому хорошим.

БАЧЕННЯ

Бачення себе і всього
є лиш нашим
і тому їх так і сприймають
не порівнюючи зі всім.

А по цьому всіх попросим:
не судить слова наші
і бачення такі,
бо маєте у собі свої.

Тому знаймо всі
і просимо: “не осуди”,
бо осуд вернеться завжди,
а він завжди неприємний.

Навчаймося бачити і відчувати
у собі і інших щось хороше
і славословимо прекрасні ситуації такі,
то покращимо життя своє і все навколо.

ОСОБИСТЕ

Душа страждає,
серденько болить,
енергії не стає,
а так же хочеться пожити.

Думки у голові
не можемо зупинити
і слів потрібних
не можемо народити.

І так, чогось, усе гнітить –
і ця безпорадність тиха,
і те бажання, щось робить,
і ця можливість
у своє нутро подивитись.

Та і тут не все просто:
каламуть життя
очищається не скоро,
хоча по іншому вже бачиться буття.

СЛЬОЗА

Душа, душа
біля серця і у тілі
плаче сльозою
туги й печалі.

Про що і за що
не відає ум того.
Мабуть, загубились ми
у нашому житті.

І ці питання постають:
“для чого ми живемо,
чи про що життя сказати хоче
і як вийти з ситуації цієї...?”

Відповідей нема.

Нема, нема, немає...!
Є!
Вони у правді й доброті.

Бо це вони завжди
дають нам відповіді прості
на всі питання у житті,
які зароджуються у нашому умі.

Тоді й Душа оживає
і сьози радості бринять,
бо нас наповнює та благодать,
яка діями творчими у днях буяє.

ДУША
А що ж таке Душа?
Це частинка Духу світового.
Вона кожному Творцем дана,
хто в собі життя несе.

Душа, ніби крапля водяна
у сніжинці і дощі,
чи у граді і росі,
яка живе тут, на Землі.

Живе собою
радістю своєю,
а там збирається
в потічки, річки...

Вона живе у дереві й рослині,
у хмарині і людині,
несучи інформацію життя
в океан святого Духа.

* * *

Краса нас вабить,
доброта єднає,
щастя радості додає,
любов нас навчає,
як нам у світі жити.

Ось так ці слова глаголи
життями нас ведуть,
обумовлені в жіночій роді,
як провідники істини святої.

Приймімо їх в життя свої
всім рзумінням з чистоти,
бо все таки ми
є Творця дітьми.

ЩАСТЯ
Щастя – воно дитя
матері любові

і творець їх
до нас приніс.

Щастя – це стан Душі,
Ума і Тіла в дії,
коли ми не обтяжені нічим
і все з нами і у нас
відбувається того час.

Усе в житті приходить
у такому стані
саме собою,
нібито, по чарах долі.

А негатив несе собою позитив,
як ті підказки, чи уроки
за допомогою яких
ми й прямуємо в житті
по вірному шляху-путі.

Не можна в щасті жити
серед заздрості і зла,
тому засіваймо всім і вся
ці якості доброти й любові.

Щастя – то є благо
із любові до всього,
яке кожному дано
святим Духом
при зачатті.

Людина ж у житті
стяжати його має,
поки енергія життя у нас є
і серце б'ється в грудях.

Щастя радості додає,
а доброта єднає нас навіки,
бо ми по змісту й суті
є здатними творцями бути.

ТВОРІННЯ
Творімо, творімо
в усьому й скрізь,
бо на це нас усіх
Дух святий спонукає.

Душа тріпоче
в пошуках таких,
а ум і тіло
теж радіють
в участі такій.

Процес творіння
по суті й змісту є вибір,

як пошук позитиву кожним
з можливостей своїх.

А це є поступ
кожним при житті,
поступ на путі
у лоно Духа.

ДУХІВНИК

До кожного із нас в житті
приходить духовний тато наш
і кожен це відчуває хоча би раз
Його в турботах і доброті.

Він вірний путь нам вкаже,
чистотою правди манівець освітить
і часто, досить часто
таких людей як сам
у життя наші приводить.

Це ангели святого Духа
у людській подобі
і є визначальними віхами в житті,
коли ми змінюємося на краще.

Таке буває з нами і не раз.
І це є правильний дороговказ,
бо саме так наш духівник
навчає жити нас.

А нам він лишає
свідомо мудрість набувати
і за здоров'я тіла дбати,
то так і ми троєдино
лишаємо по собі
хороший слід на Землі
з доброти й любові
в подякуванні всім і всьому.

Тому ми й прийшли сюди
саме людьми,
щоб вчитися завжди,
бачити і відчувати
тихий шепіт
у звуках і красі
нашої матінки Землі,
як суть і істину святу
у нашому духівнику.

УСВІДОМЛЕННЯ

Духовність людини –
це усвідомлена культура поведінки,
її психічний стан,
її взаємини зі всіма і вся.

Усвідомленим умом
ми здатні змінювати себе
й оточуючий простір,
бо саме з відома Творця,
як Розуму всесвітнього
ми свій путь життєвий тчем.

Коли ж дії наші в суєті
і облаштування життя сьак так,
то саме ми умом своїм
не здатні посилю Розуму сприймати.

Бо у цьому розумінні і є
та роль велика нашого ума,
коли ми свідомо у всьому
діємо згідно світового Розуму.

Наше місце стояння
визначає нам життєвий простір,
а ми уже свідомо
можемо змінювати себе.

Тому отримані Знання
формують по новому зміст буття.
Це не легко, але просто
приймати енергії Ісуса, Мухаммеда,
Будди й Велеса
для насичення свого життя.

ВЕСНА
Весна іде
і міняє все –
і нас, людину,
природи нашої дитину.

Весна є гра
молодості в природі,
тому людина теж
цю гру з радістю стріча.

Весна несе собою усе те,
що людина завжди має
і те, що для себе бажає:
тепло у тілі, посмішку живу
і жвавість в діях
і тих надіях,
що нас в устремлінні ведуть
усі роки на цім путі життєвім.

Той голос птаха
луною пісні
вухами ловить тіло
і груди підніма.

А земля німа
струмочком вторить
у цьому гімні нашої весни,
що відгукується у Душі.

Весна – і усмішка на лиці,
і хвиля радості у тілі,
і єство у праці творить,
бо це весна доброту приносить.

ЖІНКА – ТО ВЕСНА

Жінка – то весна
в усьому і усюди,
коли посмішка грає
нашими губами.

То є гострий і морозний розум;
то є м'який сніг-характер,
сонечком нагрітий;
то є трава-вбрання у шатах;
то є квіти на це свято;
то є сім'ї-природи окраса;
то є діти-пагони молоді;
то є ріст – позиція активна;
то є інтуїція-чуття у строках –
і так у всьому й скрізь
жінка собою полонить
характер норовливий чоловіка,
засіваючи простори
дзвінким сміхом.
Весною у сім'ю входить мир і спокій.
Все росте-цвіте у злагодженій праці
і нові ідей-птахи прилітають в голову її,
бо все найкраще починається з весни.
Любов'ю у весні пахне жінка,
Любов'ю пахне сосна, береза.
Любов'ю насичене повітря.
Любов'ю світиться небо голубе.
Жінка – то весна
у всьому і всюди.
Коли усмішка на лиці її –
то є добре всім.

СПІВАЮТЬ ПТАХИ

Веснянка в лісі
говорить всім:
йдіть, ідіть
життю назустріч.

Потім шпак і грак,
ніби, в такт
візьмуть два акорди
і коротенький антракт.

Перегода, у висоті,

качка дика пролетіла,
шукаючи води,
пужливо тріпочучи крильми.

Незабаром чути клекіт буська
і виспівує маленького солов'я.
Побачити той шнурочок ластівок на дроті
і почути шумливий перепілки зліт.

Ось такі концерти на природі
в подяці Творцю-святому Духу
виспівує учасник природи кожний,
а далі тиша, як антракт,
то осідають птахи в гнізда.

Співають птахи в лісі,
віншуючи життя
радістю своєю,
даючи й людям зрозуміти
ту піднесеність у щасті.

І ПТАШИНА Є РІДНЯ
Спасибі тобі, пташино,
що так стукаєш у вікно,
повідомляючи про вісточку хорошу,
і першою її нам приносиш...

Ми є споріднені духовно
з усім, що у Всесвіті є,
тому то ми у світі є
родиною однією.

Так, все, що життя має,
має своє місце-нішу на Землі,
має простір енергетичний
нарівні із людьми.

Із насінини виростає,
красою ділиться,
потомство має,
поживу із землі бере,
повітрям дихає
і воду п'є.

Між іншими, якісь відносини та є
і, можливо, із собі подібними,
більше всього, мову якусь та веде.
Тільки мови їх не зна людина.

І все воно сотворено святим Духом.
Є між ними добрі, є і злі...
Тобто так у всьому на людину є подібні,
тому ми й говоримо усім,
що вони і є нам сестри і брати
по духу й плоті у житті.

І пташина, як і все,
є ріднею для людини,
тому й живімо, як в сім'ї,
шануючи їхні інтереси.

ЗДОРОВ'Я

Доброго здоров'я
ми бажаємо усім,
бо його стан в людині
формує щастя у кожному житті,
якого бажають всі.

Хороший стан здоров'я
свідчить у кожному із нас
про чистоту Душі, ума і тіла,
бо це і добра наша дія
і взаємини хороші до усіх.

Тому кожен має свідомо дбати
про свій настрій зранку,
бо він наш вірний помічник
у формуванні позитивних думок, слів і дій,
бо це основа психіки всієї.

Хороша й чиста їжа
дає нам відчуття блага,
та і постійна перевтома тіла
висмоктує енергію життя.

Не гарним є,
коли ми алкоголем і нікотинотом отруюємо себе,
коли ми переохолоджуємо органи свої,
чи носимо одяг-взуття тісний.

Не порушуймо систему тілі,
не накопичуймо жиру,
бо вони є свідченням того,
що ми знервовані й у страху живемо.

А весь цей негатив
є свідченням грязноти життя
і цим сигналізує Душа,
що ми маємо дбати про духовність.

Здорове тіло є
той храм і місце,
де здатна діяти енергія Душі,
бо вони разом навчають ум
дій свідомих.

Тому не можна зневажати Духа у собі
і нехтувати умови проживання тіла.

Самоусвідомлення людини –

це покращення її культури поведінки,
це здатність вчитися здоровому способу життя,
це наша можливість здоровим бути.

СТАРІСТЬ

Старість приходить
у тих відчуттях
відсутності здоров'я,
у тій немочі тілесній,
у незатребуваності суспільній
і, навіть, в середовищі тому,
в якому роками ми росли.

Ще сильніше вона
про себе заявля,
коли у тілі сил нема.
Гнітить нас і той факт,
що Душа чує цей вантаж,
який ми маємо іще носити,
допоки не очистим тіло.

НАШЕ МІСЦЕ

Подивімося кожен у себе
і пізнаймо істину життя –
то наше місце тут і тепер,
як і мета
є у вмінні приймати
всі прояви навкруг,
як нам і належить
в якостях таких.

Ми не є відкривачем істини –
вона була спочатку, як начало,
як начало цієї миті,
якою ми собою тут присутні.

Істина є вічна в енергії життя,
а життя, то істини є місце.

Кожному дано її пізнати,
тільки ми чогось усе життя
любимо інших богів,
царів, брехню і страх,
відмовляючись постійно
від істини святої
для розуміння свого місця
через самоусвідомлення дій
у доброті для радості цієї,
як путь енергій позитиву,
як уміння в устремлінні
пізнавати себе, свою причетність
до енергій світових
і всього того круговороту,
в якому ми життям є.

Мудрий Бога не попросить,
мудрий Богу допоможе,
бо тут заховане у просьбах рабство,
коли нам має прислужувати духовне.

І прихованість диявольська в тому,
що так ми возвеличуємо
словами ось такими
суспільних королів.

Саме цього
і навчало нас суспільство,
знищуючи таким святотатством
енергії духовні й святі,
направляючи енергії життя
на своє, що не є приниження.

Ми можемо спитати дозволу в Нього
на ту чи іншу дію.
Ми можемо Його просити
приймати позитив у життя навчити,
але зовсім не служити,
яко найманець якийсь,
як і ми Йому.

Догоджати – так!
Це як погоджувальна дія з ним,
з совістю своєю,
яка є вісткою-листом
летить нашим словом
до свого ангела-Душі,
який і дає нам Знання,
які є потрібними
у нашому житті.

І зовсім правильності нема,
коли ми Його Господом величаєм,
як господаря-начальника свого,
бо ж по суті Він є нашим Татом.

Істинна свобода в дії
не може ділити світ на нації,
раси, чи держави
з самоусвідомленості своєї.

Чим більше ми,
нібито,
наближаємося до істини,
то тим вона собою
поширюється все далі
і саме нами.

А оточення у світі
не зважає сильно на одну особистість,
навіть, якщо вона

визнана пристрасним суспільством,
а все таки кожен індивид
залишає на цій Землі свій слід –
і не обов'язково, що він
має бути визнаним
і при житті публічним.

Свобідний чоловік
завжди знайде спосіб,
чи мету, аби вийти
із проблем, чи війни;
і брехню чи страх
не буде плодити
для визволення свого
у чистій місії своїй.

Якість життя одна єдина,
як одне єдине джерело
всього живого на Землі,
бо всі ми тут по духу й плоті
між собою є однаковими.

Радість – це і є
суть і зміст життя,
а успіх в ній –
її частиночка мала.

Так, жити по совісті,
то це і легше жити,
бо це вже вміння
такому життю радіти.

Щасливі люди просто собі живуть,
радіючи у житті кожній миті.
А хто життя не зна,
той у ньому все ж шука
ті моменти щастя,
бо вони є основні
складники нашого буття.

Вміймо порадіти
навіть і тому, що є живими,
що є вода і хліб,
що є сусід,
що є ноги й руки.

Дійсно ми є творцями
кожної миті свого життя
і вибір в рішеннях своїх
теж за нами
і все це ми творимо умом своїм
і своїми ж руками.

Краса манить,

але не тримає,
якщо там духовного немає
і це потрібно знати,
коли уже бажаєш сім'ю мати,
а коли ми шукаємо когось для душі,
то і шукаємо нею
і тоді всілякі вади не страшні.

ОАЗА

Всім оази щастя
видано при зачатті,
та зростаючи в роках,
стаємо все хитріші
і дивимося вдаль,
а те, що ми є оазою,
забуваємо щоразу,
бо нас манить у житті
той пил міражу.

ЩАСЛИВИЙ

Стати особливим у житті не просто,
а бути тим, хто істиною є –
то це ніби гра,
яка кожному у грі задоволення дає.

Щасливий той,
хто добродіяння прийняв,
хто перли мудрості пізнав,
і саме цим цілителем є для всіх,
хто навкруги живе із ним.

ДИТИНА

Саме так:
турбуймося,
щоб наші діти
людьми БУЛИ...

Народилася дитина –
вона уже людина.

Тому і турбота у батьків
і піклування їх ... і є для того,
щоб зберегти
в дитині начала Божі.

Діти не знають,
який день,
не знають і про те –
ранок це, а чи вечір.
Вони не дивляться на годинник –
і цим у цьому і є щасливими.

Так, багатими стають - ними не родяться.

ХОДІННЯ

Спроби ходіння,
як і самі ходіння
є місія тих,
хто ходить –
і це прекрасно.

Бо коли такі ходіння
несуть у діях позитив,
то вони так чи інак
торкнуться тих,
хто до цього уже є відкритим.

РОЗМОВА ІЗ СОБОЮ.

Думки рояться неначе рій
і слова вже просяться на папір,
а ум уже втомився і притих,
то, хто ж спонукає нас таких.

Душа, Душа
просить залишити
віршем слід
по собі у світі.

Бо вірш,
то є молитва,
то є розмова
нашої Душі зі всіма,
хто є навкруги.

Саме так Творець
говорить із людьми
словами таких поетів,
які й складають їх у рядки.

Ми шукаємо усі
мудрість у словах поетів,
а вони і є її носії
за своїм духовним станом.

ВІДПОЧИНОК І МОЛИТВА

Відпочиваймо біля води, вогню,
там і повітря завжди чисте
і є можливість подивитися у небо,
і є той час і те місце,
де ми можемо говорити з Сущим.

Саме процедура такого відпочинку
додає життєвих енергій нам
і проходить процес очищення
і процес приймання Знань.

Тому завжди ми
відчуваємо полегшення

після молитов таких,
як сповіді перед всіма і вся.

А коли ми ще умом
попрацюємо над своїм очищенням,
пошлемо позитив рідні і друзям,
і всім тим, хто його потребує,
то ще й відчуємо єством,
що день пройшов щасливо.

Ми запам'ятаємо його
і бажатимемо частіше
таким методом відпочивати
і цим духовні якості стяжати.

Благодаруємо Тобі,
Отець-Творець-Дух святий,
за все в життях наших,
за ту присутність чисту
нині і прісно, і в роки!!!

МІСІЯ ЖИТТЯ

Духовність – це є спосіб життя,
це культура взаємин людини з усіма,
які є живими і проявленими
у Всесвіті великім.

Духовність – це краса
у дрібних проявах своїх
і у тих творіннях великих,
де участь бере усе живе у світі.

Духовність – це доброта в усьому й скрізь;
це справедливість у взаєминах людських;
це те вміння кожним
творити миті щастя,
які зернами є уже
любові повної.

Духовність – це є наповнений зміст
життя людини в місії її –
у збиранні якостей духовних
по дрібних крупинках
у красі, доброті і радості.

Духовність – є зміст життя
у повсякденних діях,
у вмінні змінювати на краще
взаємини свої.

Тоді це дійсно є місія
і людина є христос-месія,
бо свідомо прийняла
новий спосіб життя.

Живімо і радіймо всі,
що життя іде по колу,
а наші вибрики дрібні
сприймає як істому.

Життя нас вчить,
леліє кожну мить,
щоб ми засіяли в собі
всі добродіяльні якості.

Навчаймося любити все і вся,
також плекаймо щастя щодня,
щоб мир, спокій і злагода
встановилися на Землі.

Кожен у житті є христос-месія,
в кому життя присутнім є,
бо всі покликані життями
саме для цього.

Щоб кожен день, рік, життя, віки
плекали якості духовні ми,
бо це і є істина буття
і місія кожного Христа.

ДОБРОГО ДНЯ

Доброго дня,
моя родино
і вся рідня,
бо всі люди на Землі
одна Родина –
і те сонечко
й хмарина,
тваринка
і травинка,
птах у небі,
дерево шумливе,
і зірки,
що в небесах,
і це повітря
ранково свіже,
що народять
творчі мрії
у кожному із нас.
Доброго дня
всім бажаємо
і самі добротою
всі діла засіваємо.
Сіємо наліво і направо,
сіємо спереду й позаду,
маючи задоволення від того.
«Сівач не жнець»,
але сівач знає,
бо добрим словом
душі засіває.

ЖИВИ ЛЮДИНО
Живи людино
і настільки повно,
наскільки те можливо.
Не блазною, а живи гідно.

Тільки не блазною
перед статусами,
грошима і іншими речами,
бо вони того не варті.

Не ремствуй на всіх в риданні
і не існуй у виживанні,
бо життям ти сюди прийшла
у всій подобі на Отця.

Вільно дихай, гарно одягайся,
кожній хорошій справі порадій.
Люби батьків, дітей і все на світі –
тоді пізнаєш радість-щастя.

Радій невдачам, болям,
бо це Творець навчити так тебе бажає
і ними підказки такі посилає,
щоб ти могла вперед дивитись.

Помилилася у чомусь,
то зупинись і роззирнись,
щоб із ситуацій негідних
змогла вийти на путь вірний.

Знай, що життя у тебе, як і у всіх,
по різному складається –
одні сьогодні в радості посміхаються,
а ще більше з них гірко сльози ллють.

Тому не заздри успіхам у інших,
бо цим очорниш свою Душу.
Не обмани у маковім зерні,
бо обмани завжди не легкі.

І сам не возгордись
у радості своїй,
чи від успіхів гучних,
а прийми, як данність.

Бо саме усвідомлення із досвіду твого
розкриває очі й ум,
бо пізнати здатен кожен,
що в житті є болі й втрати.

Чим скоріше у житті
ми зрозуміємо наповненість життєвих буднів,
тим легше буде нам сприймати,

помилки, чи, так звані, полоси чорні.

Радістю своєю тихенько
поділись із ближнім таємно –
хай і він сприйме свій життєвий успіх,
як подарунок долі в устремлінні.

Знай, що життя у щасті
дає невидимий щит від напасті,
дає енергію життя
і дає потрібні так знання.

Навчися працювати творчо –
чи то умом, а чи руками,
то це дає можливість
істинний пульс життя відчувати.

Знай, людино, знай,
що все хороше, чи не зовсім –
є тимчасовим у житті,
а то й у цьому дні.

Та і життям своїм
кожен із нас
є тимчасовим у єстві
тепер і тут, на Землі.

Тому таке бачення життя свого
дає розуміння того,
що багато що залежить
і від самого себе.

Та й сам факт є визначальним –
наскільки ми широко й глибоко
дозволяємо самі собі у днях
позитив, чи негатив
у думки і дії допускати.

Тому живи у бдінні й справедливо
і створюй всі умови
від можливостей своїх,
щоб саме ти був щасливим.

Ні, не стань в житті,
нібито, самозалюбований нарцис,
а неси гідно серед людей, природи
життєву місію свою.

Застосуй усі свої знання,
застосуй можливості свої
і з радістю пожинай плоди
во благо людям і собі.

Будь сам собою
і кожен крок у житті

звіряй з Душею,
бо в цьому вся суть твоя.

Іди туди, де легкоту відчуваєш,
твори те, що приносить радість,
живи серед того, що красою полонить,
їж те, що смачно і дихай тим, що пахне.

Не сиди на місці,
а шукай собі подібних.
Нікому жити не мішай,
але й жалістю не обростай
на глупі людські дії.

Шукаючому - допоможи,
але лежачого п'яного - обмини,
бо іще такий не родився,
щоб змінити у живому його мізки.

У кожного своя дорога у житті
і нею гідно слід пройти.
У кожного своє тіло, ум, Душа
і вони воєдино мають у життях рости,
щоби всеціло до Творця прийти.

НЕЗАЛЕЖНОСТІ НЕМА
Незалежності нема
серед усього суцього
у Всесвіті великім,
бо все у ньому пов'язане споконвіку.

Нема незалежності в Природі,
нема її і в середовищі людським.
Тому не слід виспівувати дифірамби
якоїсь незалежності від когось, чи від чогось.

Усе залежить в природнім круговороті,
усе залежне і в середовищі людським –
і та незалежність від союзу спільного
замінилася залежністю від світу всього.

То тепер на Україну –
як на землю, воду й надра,
як на люд працьовитий і розумний,
усяк бажає накласти заgreбуші руки.

Знаймо, люди, знаймо,
що узалежене усе у світі
і тому розумні люди
усіх і вся вважають за сусідів.

Так і саме так, вони усі
є наші сестри і брати
біологічно, рефлексно, чи інтуїтивно,
живучи й діючи з усім, що є навколо.

А ще об'єднані святим Духом
у тому позитиві
до якого ми ідемо всі
і приходимо у певний час і строк.

Так і залежність людини у її поведінці
має визначати взаємини хороші
і будувати злагоду, пошану й гідність,
які міцніють на милосерді й справедливості.

То так і держави мають жити доброзичливо,
рівними серед рівних і достатньо гідно,
бо обман і користь у відносини держав
привносять напруження і вбивство.

Усі на світі знають,
що доброта є основа щастя,
злагода ж є основа миру і достатку,
яких всі і вся бажають,
то будьмо мудрими у цьому.

Ось так ми спізнали сіль життя,
то приймімо як повчання,
а на землі слід лишати так,
щоб нива доброти і радості любов'ю зросла.

РОЗДУМИ

Чим більше ми,
нібито, наближаємося до істини,
то тим вона собою
поширюється все далі
і саме нами.
А оточення у світі
не зважає сильно на одну особистість,
навіть, якщо вона
визнана пристрасним суспільством,
а все таки кожен індивид
залишає на цій Землі свій слід –
і не обов'язково, що він
має бути визнаним
і при житті публічним.

ДІЯ

Щасливі люди свої дії у житті
творять у звичайній простоті,
радіючи з успіхів, чи невдач
кожної миті, днях, роках.

Тому кожен крок в житті
погоджуймо із совістю завжди,
то так і жити буде легко,
то так в наші дії входить благо.

Тому життя таким важким здається,

бо сам процес праці у взаєминах людських
виріс у найпершу життєву потребу,
але ж часто він і дає нам найвищу насолоду.

Не вчаться люди жити,
тому вони його й не знають
і часто долю, себе і Бога лають,
та все ж навчатись не бажають.

А щоб відкрилися знання,
то слід почати з милості і добра,
бо саме вони є основні складники,
які й відкривають дорогу щастя.

Тому праця в стані щастя
і є ідеологією кожного життя,
і є поступами практичними,
і для пізнання любові звичними.

КНИГА

І дефіциту книг нема,
а ціни все ж високі.
І мало хто їх чита,
та всяк їх чогось мина.

Ось така ситуація неприємна
в процесі спілкування людства,
бо фактично воно боїться
з людьми і творцем говорити.

Слова часто до роздумів
будять ум в емоціях і діях,
а коли там про совість мова,
то страх проймає у судах.

Забули люди істину життя –
вони її ж бояться,
тому завжди стороняться,
де дія, слово добротою із любові вироста.

Розчарувались люди в керівниках і полах,
зневірилися і збайдужіли до всього,
забувши про покликання своє –
ростити доброту з любов'ю.

Починаймо жити вчитися усі
з співрозмовником німим,
який є у віршах і прозі,
бо не випадково люди всі
вчать їсти, пити і читати
свої маленькі чада.

Ніхто й ніколи силою нікого не навчить,
ніхто й ніколи знання не вставить у мізки,
тому в читанні є можливість

життю при житті у книгах почитись.

ПОЕТ-ДУХІВНИК

А все ж приємно як,
коли тема вірша дозріла.
Та ще ж ця радість натхнення додає,
а рядки у римах появляються просто так...

Виростають крила у поета
і вже не коротенький вірш, а поема...

Та й бажання появилось читати...,
а там правка і рядки нові...
і знову хочеться писати.

І де ж усі ці слова беруться?
Мабуть, Душа у Всесвіті бере,
коли ми пишемо про сокровенне,
то вона нам і такі ж думки шле.

Течуть слова і більшість з них є шелуха.
Тільки деякі із них Душі торкають струн,
чи спонукають порив прагматичний
у цьому світі хаотичнім.

Ось так очима,
читаючи рядки,
ми по досвіду своєму
приймаємо дещицю у свої дії.

Добре, коли з вірша
ідея-мрія вироста;
добре є, коли з одного рядка книги
ми змогли своє життя змінити.

Бо поет велику Душу має
і Творець завжди його спонукає
писати про доброту і справедливість,
про любов і її милість.

Серед поетів є чимало духівників,
яким талант прийшов з небес
і тому вони й зцілюють словами
і не вирощують із цього в людині інтерес.

Рідко їм суспільство при житті
возносить славу й нагороди,
бо вони не підхалими
і не пишуть на кон'юктурні теми.

Вони пишуть, зазвичай, про те,
що болить людям,
або повчання у риму покладуть
і цим вказують вірну путь
у життя щасливе.

ХІБА НАМ ТАК БАГАТО ТРЕБА

Хіба ж ми так багато хочемо?
Чи й бажань у нас так багато
і чи потреби в нас захмарні?
Ні і ні...

Щоб здоровими росли
і радість щодня несли;
щоб взаємини з усіма були хороші,
а ми плекали якості божі.

Щоб сварок не було у хаті,
щоб війни не знали на Землі,
щоб спокій і злагода росла із правди,
щоб в доброті й достатках ми росли...

Щоб квітами земля буяла
і між людьми любов зростала,
щоб ми щомиті щастя пізнавали
і діти наші посміхались.

Лише у дітей щасливі всі –
і мирне небо у висоті,
і блаженство день при дні,
бо вони кохаються й ростуть із любові.

Тому і ми маємо бути,
як справжні діти
і у діях воліти
до істини святої.

ПСИХІКА

З часу видання цих книг
багато відгуків прийшло на них.
І саме дивним є оте,
що суспільство уже перенавченим є
і часто в написаних обумовлених словах
губить суть і зміст,
який закладений у них.

Одним з таких слів
є слово – психіка людини,
яка розкриває її стан здоровий
і відповідає її природній суті й змісту.

Хоча люди, які живуть негативом,
то там є порушення їх стану.
Це фактично хворі умом і тілом
і Душа у них замученою є –
то це ознака явна,
що їх психіка порушена.

Тоді вони шукають психіатра,
який береться лікувати ум і тіло,

а фактично він Душі і не розуміє,
як не розуміє психіки людської.

Бо всі відхилення в здоров'ї
і все неправильне у її ж поведінці
вказують на пряму
на духовність низьку.

Дехто психолога шука,
який на досвіді своїм і знаннях,
які збрала галузь ця,
яка логічно і на подібності симптомів
визначає фактичний стан людини.

Часто допомагали все ж знайти
правильний вихід у собі
все ж лишаючи людину
сам на сам з бідною.

Бо такі хвороби є суспільними по суті,
а людина, не маючи духовної потуги,
залишаючись в тому ж середовищі,
знаходить корені порушеної психіки її.

Тому стан психіки людини
часто залежним є від неї.
Тільки вроджені з вадами такими
приходять в світ Душами слабкими.

Вони приносять у життя
цю слабкість родову,
отримавши шанс від Творця –
зміцнити Душу.

Бо спосіб життя цих юродивих
звільняє їх від турбот суспільних,
тому часто з їхніх вуст
звучать істини одвічні.

* * *

Благодаруємо Тобі
Отець-Творець-Дух святий
думками, словами і діями своїми
настільки наскільки те можливо.

* * *

Благодаруємо Тобі, Дух святий
в Ісусі і всіх сподвижниках Твоїх,
які несли й несуть молитви
за нас, між люди й у світі.

МОЛИТВА

Людство хворе діями своїми,
які вже є пошестю світовою
і ця хвороба відома кожному із нас,

бо вона вже покорила майже всіх.

Це наші гнів, образи,
це наші заздрощі і злість,
це наші осуди і жадібність,
це наша ненависть й та гординя неопишуема.

Весь світ страдає ними
і люди так сильно ними захворіли,
а ще страшніше те,
що вони зовсім збайдужіли.

Страдають люди
хворобами цими,
та іще заразили
воду, землю і повітря.

Земля сохне без води,
небо хмарами закрите,
надра і землі багатства люди викрадають,
а деякі й кусень хліба не мають.

Не хочемо доброти творити,
не хочемо в днях справедливими бути,
милосердя й милість призабули,
радість і любов з обиходу викинули.

Відкиньмо зневіру і гординю,
бо це відкриє путь і манівці,
які приведуть наше слово у молитви,
наші дії у благоговінні
на чашу миру і любові.

Саме ось ці дії в позитиві
вилікувати здатні кожного і всіх,
коли вони з молитвою ідуть
і радість в кожен дім несуть.

Ми є малими у собі,
тому просимо усіх –
це слово і ці якості прекрасні
творити щодня і щомиті.

Бо в них спасіння чоловіка,
бо в них спасіння і планети.
То починаймо люди добрі і не зовсім
більше уваги позитиву приділяти.

Бо біда уже велика,
а вона статись може й більша,
то шукаймо час і місце
для молитви в устремлінні і свідомо.

Це біда і біда велика,
коли негатив

усі дні життя покрив
і людина за кумира Диявола взяла.

Так, він є і діє теж
нашими словами і ділами,
тому людина, яка його прийняла
і обожнює цю реальність.

Він реальний, він є,
він кожній помилці радіє.
Тому ми бачимо його
у проявах лихих
себе і собі подібних.

Нас сміх бере за помилки такі,
але легковажність і байдужість
тягне, щоб сховатись у розпусті,
тягне до себе в агонії передсмертній.

Молімось люди скрізь:
на роботі і в дорозі,
на прогулянках і дома,
а слова і дія їх проста –
любов і доброта.

Хай це буде добре слово,
хай воно продовжиться у дії,
хай ця молитва до Творця
буде у кожного на вустах.

Ми знаємо, що гуртом
зможемо вийти із біди і негараздів,
а ці кризи, війни відійдуть,
коли до молитви звернеться більшість.

Тоді й покращення прийде,
тоді ми побачимо і результат.
А це усмішка і радість скрізь –
ось це й несе молитва спільна.

Саме так людський рід
у молитвах мудрих, світлих
виходив з криз і бід
по сьогодні і одвік.

А наші книги і слова у них
є істина в молитвах
з якими ми прийшли сюди,
щоб багатьом їх донести.

В добру путь сестри і братове!!!

ХОДА ДО ПІЗНАННЯ
Пізнанням Духовності

ми себе звільняємо
від бажань лихих,
від Диявольського впливу.

Бо пізнання свідоме
відкриває очі і чуття Душі –
і це нас благом наповняє,
а Диявол вимушено тікає.

І все це водночасі
мінє все життя і нас.
Ось так молитва чиста
виводить нас на путь Ісуса.

Ми залюбовані його вмінням
говорити зі святим Духом,
бо ця довіра виросла у віру,
у ті якості духовні, які є засіяними у світі.

Нас це укріплює Духом
і ми не маємо страху,
а наша врівноваженість Диявола лякає
і тому він наш життєвий простір покидає.

Хоча не все так просто з ним
і бдінням берегтись не завадить нам,
бо енергія-сила Диявола не мала,
а наше єство міцне,
коли воно є чисте.

Тому в житті завжди
будьмо з відкритою Душею,
бо це несе усім душевний спокій
і життєву благодать – і так усім потрібну.

Бо та духовна чистота і світлість,
яка іде з єства у простір
допомогала й допоможе тим,
хто має потребу в ній.

Так, ми знаємо усі,
що у світі є помилки-гріхи,
але не нам їх бичувати,
а краще добродіяннями
свої життя засівати.

Ми не є пророк-месія
і не протиставляємо себе світу,
бо подібні дії
несуть небезпеку тілу.

Ми у цьому доросли умом
і принесено воно Душею,
а благословив нас Ісус
від святого Духа.

Тому ми й відчуваємо
Його захист і довіру,
навчаючись доброти з любові
у тій безперервній з ним розмові.

Ідіть, ідіть завжди до Творця,
бо Він чекає і веде усіх і вся.
Ідіть, ідіть туди люди,
де серцю завжди люблю.

ЖІНКА

А жінок собі ми не шукаємо,
бо для цього знань не маємо.
І, тим паче, не вибираємо,
а тільки у злагоді
ми щастя примножаємо,
коли вони визнають нас у згоді.

Тоді й приймімо гідно,
як друзів споконвічних
і в кожному відгуку людським
довіру бережимо до них.

Бо жінка друг-товариш
несе усе святе,
що є в жінок світу –
і любовницю в собі,
і матір дітей твоїх,
і оберіг сімейного гнізда,
і господиня, хоч куди.

Доріг жіночих у житті
ніхто не здатен полічити.
Вона лиш може так любити,
щоб ми, чоловіки,
до небес могли злетіти.
Тому й допогаймо їм у всьому,
бо ми в сім'ї лишень помічники.

КРАСИВА ЖІНКА

Красиві губи в тих,
хто говорить слова приємні.

Обличчя мило світиться у тих,
хто милість проявляє до всіх.

Очі глибокі і живі у тих,
хто шукає в людях позитив.

Поставу гарну тіла мають ті,
хто поділиться їжею з голодним.

Бо краса жінки не в одязі,

який вона носить,
не в її фігурі і не в зачісці;
не в макіяжі і не в стилі її розмови.

Краса жінки в очах її помітна,
бо це вікна її Душі,
бо то є живе джерело любові,
бо то є квітка Бога на Землі.

Справжня краса жінки
віддзеркалюється в її діях
і росте в міру того,
як роки її ідуть.

Краса жінки кожної
проявляється в її турботі
і любові до дітей,
як і до всього, що життям дише.

Її багатство зовсім не в хорах,
чи в тих блискучих цяцках,
а в розмовах щирих
і в діях щедрих.

МАМА

Прочитали ми збілочку нову:
«Любов свою несемо до мам»,
яку сформували бібліотечні працівники,
які на донеччині живуть.

...і так з оповідань і віршів
авторів різних
зібрали вони збірку колективну,
де вознесено з любов'ю
всі якості людські –
і найбільше їх у мамі.

Тому дозвольте подякувати їм
від усіх наших рідних мам
за ці слова у цих рядках,
якими ми говоримо залюбки
ще при їхньому житті.

І так багато слів хороших
автори творів для мам знайшли,
що часто сказати можна –
вони воістину святі.

Тільки люди великої ЛЮБОВІ
здатні до таких філіграней
підібрати слова подяки
за ту любов і теплоту,
яку несуть наші мамі.

Ми читаємо

і інші хай читають,
читаючи згадають
кожен свою маму.

(у вибранє)

СУСІДИ

Сусіди, як і всі люди
є лиш діти
нашого Отця-Творця,
а всі разом, зі всім живим –
є одним одна родина.

Так, це не легко є
і зусилля потрібно певні прикладати,
щоб у мирі і злагоді із людьми жити,
бо це все ж є ліпше
ніж на війні бути вбитим.

Навчаймося усі сусідом добрим бути –
і це кожному по уму і силі,
бо маємо розуміти всі,
що люди на Землі
є одним одна родина.

Не кричімо, як той злодій,
який сам украв, чи вкрати мав
і, бігаючи, кричить: «Держи»,
а на себе подивімося уважно –
чи ж і з нами так просто жити.

Бо саме так усі ЗМІ
і політики прокляті
кричать на світ увесь,
що в українських негараздах
винуватий Путін і народ російський.

Так не було ніколи...,
та і тепер не має бути,
бо у кожній бійці, чи війні
винуваті обі сторони,
а то й ті сусіди, чи держави,
які цю бійку-війну допускають.

Бо джерелом зла, як дій
є сторони обидві
і вони в одержимості своїй
одне одного притягують
до сутички кривавої.

Тут фактор не один, чи два
і не один вибір супротивника
для бійки-війни визначальним є,
бо цю енергію зла
кожен народ роками збира.

А про політиків ми сказали,

бо вони можливість мали
кожній війні запобігти
і дочасно за стіл перемовин сісти.

Але вони раденькі
і часто провокують її самі,
щоб грошовими потоками керувати,
чи в кріслах керівних зостатись.

А прості хлопаки
свої голови кладуть,
множать вдів
і збільшують сиріт...,
залишаючи без прав
і в бідності.

Ми уже не раз просили всіх –
і не тільки українців, чи росіян,
а все людство на Землі:
починаймо змінюватися на краще самі
і лише тоді буде спокій і злагода між нами,
і у всіх взаєминах людських,
тоді й кінець настане у війні.

Бо у країні кожній
керівник такий, як народ її,
бо вони усі живуть,
трудяться і родяться
в одному енергетичному котлі.

Просто усе як..., але і низи ж такі,
як і президенти наші –
тільки можливості у цих великі,
а у менших їх не було й не буде.

Бо тільки середовище людське,
яке живе духовно,
виросити здатне
правителя гідно.

СОВІСТЬ

Декому так хочеться забути
про все погане у житті своїм,
забути усі свої погані вчинки,
бо докори сумління,
подеколи, не дають заснути.

Хоча часто саме совість,
як сигнал вірний із Душі
нам часто не дозволяє при житті
погані вчинки коїти.

І ми клянемося в собі,
що не зробимо так із ближнім,
як зі мною погано поступали,

бо у цьому круговороті
ми людиною не станемо.

Однак засторога є велика,
коли із нами чинять по свинячи,
то ми, перш за все,
маємо себе пізнавати –
і чим же ми
до себе притягли
ці енергії погані.

СТЕЖИНА

У кожного в житті є дороги і стежки.
Одні багатолюдні і широкі,
а інші невидимо-таємні,
а так милі для Душі.

Тихі поступи на них,
таких серцю дорогих,
де кожен крок,
то є певний життєвий вимір.

А найдорожча стежка та,
яка веде додому,
бо спомини на ній нові й нові
спливають в нашій голові.

Які допомагають нам іти
і, ніби, крила починають в нас рости,
щоб скоріше долетіти ми змогли
у батьківське гніздо родинне.

КАДРИ ВИРІШУЮТЬ УСЕ

Фадєєв – політрук
викликає до себе
Петьку і Чапаєва
і говорить: «Баста,
товариші, закінчилась війна,
а до мене рознарядка надійшла –
надіслати двох бійців
з дивізії двадцять п'ять
знанія військові підвищать
в Академію ще царську,
щоб навчили їх
іще краще убивать».

Поїхали Петька і Василь Іванович
у Москву-град на іспити вступні.

Витягли вони по білету і пішли
в академічний парк відповіді готувати,
отримавши дозвіл на необмежений у часі,
при цьому, обминувши бібліотеку.

На третій день на Чапаєва земля полетіла –

він і остовпів,
затримав шаблю у правиці
і своє достоїнство чоловіче у лівиці.

Глядь на ліво і направо –
знов земля летить на нього з ями.
Зазирає обережно в яму,
щоб побачити того нахабу,
який посмів так вчинити із комдивом.
А там Петька в ямі трьохметровій –
чорний, мокрий і в грязюці.
- Адютант, що ти там шукаєш?
- Шукаю я, товаришу комдив,
корінь квадратний
і от уже з півпарку перерив,
та всі чогось кругленькі.
- Так для чого він тобі здався?

- У білеті іспитовім поставлено питання
після купи цифр додавань і віднімань –
знайти корінь той квадратний.
От і шукаю я,
бо це пропуск до навчання.
Після якого мені дадуть пів дивізії твоєї,
бо командиром вже буду
теж у Армії Червоній.
- Ого-го, але шанси у тебе все є,
а мені біда –
комдивом є і Анку маю,
а коли свій білет рішу,
то мабуть усе втіраю.
- Що ж за задача у тебе?
- Хіба не бачиш?
Ось цей свій член
маю поділити на многочлен.
Поділю, то Анку втрачу;
не поділю,
то втрачу партію й посаду...
А може і життя в додачу
за цю прокляту задачу.

Може й тому нам важко жити,
що такі от бійці нами хочуть руководити.
Можливо вони такими і є,
та не зустрічаємо ми їх ніде,
бо сидять у Верховній Раді,
або ж в секретаріаті, чи якомусь кабінеті.

АВТОБІОГРАФІЯ

Родився я за день до Покрови
на хуторі «Окоп»,
що побіля села Нетреба,
поряд недіючого костела.

Церкви у забороні

і сільрада в другому селі,
а мати, породілля,
сама самісінька біля мене.

Лиш через тиждень зареєстрували
народження моє
і дату поставили ту,
яка відповідала циркуляру.

Тато в армії служили,
а я уже і років зо два мав,
та все за господаркою спостерігав,
бо чогось просився на вікно.

Там сидів я тихо –
було берези й дуб крислатий видно,
а ззаду у кімнаті
бігала біля печі моя мати.

І так дні текли,
та видно по натурі,
що я родився, як дослідник
і наміри мав іти.

Одного дня, вже не пам'ятаю дати,
посунув заціпку я,
а тут й відкрилося вікно
і випав я із нього.

Лежу на призьбі серед каміння,
тихо-тихо посміхаюся собі,
бо подумав, що я з іншої планети
на це місце прилетів.

Тільки видно стіну-мур фортеці
і пару яблук на гілляці,
а все інше в кольорах голубих,
то тому мабуть і затих – не плачу.

А під зиму прибули додому тато
в одяганці незвичній і шапці вухатій.
Зібрав він скарби-пожитки
і поїхали на інший хутір біля Олександрівки.

Вже ходив я на чотирьох
і хатина бабина простора,
та не покинув я ту звичку,
щоб мандрувати по світу.

Відвідав іще два хутори
навкарячки, самотужки,
а вже до літа
тато збудували хату у селі.

Там пас гуси і свині і з такими як сам

почав курити самокрутки з дуба листя,
але з вільхи воно було смачніше.
І вже на свято сюди несли вкрадений самогон.

Пили, курили і про дівчаток говорили,
бо в садочок йти не хтіли.
Свобода повна, рай –
батьки ж бо на роботі.

У неділю, чи у свято
вирушав я з бабою у мандри –
по хуторах і сусідніх селах,
маючи наснагу стрибати на бабиному дрюці.

А там школа невідома,
книжки і письмо каліграфічне,
режим армійський
і все таке противне.

Тільки й радості тієї,
коли книжки в полотняній торбі
кинеш на хлібницю у куток
і женеш свиней на випас.

...перейшов я в п'ятий клас
в друге село,
у школу восьмирічку...
на цьому й кінчилась моя свобода.

Покинув горілку пити і курити,
почав премудрості вже вчити,
а там умом прикипів
у шкільній бібліотеці до нових світів...

По всякому бувало –
і в пам'яті багато збереглось,
а хлопці ми були вередливі,
та з обов'язками справлялись.

Батькам вже вміло допомагали
і хитрувати з ними стали,
бо шкоду все ж робили,
але сліди «злочинів» ховали.

Та дозволю зупинитись,
бо на автобіографію свою
прийдеться написати
збілочку нову і не одну...

ПРОДОВЖЕННЯ АВТОБІОГРАФІЇ (закінчення)

Ми є простий сільський хлопак,
суспільний індивід,
а за соціальним статусом пастух,
та для Духа ми

є Йог-о улюблена дитина.

Окутана невидима субстанція віри
і тайного дихання життя,
що сповідує любов словами,
як позитиву якість поміж люди,
так і всеціло єством своїм.

Ми є біоособистість і свідомий індивід,
що сповнюється життям
поза межами законів суспільних,
а думками живе за гранями вседозволеного,
коли крапля наша в потоці Знань
має суть і смисл.

Ми все ж частинка світу,
що зріє чимраз міцнішою Духом,
бо неможливо повернути назад
це колесо в просторі і часі,
як нема потреби відбуватися
у всьому матеріальному тепер й відразу.

Ми відгук, в солодких розкутих висях,
де Совість псалмами росить;
ми там собою є присутні,
де не сягає людське око
і чистим поглядом своїм
тумани жури струшуєм,
замисли святії чисті
сіємо межи люди.

Тихим подихом літаємо в просторах,
чолом вклоняємося храмам,
сотворених Отцем в небі й на землі –
полях, лісах, надрах і у воді.

Ми кожному з промінцями сонця
бажаємо освітити життєву путь,
засвітити Душу чистотою доброти і щастя,
бо так любові стан плекається,
мов трисвята Істина життя.

Пірнаємо молитвою в уста Всесвіту чисті,
формуючи Суцього образами піщинки,
не обліковуючи часи,
допоки ввійдемо в лад і спокій
самі із собою і між усім і вся на світі.

Визнаючи океан життя за основу,
щоб кожен зміг дивитись крізь роки
і чути голоси першоджерел,
усвідомлюючи кожен почин-поступ,
як наріжний.

Так, говорять люди,

що дивак,
а ми скажемо їм усім,
що ми іще тільки птах,
бо літаємо у снах, чи наяву,
бо побачимо сенс життя
і тому
це так дивує всіх.
То, хто ж дивак, чи диваки ...

ЛЮБОВ

Чого ж отак буває,
що, ніби, виріс і дозрів,
і умом дівчину шукаєш,
та не можна підступити до тих, кого хотів.

Та приходить якась пора
і ситуація навколо така ж,
та щось інших до нас тягне,
бо, мабуть, любов'ю ми запахли.

Так, це те місце і та пора,
яка Духом святим благословенна
на нові зміни у житті
для місії нової.

Так ми змінилися в собі,
бо зрозуміли суть доброти в житті
і мудрість пізнали у прийнятті
рішень і відповідальності за них.

То це і є ті якості хороші,
які вказали нам дорогу
до цієї не пізнаної любові,
яка й відкрила наші очі на місію життєву.

Ось так любов росте між нами
з доброти і радості за неї,
а на певному етапі
вона і поширює приємні запахи.

ДУША

Душа до джерела волає,
та ум наш її бажаннями й ділами своїми закриває,
бо він гордий тим, що тілом керує,
а то й на інших вплив малий-великий має.

Тому йому так до вподоби
та користь із такої от вигоди —
ховати Душу від себе і інших,
гальмувати її ріст,
щоб самому князем бути
у цьому житті біжучім.

Бо його гнітять уже

ті переміщення Душі із тіла в тіло,
тому він завжди біля неї
свої хитрі сіті ставить.

Але суть цих намагань у тому і є,
що він біля неї,
а не з нею
в парі у життях в цьому світі йде.

Тільки пророки і план долі
і тії Океани Всесвіту цього
Душу все ж ведуть
до якогось абсолюту.

А ум людський всеціло
починає зміни уже свідомо
і у своєму завзятті
засівати все і вся навкруги.

Сіє, леліє, жне, дарує всім
доброту, радість і любов
так гідно й терпеливо
в умиротворенні своїм.

Все це проходить в нас і навкруги
у всьому, що є живим і дише,
проявляючи енергію життя,
чи й ні у образах своїх
у необмежено просторовім
і при відсутності лічби
секунд, днів, років, життів.

Хоча прокльони, вбивства
і інші прояви незрілого ума
«допомагають»залишатися на Землі
з негативними енергіями тими,
з якими у такий контакт вступили.

А ти Душа іди, іди,
чи на крилах любові лети
і даруй її потрошку усім,
щоб і вони пізнали її смак.

Бо так у поступках життя
мудрий наш Творець
кожну з вас веде,кличучи до себе
і знову в життя пошле.

Ось так всесвітній організм
крутиться від помилок до любові,
від піщини до людини,
щоб енергію Духа
у такому розвитку і русі
ми спізнали у радості її усі.

Душа волає, вона волю має.
Тому вона і посилається в людські тіла,
щоб кожне вести з них
через достатки і негаразди,
через радості і втрати;
щоб ублажити і вознести
земний погляд нашого ума
на ті заклики просторів,
які відкривають небеса.

ПОЧУТЕ

Мудрець сказав:
«Коли нам говорять про нас –
чи то хвалять, чи ображають зле,
то залишайтеся спокійними завжди.

Бо це означає лиш одне,
що співрозмовник цей
оголошує звучним словом лиш те,
що на умі у нього є.

Хоча, зазвичай,
істинного стану він не знає».
Хоча й рідко кожен з нас
ці, свої, скарби вивчає.

Якщо ж ми є учень здібний,
то все це можемо знати,
а то й іще більше
у розмовах про щось інше.

Також слова почуті невзнаки,
а ми їх почули все таки
у думковому контексті,
то це і є для нас і про нас.

І, навіть, у таких випадках,
ми навчитись маєм розрізняти –
що для нас є підказка,
а що визначає нашу сутність.

Бо радість і любов,
як зло і страх людини
мають внутрішню наявність
у самій людині.

І зовсім не зовнішні подразники
й милування їй це дають...
Бо ніхто не знає моці тіла,
Чи, тим паче, Духа...

МУДРІСТЬ

Мудрість у людини із досвіду росте
і до неї кожен шлях торує,
і кожен мудрим є,

коли її прийме.

Вона, як і Розум світовий
між людьми літає,
але є й такі,
хто її збирає.

Вона теж
не зна кордонів, меж
і жити нас навчає,
і взаємини між людьми визначає.

Мудрим був Соломон,
мудро вчинив і Д.Вашінгтон,
коли зупинив війська,
щоб не добивали переможених.

«Бо вони ж такі, як і ми –
хай вирощують далі хліб,
а ми викуємо зі зброї добрий плуг
і житимемо у ладу і мирі з ними.»

Правильно сказав І. Тальков,
що то не країна є
і держави там нема,
коли у ній народ
відмічає незалежність від одних,
а в кабалі є у других.

Де кожного із нас обікрали,
обманули у всьому
і навіть плюнули на гідність
ті нувориші-князі,
які забули про народ
і гуртом ганяють до європ.

То де ж знайти таку країну,
крім рідної своєї
в якій ми і не живемо,
бо це життя ми життям і не назвемо.

Та шукати все ж потрібно
шляхів для добросусідства,
до радості у хаті і достатків,
щоб визначати свою гідність самотійно.

В минувшині світу є чого навчатись,
але взяти лише те,
що прийнятним для нас є,
щоб все таки почати розвиватись.

ПОДІБНЕ

Верба, як дівка молода –
в поведінці має перевагу,
вміло хлопцем маніпулює,

щоб розширити свій життєвий простір.

А чого це ми так заговорили...,
бо не просто так
ця думка прийшла до нас
про взаємини між людьми.

Так, аналогія дозріла,
а ми здивилися на вербу,
яка крону пишну розпустила,
а сусідка туя від неї відхилилась.

Відхилилася незграбно –
вітками від стовбура прогнулась,
бо від верби пишної бажала відійти,
та коріння не пускало.

А, може, ця верба
поводиться так не з усіма,
а тільки в туї однорічці
суперницю узріла?

Тому скажемо усім,
що все живе на світі Душу має
і до людини в діях так подібне.
Тому й ми узріли аналогію таку.

Але ж при чому тут чоловік?
Мабуть і тут подібність є
між деревами і нами,
коли ми діємо теж так,
а не інак.

ІНШИЙ
Якщо у мене інша думка,
то це не є однозначно,
що я є дурень,
чи ворог до сьомого коліна.

Бо це всього навсього
моя думка отака,
яку послав мені Творець
вам занести.

А ви у мудрості своїй
мали б зрозуміти і її,
що вона не випадково
з'явилася у вашому житті.

Життя нічого так просто не дає,
і все що, нібито, приносить доля нам,
має прихованість якусь,
яку людство обумовило,
як таїни богів.

Та людина спокою не знає
і все просить в сильного,
а в слабшого сама бере,
або якість перемовини веде.

Вона вже звикла торгуватись,
тому часто свідками ми є,
коли люди у немочі своїй,
або у хитрощах підлих
схиляють до торгів і богів.

Торги, торги..., або війни...

Тому то вся історія людства
так щільно наповнена негативом,
що навіть публічні ті молитви
є блюзнірством перед світом.

Бо ці молитви лиш прелюдія обману,
а самі ми так близько вклоняємося Дияволу,
аби лиш вижити, чи в розкошах заблистіти
у тій мнимій славі при статусі суспільнім.

Багато з нас схиляють голову перед ним
і служити запопадливо біжать,
але й ми є не одні,
тут, на Землі
у цих потоках енергетичних.

Сюди ж залітають і присутніми є
енергії зі Всесвіту усього,
а не тільки НЛО,
тому й здається дивним,
що нібито, на голому місці
проходять явища дивні,
які зі здоровим умом не є сумісні –
чи то вони в позитиві,
чи зовсім ні,
чим наші уявлення про Долю,
Життя і Душу нівелюють...

ГУЗАР

Ми завжди в стресах,
бо думками є завжди
десь далеко
і думаємо про інших.

І досить думки оці
по суті негативні,
бо ми гніваємося на інших
за успіхи у них.

Нас заздрощі мотають,
ми у злості лопнуть можемо
і бажаємо їм жити гірше,

гірше аніж ми.

Так, це є вантажі,
які і додають нам важкості в житті.
Але будьмо мудрими завжди,
і бажаймо сусідам, близьким
здоров'я, щастя і достатків,
бо біля них і ми такими будем.

У житті рядом живуть завжди
тварини, рослини і люди,
які на нас таки подібні
і на роботі збираються в колектив
із Душами подібними.

Тому навчаймося самі жити,
або тих шукаймо,
хто вміє жити
і навчить теж жити так,
щоб життя в радості цвіло...

На згадку прийшла світлина
з святим Гузаром на ній,
де птахи вільно возсідали на нім,
бо вони відчували ту доброту,
яка завжди була із ним.

Пам'ятаємо і ту мову матері своєї,
коли вона сварила нас маленьких,
щоб ми не руйнували гнізд ластівчиних...
і казала, що птахи добрих людей люблять.

Люблять вони людей добрих,
і відчують доброту в людині,
тому й селяться біля них,
несучи щастя сім'ям...

НЕ ШКОДУЙ

Не шкодуймо про помилки свої,
бо виправити їх майже неможливо,
адже і не зробивши їх,
то не дізнаємося ніколи,
як чинити правильно.

Не жалкуймо про помилки
і не рвімо волосся на голові,
а виправляти їх спішімо,
доки не відчуємо радості за них...

КОПРАТОР

Ніхто не здатен на Землі
створити кров повноцінну,
а тим більше людину,
і тільки гіпотези людські ростуть,
на краплях тих,

кому було відкрито щіль маленьку
до Знань всесвітніх.

І то лєвова частина їх
попелом злетіла,
чи лежить в архівах спецслужб,
чи в архівах Ватікану подібних.

Тому то й ми ідем,
ніби вівці на заклання,
кимось водимі,
а прийде пророчий час
і майже усі ми згинем.

Бахвальства в клоунаді цій
ні на йоту нема,
нема і в роботах технічних,
бо найдосконаліший відтворювач людини
є вона сама і то тільки копіратор...

ДУХОВНИЙ СТРИЖЕНЬ

Діти успадковують від батьків своїх
зовнішній вигляд і задатки поведінки,
а потім навчаються у них тієї гри,
яка життям зовється.

З часом формуються звички ними,
приймаються умови вікових традицій –
а це вже свій характер
і своє вміння жити.

А от нести духовний стрижень,
ауру сім'ї і роду,
то цим вже спеціально слід займатись,
як батькам, то так і спільноті.

Бо іноді приходить ся чекати
століттями і більше,
але не менше ніж два покоління,
допоки після відходу із життя
предків наших
знову народяться люди інші,
які здатні досконаліше ловити
ті потоки енергетичні,
залишені покійними.

Бо саме Дух і Душі
і є тим безперервним провідником
всього живого на матінці Землі
у тих якостях духовних,
якими ми наповнюємо життєвий простір.

Так що є над чим нам дбати,
щоб життя щасливе потомкам дарувати,

бо і ми його таке маємо усі,
яке нам предки наставляли.

Тому таке життя і є не просте,
бо не тільки народити,
бо не тільки їх азів життя навчити,
а дарувати доброту й любов
їм щомиті і щодня давати.

То саме так дитина пізнає
всі ази якостей духовних,
а з ними радості щоднини,
якої й гідні всі і ті,
які мають наймення людини.

СВІТ

Цей живий, свіжий і завжди несподіваний світ,
який відкривається щодня перед нами
у всій красі і новими ділами
є по суті в нашому баченні першовідкривачами.

Він відкриває таємниці ці,
з кожним маленьким зусиллям нашим,
яке ми робимо на путі,
щоб приблизитися до Духа.

Хоча Творець проявляє свою милість
і турбот має набагато більше і постійно,
щоб наблизитися до нас і навчити,
бо ж ми Його вередливі діти.

Ми, деколи, собі ціни не можемо скласти,
бо ум учених нам інформацію послав,
що ми вершиною природи є
і ми є її розпорядник і володар.

А цей «володар» сидить у нашій голові,
бо все інше і, навіть, ті,
хто нам подібні
зовсім іще малі.

То от як зродилася думка отака
возвеличення свого,
і наш ум в азарті своєму
нищить її направо і наліво.

Такий наш ум все ж нікчемний –
і не вміє, і не бачить ту частку пізнань у інших,
хоча у гордині своїй,
нібито, і вищий є за всіх.

Тому й Творцю потрібно так постійно
цих енергій і зусиль,
бо людина в діях й снах
всі творіння Бога нищить.

Та ще й стільки на кожного із нас,
щоб ми все ж навчилися
бути мудрими у досвіді своїм
і свідомо вибирали наступні рішення в житті.

Відмовляючись із життя в життя
від принад земних і надуманих бажань,
які висмоктують день при дні
життєві соки всі.

Як би ми умом і тілом не вертіли
і не бігали попереду душі,
та вона фактично є наш поводитир
і навчитель зрілий.

НЕ ВТЕЧЕШ І НЕ ДОЖЕНЕШ
Кудись би біг, лиш би не сидіти,
спотикаючись, але не оглядаючись,
голосно кричучи, щоб дорогу дали,
забираючи в усіх і все собі.

Обійняти би жадібними очима простір
і німо прийняти те, що природа має
і у таких бажаннях брати й брати,
прискорюючи біг до мнимої мети.

І все це задля того, щоб заможно жити,
та в кінці ми визнаємо всі,
що й не бачили життя,
а бачили лиш речі,
чули бажання від ума
і бачили щось заздрісно у інших.

Не забереш і не доженеш усього,
як і не втекти від біди,
бо до всього цього розум потрібно мати
і всі дії з совістю звіряти.

Світ завжди до нас лагідний,
та ми не завжди
готові його таким сприймати,
бо ми боїмося себе міняти.

Не треба боятися взагалі
і у всьому покладатися на Творця –
раз Він дав нам життя,
то Він за нього й буде дбати.

Тому то при зачатті
Він дає Душу нам,
щоб і ми могли з Ним
всі свої поступи звіряти.

Вона наш життєвий провідник,

вона наш оберігач і зігрівач,
вона наш учитель
і режисер у взаєминах до інших.

Хоча й живуть серед людей
знані старці і мудреці,
та все ж в людській поведінці
переважає хижий звір.

Тому то в ідеалі все живе
має мати душу-сонце
в середині себе,
аби вміти зігрітися самим
і тепляти інших.

ЗВ'ЯЗОК

Важко іноді відновлювати зв'язок
зі Всесвітом великим,
коли розуміти починаєм
і промінець зв'язку із Творцем шукаєм.

Бо ми чогось завжди
хочемо жити так, як інші –
там наші очі, вуха і Душа
і тому залишаються з болячками тіла.

Вони самотні, самотні
і там живе інший дух –
дух гніву і образ,
і починається війна.

Бо такий свідомий ум в роках
вже зрозумів, що Душу має
довести у тому тілі до одра,
тому й шукає той промінець зв'язку.

Нібито в тілі ще життя теплиться,
та то мара, бо то ходять мертві тіла,
які не можуть знайти промінця того,
що з'єднує Космос і єство.

Тому читач, мій любий,
не живи, як інші,
а свою сутність рости,
тоді й радість заходитиме в гості.

БЛАГОДАРУЄМО ТОБІ

Благодаруємо Тобі,
Отець-Творець-Дух святий,
за спокій, лад в собі
і за хороші взаємини з людьми.

Бо не заперечним є той факт,
що всі ідеї основні,
які народжуються у нас

є наслідком того,
як ми діємо самі,
чи взаємодіємо
з іншим живим світом
в оточуючому просторі,
або і далі,
коли ми з ними пов'язані ділами,
не дивлячись на Творця,
зневірівшись в моці океану Духа,
захопившись безмежністю мрій-надій,
і маючи в собі пустоту незнання,
і не відаючи безмежності квітучого буття,
то така людина здатна
робити страшні речі,
навіть убивати собі подібних.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Незалежність від негативу має бути
у єстві всього живого,
бо досить боляче тоді,
коли не відчуваємо її.

Коли на місце благодаті
закликаємо в серця страхи,
неприязнь, гнів, жадобу,
то тоді гальмуємось у розвитку.

Наскільки вільною людина є,
настільки ж вона і самостійна
в своїх виборах і благих діях
до себе й собі подібних.

Свобода в діях зміцнює організм,
і ум у відповідальності мудрішим є,
а Душа тоді цвіте,
окрилює єство, летить.

І Творець завжди нам в порятунку є,
бо Він – це ми, тому так ревно й береже.
Тому не біймося відірватися від землі,
бо звідти ми більше засіємо радості і доброти.

Свобода з тими в ногу йде,
хто гідним того є.
Тому ми й бачимо щодня тих,
хто має цю свободу в серці і в житті.

Правда, як правильна стежа нашого життя
дає відчуті і прийняти свободу дій.
Це є прекрасний стан єства,
бо людина прийняла святого Духа.

Бо життями, діями і молитвами
до Нього йшла й росла,
збираючи Знання

і Вірою міцніла в них.

Через відсутність глибини духу у людини,
то і скарби Знань всесвітніх
оминають отаких,
бо вони не відкриваються не чистим,
а якщо ум у логіці все ж дійде,
то виявиться, що ці знання безплідні.

І так було не раз, коли з метою блага
розчепили урану атом,
бажаючи людей зігріти й вулиці освітити,
та в результаті відкриття бомбою постало.

Тому й сила суспільної моралі є незначною,
бо не можна її до кожного приліпити,
як і камінь до гори,
коли між ними духовності немає.

Мораль суспільна описана в законах і канонах,
але вони сухі й загальні, тому й недієвими є,
бо вони позбавлені життєдайного тепла,
яке не може Душу відігріти і життя навчити.

Благородство і любов,
як і ототожнення себе із ним,
хоча і в малості своїй,
та все ж дає можливості великі.
Тому пізнавши істину святу
вони несуть її в собі
і посвячують лишень тих,
до кого приводить Суций їх.

СВІТАНОК

Так, ми мрійник і пишаємося цим,
бо саме завдяки фантазії своїй
можемо знайти
дорогу в повній темноті
і раніше побачити світанок,
ніж усе людство інше.

А тепер, а тепер
Всесвіт дарує нам мільйон,
щоб ми змогли побудувати великий дім
діткам сиротам і бездомним старим.

І там, біля села Старики,
побудувати молитовні доми,
щоб вони самі себе знайшли,
а ми у скиту могли творити молитви.

Пробуджуючи по всій Землі
духовні пошуки істини
в ашрамах, монастирях і храмах,
щоб святого Духа славословити.

УСЕ ПРОСТО

Все просто й геніально у житті,
тільки навчаймося підказки бачити і чути,
бо на нашу думку –радісну, а чи журливу
нам Творець і відповідь зразу шле.

Бо ми по задуму його усе життя своє
пливемо в тій енергетичній течії,
в якій були, є і будемо,
якою йшли в минулому житті
і йшла наша родина мила.

Істинна правда йде від цих слів,
бо найкраще й геніальне є досить таки простим,
а наша суть і зміст в умінні жити,
шукаючи суть просту в усіх питаннях складних.

Вибираючи, досліджуючи – радіти.
Бути чесним із собою і людьми,
знаходячи умом-душею,
заховане від наших вух, очей.

Бо говорив сподвижник Духа
наш Серафим Саровський:
де просто, там і ангелів зо сто,
а там, де хитро – нема жодного.

СПОГАДИ

Ці теплі спогади доречні,
здавалось би, навіяні
звичайними словами –
та це ознака дружби з вами.

Затріпотіли душевні струни,
нібито торкнулись їх
музиканта руки,
а то проникливі слова.

Слова про доброту, любов;
про сім'ю і рід;
про прощення й каяття
на цих дорогах нашого життя.

Ми ж бажаємо іще
зустрічатися цілий рік,
а може й далі...
на цих сторінках ФБ.

ТАЇНИ

(лист самотньої людини, яка
шукає у безмежному всесвіті джерела,
наповнені словами,
щоб напоїти людство.)

Ми не їздимо на виставки книжкові,
ні на форуми видавців,
книг живих не видаємо,
а про представлення книг
на всезагальне читиво
уже й забули.

Хоча писали
і трошки видавали,
презентації були
і на виставки їздили.

Тепер ще деколи пишем вірші,
чи абзацом невеликим прози чорновик,
а деколи й вони палають у вогні,
не доживши до живої книги.

Мало тепер читають люди,
а держави мораль і ідеології свої
формують на різних шоу через ЗМІ.
Письменники ж німо пишуть у мішки.

Отак сидячи на них при житті,
его тішачи своє,
лиш подеколи злізають з них,
щоб напиться води,
бо на інше грошей немає.

А твори є цікаві і хороші,
та летять оті слова тихо у пороші,
хоча й зерно еліта в них
то, можливо, якесь і прочитають,
як триптих.

Висихають слова, мови, звук
бо не читають люди книг
тому немає відгуку в серцях,
а лишилася лиш мова прагматична.

А слово ж було першим
при зачатті світу і людини.
Якщо зникне велеслово,
то зникнуть й люде,
бо тепер існує
лиш письмо технічне.

Якщо ви помічали у житті,
що на Землі,
біля джерел цілющих,
завжди будують святі споруди.

В тому то і таїна книги -
у письменнику самому,
а щоб її пізнати,
то його книги слід читати.

ЧУТТЄВІСТЬ

Ці життєві відчуття краси,
або чуття мудрості у мові,
чи бачення творчості у справах
так приємно торкають струн Душі
і надихають позитивом завжди.

Краса природи породжує їх у нас,
бо ці відчуття не то радості,
не то суму, чи надії,
не то польоту, чи насолоди.

І коли у стані такому
доходимо до чуттєвості такої,
то ум говорить: зупинись
і в цьому стані насолодись.

Ми вже не раз у ньому були,
ми уже знаємо його
і тому й намагаємося не порушити зв'язок,
а цю чуттєвість назавжди зберегти.

Бо ця ритміка в просторі цьому
піднімає настрій, додає сили,
щоб ми теж летіли
уже на свої засіви.
В добру путь пані і панове!

ЧУТТЯ

Інтуїція – це чуття таке,
що випереджає точні й відомі вже знання.
То звідкіля ж вони приходять
і саме в так потрібну мить?

Так, наука не стоїть на місці
і ми волю-діємо по інформації їх,
але це чуття немає логіки,
не є наслідком узагальнень, тренувань.

Бо це дарований талант –
отак запросто з Творцем говорити.
Бо світло Духу і свіча Душі,
з'єднані між собою навіки.

Ці Знання приходять до кожної істоти,
яка має той духовний стрижень у собі,
що дає віру у щось таке,
що таїною є.

Така віра і довіра всю духовність тче,
щоб не розсипався всесвітній організм,
бо Всесвіт весь на рівні Душ
й живе в однорівневому кругообігу Духа.

ПРОСТІ ЗНАННЯ

Не обманом, злом, чи з вигод,
а скромністю святині нашої Душі
й свідомого ума вивчаймо ці Знання,
які Творець посилає нам.

Нехай і не вважатимемо Його
занадто близьким, чи й взагалі недосяжним,
але не згубімо культ-у-ра(у) поведінки
серед мирських задоволень і утіх.

Він з нами, Він – є ми
з ніг до голови,
а то і далі,
наскільки сягає думка, зір.

Він є наш провідник
і совістю життя;
є орієнтиром тим,
до якого ми усі колись прийдем.

Нам хочеться вірити в це диво,
і довірятися сказаним-прочитаним словам,
бо життя стрімке і інколи жорстоке,
та не викидаймо із свого життя людину,
з якою кашу їли і тепло розмовами ділили,
якщо вона обманула нас
і цим у висновках помилилась,
а ми у люті і зlobі не бажаємо почути
причин й умов визрілої ситуації такої –
не бажаємо надати другий шанс,
щоб все таки друзями лишитись.

Якщо пробачити здається неможливо,
то згадаймо самі –
скільки пробачали нам,
починаючи робити навстріч кроки.

Віддаймося в мовчанні молитвам,
словам пробачень й каяттям...,
а там і діями ідім до миру.
Навчаймося люди пробачати людям!

Бо люди в житейській суєті
чогось та щось завжди шукають:
додому звозять, ховають, охороняють,
не сплять, а потім везуть на смітники.

Як непотріб, як зайву річ,
то чого ми не розуміємо суть
тих надлишків у житті –
вони ж бо й прийшли до нас,
щоб ми змогли потребуєчим передать.

Зрозуміймо й те,

що ми й народилися саме там,
де будемо мати спокій у взаєминах,
радість і достатки.

Знаймо й те,
що біля кожної людини росте на її подібне,
бо ми і є одна ріка
в духовному стрижні Всесвіту корінням.

СОНЦЕ

Поговори зі мною зірко,
допоки сонце зійде,
бо молитва ця
є посилом до Творця.

Скажи сонечко мені –
де доріженьки твої?
Чому ховаєш вранішню зорю
і піднімаєшся напитися роси?

Несучи світло і тепло усім,
а вони тебе чекають
і голови повертають
назустріч тобі і дню.

Мабуть, тому предки наші
тебе богом Ра назвали
і все в життях своїх
з тобою так звіряли.

Тому ввечері й дожидали,
коли й де місяць зійде,
щоб напевне знати –
чи завтра тебе чекати.

Та все ж чекаємо у дні,
хоча й хмари тебе сховали,
та повсюди благодать твоя
проявлена життями.

То було в радість трударям,
бо все родило в полі й лісі:
наливався колос в силі
і трава для скотини смачнішою була.

То був і є годинник людям,
то і той друг найперший,
бо ходив із нами днями,
аж поки ми не йшли до брами.

Все було у вимірі твоїм:
від вранішньої молитви
і до смеркання у віконці,
доїдаючи вечерю, сидячи на лавці.

Посилали й тобі слова подяки,
допоки ти не сховалось небокраєм,
можливо, й снами говорили з тобою,
як з рідним батьком, братом.

Бо то була мудрість у мовчанні,
бо то була милість у турботі
і допомога мовчазна в роботі,
будучи рядом, чи на другій стороні планети.

СОНЦЕСЛОВО

Сонце було, коли зродилася людина,
бо точка відліку із Сонцеслова.
Воно й тепер із минулого по нині
лине поміж люди, як світло у майбутнє
у знаках, зодіаках і розміщеннях планет.

А ми десь тут і там, чи є й нема
між суттю й снами в реальності, чи поза нами.
Прадавнє сонце в очі б'є реально,
а за межею – невідомість, тиша.

Люди й хмари, а може й далі
тут, на Землі у різних храмах,
чи там, у небесах шукаємо провини.
Її нема, тільки стомлена душа.

Стоїмо на краю і відчуваємо,
як зернинка поїдає сонячне проміння.
Віки ідуть. Нескорені хвилини,
та потрібне слово випустити мушу.

Йду на сонячний земний настил,
споглядаючи небесну глибочінь,
приймаючи усмішку на обличчі
у долі від богів.

Повсюди ллється благодать,
а ми стоїмо на краю,
стоїмо на вівтарі очей своїх,
та все ж своя свіча чогось не пломенить.

Не прохось поряд нас,
шановна благодать,
дай нам світла з сонця,
щоб зловити слово.

Копаймо всередині себе криницю,
бо там духовне джерело
і там ота водиця,
яка зросить й обігріє все єство,
дім і тих, хто живе навколо.

Зберімо умом думки свої,

шукаючи в самому собі тих благ,
щоб все таки пройти по рядках
тим словом, яке наповнене любов'ю.

Опишімо сторінки в книгах всіх
словами про доброту й любов,
щоб кожне слово у них грало
і в радості сонячним зайчиком танцювало.

ДУМКИ

Думки про час і простір
так дивно в'яжуться навколо ідеї.
Бо лише вона якось не вміщається
у всезагальне сприйняття,
щоб мати місце у житті
ідеальним словом.

Та й сам ум, чи мозок не дає
ідеального бачення,
бо все швидко ворухиться,
наповнюється і спустошується вщент.

Людська думка виливається невловимо –
і виходить звуком в слові,
нібито в досвіді життєвім,
чи то з джерела вічного.

А говорити здатні ми тоді,
коли думки течуть постійно,
бо так і вода тече не піддано людині,
змінюючись кожної хвилини.

ЧАС

Ми не встигаємо зовсім
у цій суєті щоденній,
а встигати так вже треба,
бо ще й іще писати маємо.

То зробимо, перш за все, той час,
щоб мати свій,
бо чогось в житті
саме від нього усе залежить.

Бо маючи час,
то ми здатні й життя облаштувати,
бо воно дається лише один раз
і у кожного своя дорога у житті до бога.

І життя не тільки тіло, а це наш ум й душа.

Та й зовсім не важливо є для нас,
хто є по суті й змісту ми,
а скільки витрачаємо часу на те,
щоб лишити слід хороший у життєвому крузі

А керує цим усім єдина думка-слово,
приймаючи усе як данність
в еволюції духовного зростання,
чи в напрузі-боротьбі щоденній.

Бо навіть ніч бере участь у цьому змаганні.
Сон - відпочинок тілу, чи напівдрімота ума.
Тільки спокою наша Душа не має
допоки істини не пізнає.

Зрозуміти маємо усі,
що не підвладний час людині,
бо чолом твоїм твориться світ твій –
і все не за що, а задля чого..., аби життя співало.

МУДРІСТЬ В ПІЗНАННІ

Інтуїція в людині свідчить про одне,
що вона при потребі отримує душею ті знання,
які Всесвіт для всіх тримає,
та не кожен здатен ось так просто взяти їх.

Вона глибока, ненав'язлива собою,
хоча основою творення первинною є.
Тому нема потреби дотримуватися якихось норм –
логіки, доказовості, узагальнень, крапок, ком.

Жодне творіння не є нашим до кінця,
бо воно постійно тікає і минулим є,
відходячи від нас уже саме собою є,
тому щораз виникають сумніви щодо можливостей своїх.

Жоден вітер, вода, небо, дуб, роса,
дитина, чи стілець не є нашим до кінця,
бо й спочатку не був нашим він,
а хтось основу їм творив.

Листячко опале здобою для дуба стало,
а коли й сам дозрів,
то майстру знадобився,
який із нього письмовий стіл зробив.

А ми на ньому пишемо романи, вірші,
вносячи все словами те, що творять і про що говорять інші.
Але думка думку в'є, що ми власниками цього вірша є.
Тому й виростає незвичний страх за таке творіння.

Тому чоловік пізнати має так себе
тепер і тут поза за межами реальності,
аби піднятися над умовами простору і часу,
а в опозиційності все ж признати,
що і над нами щось таки є...

Це і є прийняття полярності
однієї єдності в реальності –
одні ідуть наліво, а інші вправо,

набираючись досвіду у виборах таких.

Тільки ті, хто вибрав духовну еволюцію,
думають, перш, ніж подумати.
Бо все, що виникає в різних ситуаціях життя,
вже давним давно є і приходить чуттєвою інтуїцією.

Ці знання були і є незалежно від нас,
були і є в залежності із нами,
бо, так звані, нові знання приходять в людство,
як досвід сімей-родів, що відбувся.

Якщо люди не приймуть уже сьогодні
доброти і взаєморозуміння, як якостей духовних,
щоб любити, вірити і жити,
то не буде спокою й ладу
на всі віки на матінці Землі.

Тому Творець визначив у природі
для еволюції духа через бренте тіло,
руйнуючи його щоразу смертю
і даючи строк уму відпочити,
щоб в інше середовище його поселити.

Бо так ріст індивіда йде,
бо так іде зцілення карми родової
з добротою та любов'ю повсякчас і всюди
і ними індивід у розвитку росте.

Бо тільки енергії такі
є собою правильними,
щоб кожду душу підняти в ріст
до стану океану Духа.

Яка підніме із колін
і усмішкою душі
вознесе Творця у благодаті
до брами духовного творіння.

УСМІХ

Усміхнись людино, усміхнись,
бо ніхто до тебе цього не робив,
хоча в живому світі спроби все ж були
від болі й мук, чи у злих осялах.

Бо усміх на лиці
і цей блиск очей ,
що вирости з радості Душі
піднімають всіх –
і так хочеться наповно жити.

Усмішка до самого себе –
є найвища насолода з насолод,
коли знаходиш себе
між імен щасливого покою

на нивах духовного простору.

Вона теплом і світлом діє на землі
і в небеса акордами радості летить,
бо цей усміх з середини тебе
вимальовує поведінку нову.

У ТІНІ

«У тіні людини, що йде під сонцем,
більше таємниці, ніж у всіх релігіях
світу».- заявив Д. де Кіріко.
Тому так люди хотіли пізнати
Малевича «Чорний квадрат»,
а все ж себе, чи тінь свою
не бажали й не бажують вивчати.

Не просто змінити думку у собі,
а потім взаємини з людьми.
То берімося до пізнання
нашого різнокольорового життя.

Зазеленіли поле, ліс –
все хорошіє живизною,
коли яріє все весною в цілий рік,
бо він весною спородився.

Бути вільним – означає дорости рівня душі
і на цьому духовному рівні жити
водночасі фізичному існуванню.
І тоді у фізичному житті
ми не відчуємо ніякого тиску,
загрози, кропотливих зобов'язань ,
чи відсутності свободи.

Воля – це можливість творити
і ця здатність на любові росте.
Свобода – це поєднання спроможності ума
на основі відчуття відсутності тиску часу.
Свобода починається із самоусвідомлення єства,
як носія та втілювача волі.
Вільна людина є джерелом
і водночас мірилом своєї Свободи.
Людина є вільною тоді,
коли усвідомлює себе духовною істотою,
носієм безсмертного творчого духу.
Свобода виникає там,
де твердою ногою пройшла дія,
як свобода вибору в позитиві,
то це і народжує в нас штрихи радості
і з них вироста любов всеобємна.

Це стан всього єства,
це стан відчуття інших вимірів себе
у цих всесвіту просторах.
Приходить прозріння умом,

що ми споріднені з душею
у собі і зі всім Всесвітом всеціло,
бо добро в житті перевищує усе.

НАДІЯ

Життя - це завжди рух
і в ньому хтось мізками управляє,
інший для цього силу має,
а є й такі, хто вухами хлопає.

Ось так чогось ведеться,
що кожному своє дається
і в цьому хаосі життєвім
кожен свою місію несе.

Та часто мрії і бажання
хватко нас беруть умом
і ми не хочемо здаватись
перед обставиною новою.

Та все ж ми вперто силу витрачаємо,
щоб найкраще і побільше взяти від життя,
хоча часто воно нам не потрібне,
але ми не хочемо визнавать поразки.

Щось гальмує і дригом усе йде,
та не можемо зрозуміти суті,
що то не нам
і не наше воно є...,
а Сущий спонукає нас так,
щоб ми знайшли хоча б своє.

То хай це буде для нас підказка,
а ці слова згадувалися завжди,
коли у нас виникають перешкоди,
бо при вирішенні проблем бувають помилки.

Таких наїздів життя нам не пробачає,
бо по суті ми чужим хотіли володіти,
а щастя лиш там присутнє,
коли ми знаходимо своє.

І ми такої ж думки.
і такі ж у дії,
бо радість інших
будить і в нас надії,
що ми змінимося на краще.

ЛІС

Хочеться іще тепла хоча б за зиму,
щоб пахло липою, аїром і полином.
Та осінь іде невпинно,
хоча всякі дні бувають в неї.

Ліс затих,
коріння вкривши листом,
лише струмок бурлить
під листям золотим.

Природа зібралася зиму переспати
і наше тіло відчуває її втому,
а ми у задумі оцій
рішили написати цей вірш малий.

І, нібито, нічого не болять,
та все ж в повітрі витає сум
Тому так і того й пишу,
бо влітаю все це у ці рядки.

Прийшли ж у ліс,
щоб написати про кохання вірш,
та ситуація аж нікуди –
прогнали романтику холоди.

ВІДПУСКАЙМО
Злом зло не погасити,
бо тільки доброта
може злого ізлічити,
бо ж всім хочеться
кращого життя.

Та все потрібно нам
розуміти істину просту,
що час лікує лишень той біль і гнів,
який ми можемо відпустити,
як той паперовий човник у річку забуття.

Тому вчитися потрібно у житті
не приймати зло і його похідні,
бо це вага-тягар,
який не раз зробить
непередбачуваний удар.

Страшна прив'язаність наша
до речей, статусів і звичаїв,
а інший страх лежить
у площині суспільної моралі –
бо що ж скажуть інші...

Однозначно, важко відпустити,
бо ми усі різні і різна в нас мораль.
І для цього ми прийшли сюди,
щоб саме цього нам навчитись.

Та і Творець дає нам ношу лиш таку,
хоча деколи важко і нестерпно її нести,
але він дав, бо знав,
що вона є посильною нам.

Вона і є такою у цілому,
однаке завжди спонукає
до пошуків можливостей нових
через визріваючий ум новий,
щоб результат був
для Душі приємним.

Бо саме відчуття приємності таке
є фундаментом справжньої любові,
яка здатна поглинути погане все,
як полум'я поліно нове.

ДО СПІЛЬНОТИ

Доброго дня, шановні друзі!
Ви, уже є читачі
нашої спільної сторінки,
є одними із активних вподобувачів дописів.
Дякуємо за поширення їх,
бо може саме поширенням таким
ми зігріємо іншу Душу,
окриємо когось в житті
на дерзання нові,
чи допоможемо вийти
з горя чи біди.
Вам приємно,
то зробіть і комусь взаємно.
Це так просто –
клікнути курсором:
«ПОШИРИТИ публічно»,
бо саме поширення слів і фото,
які містять позитив,
чи якості духовні,
як от любов і щастя,
доброта, благо і милосердя,
то це відкриває Вас
для прийняття цих якостей
у своє життя.
Знаймо це.
Сергій Миколин

З ДОБРОТИ

Щаслива та сім'я,
де теплота відносин є живою
і ми частиночка її
живемо цим сім'ям на Землі.
А ми дякуємо і дякуємо всім,
що наші слова-помічники,
неначе живі,
готові завжди думку нашу,
яка дозріла в голові
прийняти римою у віршу.
Ми ж даруємо духовний хліб
і до нього,
даруємо для життя
і на радість в нім.

Бо ми прийшли сюди
життям, словами і ділами
саме задля цього.
І ми не хочемо війни,
а щоб у цьому до цього дійти,
то почнімо у своїх діях з доброти.
Тому й дякуємо всім
за такий філософський вірш,
за такі мудрі повчання,
яких від нас у дії жде життя.

ДАР

Дар – це самопожертва завжди,
бо в нашому житті,
коли ми в стані дарування,
то є лиш прості передавачі.
А по суті ми й даруємо те,
що Дух святий хоче
передати іншим їх
нашими руками.
Дар також у нашому умі –
чи здатні ми
Душею так рости,
щоб з приємністю дарувати.
Віддати саме те,
що по суті й нами є
від когось прийнятим –
чи то нам воно
із народженням прийшло
і це багатство всім
роздавати маємо;
чи то надбали ми в житті
і тепер уже свідомо
іншим роздавати.
Тому завжди радіймо
самопожертві от такій,
а це ж не самопожертва є по суті,
бо і ми прийняли це благо.
З ним ми приходимо в життя
на процентів сто усіх,
а потім частково палимо на зло...,
хоча і за життя людина кожна
здатна надбавати процентів два,
то і це похвально.
Похвальне благодаріння,
бо саме ці проценти два
Творець від нас усіх жде,
щоб подарувати тим,
хто потребу велику має,
хто здатен духовно виростати цим.

ПОСИЛ

В нас думки рояться
від емоцій і надій,
тому ми їх і шлемо в простір,

очікуючи результат простий.

Воно так і є,
коли думки виросли з потреб.
А щоб прийняти поміч від Творця,
ми маємо очиститися для прийняття.

Так, це певні дії,
або відмова є від них,
коли вони є певна важкість,
чи створює проблеми іншим.

Тому, вставши зранку,
обмірковуємо свої плани,
звіряючи з Душею –
чи буде від цього благо.

Ось так ми всі
маємо, перш за все,
увібрати хороший настрій у себе,
і тоді приступаємо до дії,
як певної молитви.

Це дійсно так і є.
І тому в приклад всім,
подивімося на дію тих,
хто уже готовим є
мінати так себе.

До одягання щодень зрання
ми відносимося так,
нібито, до певного ритуалу,
як молитви – зі знанням.

Щоб усе було чистеньким
і гудзики-застібки були всі,
знімаємо пір'їнки
перед дзеркалом великим...

Для цього знаходиться час
і ми маємо розвагу і вальяж,
то чого налаштування нас на дні
прожити в щасті
є вантажем непосильним.

Життя доглядати треба,
ніби воно одяг наш,
хоча воно не є
саме святе у нашому бутті...,
а ми ж кожен день слідкуємо за ним –
чистимо, леліємо...

Тому візьмімо за правило просте:
прокидаючись щоранку,
обирати самі собі

хороший настрій.

То тоді і одяг буде до ладу
і справи вирішуватимуться на ходу.
Одягаймося в щастя щодня і щомиті,
бо воно завжди прекрасне і у моді.

СКАРБИ

Справжні скарби чоловіка на Землі –
спокій і лад в собі,
любов і радість в діях,
доброта і статки у житті.

То й навчаймося усі
їх у свої життя приймати –
перш простімо всіх,
хто обиду нам наніс
і її в собі пізнаймо.

До праці із любов'ю приступаймо
і з радістю всі діла творімо;
не помішаймо нікому жити
і поспішаймо доброту творити.

Бо добрі дії
наповнюють кожного із нас
приємним щемом від сподіяного,
а можливо дії ці
торкнуть ум ближнього твого
і між вами мова зацвіте,
і взаємини виростуть хороші.

То до слів таких
починаймо теж із справ простих:
ідемо через струмок у лісі,
то покладім корягу,
може йтиме хтось
із коротким дрюком –
і знадобиться.
Місцем у трамваї
стареньким поступімся.

Лежить бите скло,
цвях на дорозі –
не полінуймося, піднімімо
і в сторону положімо.

Доброго дня
усім і вся
бажаймо щиро,
кого зустрінемо...

І знаймо й те,
що саме діями такими
ми скарби оті складаємо,

про які написано
у цій вірші напочатку.

Досить добре є,
коли раненько у вікно
сонечко нам промінчики шле,
віншуючи день сьогоднішній.
Бо день встає і ми встаємо з ним,
бо і життя ми знаємо тільки ним,
хоча було і вчора у житті
і завтра будуть дні, але не ті.

Бо лиш тепер і тут
ми з Творцем крокуємо в житті.
Сьогодні в добродіяннях проживи,
то всі краплі щастя уже є твої.

Тоді й днів буденних не постане,
бо для щасливих кожен день є свято,
а Душа у нове благо нас веде
і людина у довірі з ним іде завзято.

ДАРУНКИ
Радіймо, бо радість гріє.
Скажімо це і матері Природі
скажімо всім і вся...
не стримуймо в собі слова подяки,
коли ми в радості своїй німі ...

Даруймо посмішку у настрої хорошім,
то вона весь світ обіжить
і на сьомий день календаря
знову до вас прилетить.

То це ж добре є,
бо посмішка така буває,
що все життя міняє
у нашому прийнятті.

НЕМА і Є
У нас вибору нема,
коли зачинають нас,
бо Суций визначає ту мить святу
і той урочий час,
коли сам Творець
нам життя дає.

А ті, батьки,
через яких
продовжується процес життя
до цієї миті йдуть дорогами різними:
чи то є потребою природи,
що знутрувала кров;
чи то закоханість цьому акту передувала;
чи то суголосність чистого почуття

і потреба Духу їх в ту мить єднала;
чи то користь-вигода
Дияволу догоджала;
чи то всупереч всьому
по п'яні, чи нахальсту
жінка мить любові спізнавала
і ці великі енергії призвала.

Але в різностях таких
Творцем допускається свідомий вибір
із тих запасів Знань
про духовний стрижень роду
і ритміку всепланетарного буття
продовжити життя щасливе
не звертаючи з духовного путівника.

АХ!!! і ОХ...
Ах любов, любов ...
її не купиш на замову,
не вибереш
на колір, або й смак...

До одних вона приходить зразу,
а до інших може прийти у роки зрілі.
Та й таке буває,
що вона декого минає.

В одних вона горить-палає,
в інших тліє, заледь жевріє...
Бо вона стандартів у собі не має
і кожного вона по своєму гріє.

Ах, як приємно у житті
на крилах любові летіти.
Ох..., як не мило на Душі
у житті без любові жити.

Не може без крил любов літати,
а в крилах стільки тих днів-пір'їн
і добре є, коли вона жива
і коли крилами є обидва.

То хай ростуть у сім'ї
і міцніють ці два крила,
а ми навчаймося берегти її
у взаєминах хороших.

Все спішимо, такі гарячі,
без досвіду і без вміння,
тому й чекають нас невдачі,
бо важливо мати у собі терпіння.

Так часто є в житті,
то почнімо вчитися усі
шукати собі чоловіка,

чи дружину – і вже свідомо.

Шукаймо серцем і для Душі,
бо інше все будується спільно.
А якщо немає в почуттях взаємності,
то буде важко серед буденності.

То так і в житті –
тут не може бути таємності,
закоханість була,
та в кохання не зросла.

Не дотягнули,
не дотворили спільно
прекрасної якості земної
в лебідочці любові.

І хтось відійде в небуття,
а хтось шукатиме взаємності
у тих корисливих міфах
і все ж чужих.

Всьому свій час і місце,
бо не буває нескінченності –
і в серці радість зросте,
і сльоза самотності втече.

ТВОРЦІ

Хай слова книг
на сайті - mikolin.com.ua
говорять нашими вустами
во ім'я ладу в собі
і у взаєминах з людьми,
во ім'я радості і доброти
у життях наших.

Ось так і ми спізнали сіль життя,
то приймімо всі, як повчання,
щоб слід лишати на землі так,
щоб нива доброти і радості любов'ю забуяла.

Дійсно, ми є творцями
кожної миті життя свого
і вибір в рішеннях своїх
теж є за нами.

І все це ми творимо своїм умом,
зі своїм духовним провідником,
і своїми руками,
і всіма тими, хто живе із нами.

Кожен, ніби, клітиночка мала
у цьому великому організмі,
який ми Всесвітом звемо –
тут творимо й живемо.

Хай читають друзі,
хай молитва зродиться нова,
щоби щастя кожен
спізнавав сповна.

ПРОСИМО

Ми у рівновагу входимо,
а всіх Вас уклінно просимо:
продовжуйте справи групи,
єднаючись на цьому гурту.

Тому вибачення просимо у всіх:
що мовчали,
що «Доброго дня» не бажали,
бо все таки не просто
цей хрест в місії нести...

Тому й слова ці не писали,
бо відсутність позитиву наяву.
І це є правильним для всіх,
коли нелегко на Душі.

То й не говоримо слів оцих,
бо енергія негативу в побажанні
за ними йде у слід
від нашого такого стану.

Бережімо ближніх
в усамітненні своєму,
коли ум кипить в злобі,
коли спокою нема в Душі.

ЗНАННЯ

Бо лише струни Душі
в руках совісті
співають пісню правильну,
бо лише в самоті
ми маємо можливості
почути звуки Всесвіту
і Його підказки.

Тому роздуми такі:
про смерть, життя, богів –
починаються в роки зрілі,
хоча ми всі прийшли із ними
у цей світ іще малими,
та не вміли їх примінити,
а тепер того Розуму нема
і тільки бдіння наше
дозволяє збирати у житті
крихти мудрості оті.

Бо за плечима нашого ества
лишень частиночка життя,

а перед очима в думці
замки постають...
Тож тепер, тепер
відбувся новий вимір часу,
бо це є лишень
малесенька мить
в якій життя роками пробіжить.

Прислухаймося до матінки Природи,
до всього того,
що стрічається нам,
нібито випадково.
Вони, випадки ці,
є наші порадики вірні.

Земля-годувальниця
не викине нас із себе,
а чиста течія води
оміє і очистить все
від енергій негативних
і небо окрилить
у щасті й радості
прийняття істини.

Ось так, наша хода
при житті із вами,
бачиться в очах,
що весь світ
навколо кривди затаївся,
зневірівся, чи збайдужів,
а ми зростити хочем правди спів,
і добротою любов відродити.

Та не сміємо в собі
палити ті мости,
які не нами роблені;
не сміємо руйнувати
устрої суспільні,
які не нами створені;
не сміємо закликати
до відмови від традицій вікових,
бо і то є досвід людський;
не сміємо насміхатись
над страхами людськими,
бо вони є прийняті ними;
не сміємо ганьбити
взаємини у сім'ях,
бо постануть проти нас
всі держави й церква;
не сміємо життя ділити —
тут і там,
бо це єдиним є і цілим;
не сміємо заборонити
славословити богів різних,
бо і вони по суті й змісту

були і є сподвижниками Духу.

Бо ми прийшли сюди
не проблеми, горе і біду відмінити,
не хворь і болі лікувати,
а прийшли словом ізціляти
людські Душі свідомо і ра-з-ом,
які Творцем чистими всім дані.

Ми просимо, благаємо усіх:
шукаймо методи і способи,
щоб у радості жити
і по добросусідськи
з усім живим,
що має у собі рух і дише,
на тому місці на Землі,
де зачатий був, де зріс
і добротою плекати щастя,
яке так усі ждуть.

Хай не ждуть,
хай вчаться
творити радість –щастя,
бо воно і є той путь,
яким до любові йдуть,
щоб пізнати істини абсолют.

І ми праві,
бо усвідомлено бачимо істини краї,
бо знаємо її,
бо вміємо місце своє знайти,
бо маємо при потребі все,
що нам життям належне
і тому ось так радіємо
і в радості оцій
рядками вірші пишемо.

Ми духовно не доросли,
щоб когось навчати,
а тільки Знання прийняли
і написали їх у місії своїй,
а хто здатний,
то просимо приймати.

СУТЬ ПОДАЯНЬ

Щось незрозуміле твориться
в людським суспільстві на Землі
і це є предвісником катаклізмів,
тому і просимо усіх
бути добрими в усьому й скрізь.

Добродіяння можуть творити всі,
бо милостиня, подаяння хворим,
вдовам, сиротам, інвалідам
продовжує життя дні,

змінюючи структуру їх,
бо радість приходить до них.

Давати всім, хто просить,
чи потребу видно явно,
то поки можливість є
і ноги носять справно,
а вони є гідними подаянь,
як і той хто багато має,
то хай і він знає,
що по різному в його життя
приходять достатки ті.

Буває, що вдова,
а чи мати-одиначка
є у статусах таких,
хоча й вони любили
і любити хочуть,
та їх діточки малі
з однолітками нарівні
хочуть достаток мати, як і всі.

Так і серед стареньких
потребуючих є багато
і серед тих,
хто не може роботи знайти...
Тому не забуваймо
про страждущих таких.

Сьогодні в світі багато горя і біди,
а технологія спокус стала в моді,
предметів розкоші для самообраних,
як і чисельність силових структур,
та боєприпасів для них
вожді держав надбали,
а людей кинули на пропасть долі.

Коли тобі подібний
не може кінці з кінцями звести,
а в тебе надлишки є
і вони лежать без потреби,
то чим скоріш віддай
і радість богів пізнай.

Не слід шукати жебрака,
бо його хтось стріне у дорозі,
а дай зверх тому,
хто працює біля тебе,
чи поблизу живе,
бо так Творець організував,
щоб ви жили у дружбі і любові –
і це не випадковість.

Тому й даваймо, допоки є,
допоки хвороба скупості не зросла,

а давання окриленою радістю зроста
і народжують нові бажання
для нового добродіяння.

Це, як та посіяна зернина,
виносить колосок в кінці літа.
То радіймо люди,
що можемо іще
так діяти повсякчас і всюди.

Знаймо люди, знаймо,
що милість і доброта
найкраще чистять нашу совість,
нашу поведінку нашого життя.

А в нас обітниця і місія така,
щоб донести ці слова
до всіх і вся,
щоб добротою повнилася Земля.

ДАРУНКИ ТВОРЦЮ
Дарунки Творцю,
як і сподвижникам його,
люди в радості несуть,
чи то у посланнях-проханнях –
і Дух святий їм поміч шле,
благоговіючи за устремління таке.

Бо ті речі лише
візуальний атрибут,
а приймає Він дари
по стану нашої Душі.

І ті подяки, чи прохання
у словах сприймає й чує
у ритмах вимови і їх суть,
які від дарувальників ідуть.

СВОБОДА
Свобода приходить завдячуючи розумінню.
Чим більше ми розуміємо смисл життя,
тим більше ми є вільними,
а воля дає нам ще більше пізнавати.

Тривога, страх, користь
і статуси суспільні
роблять із людини,
що не є, раба.

Вони в людині
мають внутрішню природу
бо не зовнішній подразник їй це дає,
так як ніхто не знає моці тіла,
а тим паче, Духа іншої людини.

Як місяць відображає світло сонця,
так і наш ум не може мати
власної реальності,
а є тільки віддзеркаленням
духовного стану нашої цілісності.

Людська істота
в своїх замислах-бажаннях
досить далеко відстає
від вищого задуму Творця,
втративши гідність, розум і чуття
і нишпорить тут, на землі,
шукаючи справедливості,
ніби то сліпі.

Вона боїться навіть щиро порадіти
темної ночі у кімнаті без вікон.
Страх просить допомоги
і кожен у свого Бога,
якому вірить,
який йому і допоможе.

Бо ми кріпко прив'язані одне одного
в подібності своїй –
хто страхом,
а хто милістю і добротою.
І водить злодія його стихія
на місце злочину завжди,
а вбивця несе свою Душу
до визрівання визначеної богом ноші.

Вбив людину,
вкрав чуже майно,
плітки брехливі розпускав,
то так на путь деградації став.

Шукають нелюди такі,
блукаючи очима і ногами,
бо не знають куди іти
та все від правди ховаючись.

Та від себе не сховаєшся,
бо понесеш Душеньку свою,
повертаючись назад через віки –
і все спочатку: пісок, трава, кущ, тварина ...

І, о, диво,
знову людина,
хоча із норовом звіра...
Ось так Душа
тягнеться до Творця,
як усе живе до сонця.

Бо лише вільний
бере Знання у Творця

і вільно ходить по Землі,
а подеколи думкою злітає до Зорі,
розсипаючи зерна щастя з висоти.

Так то ж Дух святий
усім щастя й благо шле
метеоритним дощем,
від якого щастя проростає із Землі.

А там життями у стеблі,
а потім квіткою радує людей і Творця
виносячи до сонця плід,
який уже знає життя слід.

Ось так проходить знову кожен
крізь терни часу у просторі безмежнім,
щоб на кінець увійти
у власний вимір доброти.

Бо той, хто доброту сіє
уже благо має
і собою дозріває дитиною Творця,
яка рівновагу добру і злу дає.

Зміняється усе,
бо ми не одні
у всесвіті великім,
а людина відкривається в пізнанні.

Хоча і далі ростуть плевела
того людського зла,
яке засівалося багатьма
та все ж приходить благо у життя,
і закінчується боротьба за-буття.
Не вміємо ми жити
і не вчимося цьому ремеслу,
хоча кожен несе в собі
ті зерна засіяні Творцем.

Ми не вміємо гідно вийти
з цієї життєвої суєти,
бо все ліньки напружувати уми,
щоб приймати рішення вже зрілі.

Так, існує певний досвід,
та кожна мить
ми постаємо знову й знов
перед вибором новим.

Парадокс буває у житті,
коли ми все таки
є розважливі і в стані бдіння,
то бачимо, що дитина маленька,
знає путь і зріле рішення,
коли ми заблукаємо в житті.

Тому ми й кажемо усім,
що яйце-зерно несе собою
більше істини і знань
за таких обставин.

Дитина вже виросла й дозріла
своїм духовним стрижнем
і появою своєю дійде далі,
аніж курка.

Ми всі тільки діти перед Творцем,
а саме життя – це велика школа,
і наші іспити не закінчаться,
допоки ми не пізнаємо,
хто ми є насправді.

А ми по суті й змісту є Душа,
а тіло й ум лиш одяг і їда,
в яких вона і зріє
в поверненнях реальності.

ПЛИН ЖИТТЯ
У природі створіння всі
тільки трохи призупинять хід,
щоб у місії своїй набрати знань
і умножити життєвий досвід.

Не витрачаючи зайвих сил,
дотримуючись правил певних
у взаємодії зі всім,
стяжаючи якості духовні.

Вода біжить – не витікає,
вітер віє без упину,
життя не має меж
і думка біжить без колес.

То що ж нами движе?
– Дух святий-енергія движима,
просторово не обмежена
і час не потрібен їй.

Був створений чоловік,
а потім людиною він став
у проявах своїх
і умом сильно заблукав.

А людина мала нести
той вогонь життя вічний
душами святими чистими,
щоб були зрячими,
щоб жили у благоді.

Та затемнили люди душеньки свої

бажаннями дурними.
Ніч настала, темно стало,
та сини на місяць злізли,
щоби бог сонцем їм дорогу освітив,
бо затм'яніло світло їхніх Душ –
вони не знали йти куди
і згубили у взаєминах своїх
доброту, благо й розум.

Вся цивілізація прийняла
ту хитрість, зло
і першими посіяли це зерно
брати рідні.

І дію цю погану
вони залишили по собі
на місяці при повні,
як нагадування всім.

Бо десь там Каїн згрібає сіно
а недалечко пасе стадо Авель неспіливо.
Там їхня мати виглядає кожне чадо
і благає жити мирно...

І ось уже віками
вони схрестилися вилками
у тій ненависті, злобі –
один хоче захиститися,
а другий - убити.

То хіба вся справа в перевернутій гарбі
і при доброму умі
вони давно
могли підняти її.

Та не можна прискорити те,
чого ніколи не буде,
чи заперечити те,
що має відбутися таки.

Бо лише Душа у Дусі
здатною є
щоб управляти тілом
і умом людським.

Бо підпорядковуються лише Йому
обидві сторони єства людського,
як енергіями ума так і тіла –
як носія духовного центру в людині
і цього ума в своїх органах безлічі клітин.

Тому ум із жагою ковтав
ті крапельки свіжості,
широко відкриваючи уста,
аби не захлинутися чистотою,

яка тихо полонила все живе
при творенні молитви....

Ми хочемо торкнутися недоторканого...
Збагнути незбагненне,
бачити невидиме,
рухати нам не підвладне,
іти до небес
і вийти за межі себе.

Не осягнути, бо не дано.
Бо лишень одиниці можуть
бачити, чути, відчувати
і свідомо своїм життям управляти,
несучи свічадо,
яке енергіями чистоти,
як сонце, усіх до себе тягне.

І назва цього свічада –
є любов велика.
Вона тримає світ
навчає жить.

Вона ж народжується
з милості й доброти,
чи в момент спалаху
у відкритті істини
каяттям і прощенням.

І так ми прийняті
до тих енергій святих,
де кожний порух
визначає зміни у собі.

ТОРГИ

Торги, торги...,
між людьми,
між людьми і богами
совістю й грошами...

Та так себе людина замарала,
але «царем природи» себе назвала.
Та ми є не одні,
тут, на Землі,
у цих потоках енергетичних.

Сюди ж залітають енергії
зі світів інших
і не тільки НЛО,
а земляни на Місяці
готують собі житло.

Тому й здається дивним,
що нібито, на голому місці
проходять явища й події,

які зі здоровим умом не сумісні.

Чи то вони в позитиві,
чи зовсім уявлення наші
про світобудову й певний лад,
про Долю й Душу нівелюють...

Ніхто не здатен на Землі
створити кров,
а тим більше людину,
і тільки гіпотези ростуть,
на краплях тих,
кому було відкрито
маленьку щіль
до Знань всесвітніх.

І то лєвова частина їх спалена,
лежить в архівах спецслужб,
чи в архівах Ватікану подібних,
а то й корпорацій світових.

Тому то й ми ідем,
ніби вівці, кимось водимі,
та прийде пророчий час
і майже усі ми згинем.

Бахвальства в клоунаді ніякого нема,
нема і в роботах технічних,
бо найдосконаліший відтворювач людини
є вона сама і то тільки копіратор...

То про що торги?
Про те, що нам не належало
і не належить од віків...,
бо не є і не буде нових Творців.

А людина в дурості своїй
себе протиборцем возомнила
до Начала Начал –Духа,
та все ж боїться назвати
диявольську суть свою.

Енергією вічного життя,
яку позиціонує рух, час і простір,
що є невимірними і безначально-безконечними...
єднає в один всезагальний організм
оця свята і чиста любов.

Та мозком, проявленою реальністю її є вода,
як невизначенна першооснова і носій
цієї суті, як енергії життя,
цих знань, доцільностей в результаті
по обладунку певного порядку й суєти,
яка і принесла їх в слові людям
для таких от міркувань сьогодні.

Однаке людина по сей день є дика
і чоло-вік-ом її назвати ще не можна,
хоча вона може активно
наповняти енергіями джерело.

Однак і тут вона з логікою й інтелектом
не здатна управляти всеціло,
бо є тільки гвинтиком малим
у цьому механізмі коло-врат,
та і то тільки здивуванням для Творця,
або й гірше –
джерелом небезпеки для всецілого життя.

Нема проявів, речей,
які б перебували поза простором і часом,
як немає і їх самих по собі,
поза матеріальним світом в русі.

Простору в абсолюті,
як нескінченної протяжності не існує,
бо його сприймаємо ми,
як прояв дії чи без дії матерії, як такої.

Про відсутність часу теж промовчимо,
бо він свідчить про себе,
коли день міняє ніч, чи навпаки,
або і ті роки у нашому житті,
бо тільки що дитиною були, а вже старі.

Дощик стих так же жваво,
як і прийшов сюди,
а по листочках дерев, трави
ще стікали краплинки срібні,
закінчуючи розмову між собою.

Все живе зашуміло,
заворушилося –
воскреснув рух,
бо саме так про себе засвідчив Дух.

Потік життя несе людину,
а захоче щось змінити,
то має поворушитись
і про наміри заявити.

Буває, що досягаєш бажаного,
та маєш розуміти,
що це ще не кінець у будь чому,
бо життя вічне у собі,
і продовження є завжди.

Продовжився плин життя
у просторі і часі,
а чи без нього,

бо і знати про це
нема потреби.

Живи життя сказало,
пиши вірші про мене,
щоб і я знало,
що першим було слово.

АДАМ

А та легенда про Адама,
легендою і є,
бо не є суттєвим те,
з якої глини й де
був створений той Адам,
а стверджуючим є
животворчий Дух,
сама присутність
людини тепер і тут.

Тому то слово в книжці,
знаходячи відгук в серці
будь якого читача світу,
всупереч загрозі,катастрофі,
голоду, війні,
або той радісний ойк
на доброту, милосердя чи любов,
то це свідчить лиш одне,
що вона і є той носій
світового Духу,
що вона не зв'язана зовсім
національністю, чи кордонами держав,
а є частинкою усього світу.
Всі люди на Землі – одна родина.

РУХ

У кожного свій шлях,
у кожного доля теж своя,
тому й вибираємо серед усіх доріг
і саме ту,
де можна створити ілюзію,
чи реальність життя
і його майбуття.

Не знаючи вчорашнього
сьогодні і тепер,
то не можна розпізнати
завтрашній день.

Маючи інтелект ума,
та не можна зрозуміти
ту складність істини
в її чистоті і простоті.

Бо навіть думка є
матеріальною в собі...

Для розуміння потрібне джерело,
яке знаходить відгук в просторі і часі.

Бо саме так оживає символ всього того,
що ми бачимо і чуєм,
то і реалізується воно
у просторі і часі.

Здібний учень завжди
спрямовує своє мислення догори,
бо після проблем приходить просвітлення
і ми шукаємо його начала в небі.

А воно, оте свічадо з нами,
воно у нас Душею є присутнє
і ми в приземленості своїй
маємо у місії такий
іншим путь освітити.

ПОШУКОВЕЦЬ

Ми іще пошуковець в діях,
хоча вже дозріли до скит-а-льця,
щоб переосмислити оце все
во благо собі і людям.

Світогляд, вибір, вчинки
формують поступи життя,
а Суций посилає кожного із нас
в те місце і в той час,
коли ми уже є придатні
відчути здатність
до свободи усвідомлених дій.

Зітхнувши, і знову взяли олівець,
аби ці думки на папері залишити,
щоб потім з них самому вчитись,
бо раптом пройде та мить,
яка оживила в нас пошуковця.

Бо що то за життя,
коли свободи в ньому нема,
коли рух по висхідній
залежним є від часу,
простору, грошей.

А щоб відчути ту свободу,
то має бути постійний рух,
бо тільки так можна пізнавати суть,
а вона облагороджує єство і простір

І понесе відчуття благочестя,
понесе хвилею на хвилю вперед,
поячи живодайним соком теплоти,
легкості наснаги в доброті,

надійності і устремління
до всіх і вся,
бо в цьому наша місія і є.

Летимо, летимо над алеєю густою,
позираючи в небесну голубінь –
а це благо, це молитва
твориться повсюди в каятті,
прощеннях, дозволеннях у навчанні;
а це упокора его,
очищення думок і дій
від особистих мрій
і прийняття помочі чистої, святої,
яка відкрила у благоговінні
той глибинний зір,
і те чуття Душею
всього Всесвіту глибин,
і до розуміння істини святої.

А це просвітлення-прозріння
і відчуття-прийняття у вимірах інших,
а це злиття з собі подібними в океані Духа,
щоб нести у світи,
чи потребуючому на Землі
ті зерна якостей благочесних.

І знову зупинилися,
на землю опустилися,
бо місія іще не завершилася
і крила шестипері не зросли.

Стишуємо серця бій,
бо прийшла та пора,
коли відсторонитися вже є потреба
від суспільної суєти,
бо вона вже, ніби, ніщо для нас,
хоча забирає щомиті дні життя
тими діями злочинськими,
тим умом брехливим,
тим статусом нікчемним
ще у дні цьому.

Та і пропускати уже слід
ті заклики войовничі мимо вух,
бо життя, то є енергія Творця
і Він сам розпорядиться,
і визначить те,
що далі з нами буде.

Ми є життя
і у ньому плекаємо якості духовні,
і з потаємних схованок ума
викидаємо усе суспільне сміття.

Ми є творець маленький у житті й Душі,

або й руйнівник у ейфорії зла,
але ми рухаємось і дихаємо,
щоб забутись в часі,
якого не носимо в життя наступне.

Бо єдиним усе це є –
вчора, завтра, нині.
Хоча життям ми можемо проявитись
через два, чи три покоління,
або й через тисячі літ.
Чим довша відстань від життя в життя,
тим більша сила проростання
і розвитку Душі
у новому житті.

Квітка життя звабливіша,
тому ум робить все
при ослабленій Душі,
щоб вона найменш взяла благочестя.

Світ живе у любові
і на любові гармонія держиться.
Все проявляється у її світлі
і мудрістю у поступках звершуються дії
на добродіяннях тих,
у яких їй ум і тіло є помічники.

Однак життя не стоїть на місці –
все змінюється, все в русі,
і душа тоді несе повніший плід
у лоно святого Духа,
коли у нас свідомий ум.

А для цього слід робити хід,
не опускаючи руки і спонукати ум.
Бо той пошуковцем є,
хто опікується кожним днем
і чим тримає рід і світ.

БДІННЯ

Світ прекрасний,
добрий і духмяний,
та все лиш в порівнянні,
бо бува і по тернах
доводиться стежечку шукать.

Тому в бдінні бути слід,
хто прийняв єством своїм
духовний путь,
бо і тут диявол теж не спить.

Такі люди досить чутливі
до проявів негативних
так і до устремлінь позитивних,
а людина не зміцнівши

буває бдіння послабляє.

Людина ж пізнавши благо-смак,
входить в роль знавця,
а ум лицедіє і ловить очима,
чи вухами те поверхнєве,
не пізнаючи вглиб,
починає бачити помилку свою.

Тут сходить полуда
чутливості такої, а за нею вслід
розчарування, байдужість,самобичування,
а то й психічний злам довіри...

Тому поки ум не дозрів
і в кожній дії не сповна свідомим є,
то проявляймо бдіння в усім,
бо він на догоду собі
і в гонитві вже за славою
гординею так обріс,
що враз вибився із сил.

Нема енергій милості й добра,
світ не милий і повен зла,
то побудь у самоті
і знайди коріння диявольське в собі,
бо прийнявши Духа
завжди знайде вихід.

ВІРА

Віра тверда,
віра плодить фанатизм,
а суть довіра і любов
відкривають істину.

Не кожен готовий є
її сповна пізнати,
хоча кожен народжений
прийшов її шукати –
і шукає її між людей.

Люди ж є тверді, неначе криця,
а є й м'які, ніби, грязь,
тому у пошуках таких
шукаймо добрих і мудрих. 84ст.

КАЗКА

Хтось сказав:

«Посієш думку-пожнеш дію;
посієш дію-пожнеш звичку;
посієш звичку-пожнеш характер;
посієш характер – пожнеш долю.»,
та Суций заперечив:
« Посієш характер - пошкодиш долю,
бо характер не захищає чистоту

Людини і Природи,
бо тільки доброта і совість
породжує чистоту дій людських».

МОДА

Чистота людських взаємин,
щедрота у діях,
добродіяння й відповідальність
сьогодні не в пошані.

І важко дивитися на те,
що люди роблять помилки
і шкоду ближнім,
не відчуваючи докорів сумління,
вважаючи що такі дії є модними.

Оббрехати, обманути,
вкрасти, із-за вугла вбити,
через чиюсь біду переступити
і не гребуючи нічим,
стати успішним,
щоб вистачало грошей на бажання всі,
щоб ними можна все і вся купити –
і таких людей по-важають,
таких бояться, таким жопу лижуть,
щоб собі теж можна жити.

І все це зветься прагматичним,
ніби то дії отакі,
відповідають вимогам життя,
а відносини такі
є прогресу показники.

А тих чесних,
справедливих й добрих
вважають невдахами,
відсталими людьми
і тому їх смиренність попирають,
використовують для вигод.

А це страшна помилка людини,
коли вона якості духовні зневажає
і тих своїх братів паплюжить –
то це пряме плювання в джерело святого Духа.

Вони забувають,
що і їх життя ним же держиться.
До оскверненого джерела
ніхто не прийде напитися
і воно зачахне разом з тим,
у його ж нащадках,
хто так свято-тать-с-тву-вав над ним.

Але така мода в епоху нашу
породжує багато проблем

і люди мають з них
знервованість і біль.

Нібито, і легше облаштоване життя,
та спокою взагалі нема.
Робота втратила смисл
і на неї йдуть, ніби ті раби,
та тих в кайданках гнали,
а ці ідуть самі.

У те, що роблять
не вкладається любов,
бо труд не вносить
радості й творінь.

Сьогодні людські уми
захоплені речами
і своїми «іміджами» –
різними зручностями і їдою,
витрачаючи час
і життя своє задля цього,
а на щастя для дітей,
на радість у сім'ї,
на істинну любов
не вистачає геть часу.

А в настанову
напишемо про бабину розмову –
ситий тілом про Душу не подбає;
у гнилому умі
місце тільки для сатани.

Отак пройде і мода,
а Душа останеться гола,
і ум згниє,
бо хороших думок у нього не є.

Тому будьмо в бдінні
і не витрачаймо часу на дурниці,
забуваючи про поступи духовні,
бо ми досить скоро станемо жорстокі
і тоді pojawiaються проблеми величезні.

Коли ж ми в спокої живемо
і у ладу в собі
та у взаєминах з людьми,
то умом й Душею ми цвітемо,
а собі щастя і здоров'я додаємо.

ГОЛОС ДУШІ

Справжню чуттєвість має той,
хто чує крик Душі, її спів, чи шепіт
і бачить абрис просторів,
своїм глибинним зором
у повній тиші при творенні молитви.

Бо світобачення і питання
у відповідях є в нас,
як для нашого ума,
то так і для створених обставин.

Світло для руху на дорозі життя
йде з того джерела,
яке Душею в нас присутнє,
яке на все у нашому житті реагує.

Так є з образами думок
у тих, вже обумовлених словах,
за якими проявляється реакція ума
на дію, чи без дію - на добро чи зло,
на любов чи ненависть,
на милість чи той невгамовний гнів.

Так це може бути тихе слово,
це може бути крик
у різних видах і тональності,
а може бути тиша, німота.

Нема, нема відгуку Душі...,
а там кричить, говорить,
підлесливий, навіжений,
хитрий ум в простір,
не торкаючись струн
гармонійної Душі,
не погоджуючись з со-вістю Творця.

Енергія слова вилетіла,
а дії на неї нема,
бо неприйнятною є
і час і простір її просто розсіва,
як ті плевела бур'яну,
як той пил дорожній,
який шкоди хоч і не зробить,
та осад неприємний лишить.

Можна слухати тишу,
та важче справитися зі зневірою,
із заздрощами, апатією...
та все ж з часом
на нас буде діяти
енергія рівноваги,
яка є в просторі,
яка діє на нас всередині,
зовні, мимохідь
незалежно так
від нашого малого клубка енергій.

Бо вже великий організм життя
рухається в наміченій траєкторії,
формах, вібраціях і силі,

зрушуючи нас до позитивних дій.

Щедро дихає на нас життя,
особливо вдень при сонці,
чи вночі при мерехтінні зірок
і добре є, коли з місяцем у гурті.

У-Ра-дості усі –
люди і все на Землі
і той Космос таємничий.
А де ж Боги?
Та все ж навкруги...
і в нас собою є присутні.

Бери, бери, приймай
і іншим у радості даруй,
бо цим ми спізнаємо суть
і зміст наповненого життя,
а нам відкриються таїни буття.

Душа ж народжена для радості,
щастя, любові, гри,
щоб в тихій потісі рости
у тих життєвих ситуаціях,
які вітри днів, років
виспівують нам в празники
і в буденні дні,
прощаючись із ними
тим курликанням приємним,
відлітаючи у лоно Духу.

А ми у тій жадобі жити,
в тому устремлінні творити,
в дітках втіху мати
і в любові свій строк купатись
танцюємо... і танцюємо всі,
не зупиняючись у русі,
бо весна зродила радість у зачатті,
а може висохти спекотним літом,
чи порадує плодом восени,
а там знову відійде на спочинок.

Танцюймо і будьмо в русі,
бо і Земля з нами вертиться,
хоча барви й вміст взаємин
змінюється ситуаціями,
предметами й учасниками.
Танцюймо, бо танець –
є ритуалом вічності життя,
а ми у ньому є лиш мить.

Тому очищаймо ці врата Душі,
яка бачить все
і веде
у варіантах оптимальних.

Очищаймо тіло від грязі, поту,
похоті й хвороб;
очищаймо ум від надуманих бажань,
спокус і марнотратства;
від гордині й гніву,
зздрості і злості,
осуду й жадоби.

Тільки відкритість Душі
і чистота її
створюють умови
бути в єдності з Творцем.
Тоді зродиться і слово мудре
і дія буде зріла.

Не засмічуймо воду, думку, простір –
і взагалі природу,
бо зупиниться Дух-рух
і перестане світ
відроджуватися й помирати,
помираючи вселятись
і Душами розвиватись.

СЛОВО

Перш було слово
і слово було Бог,
і слово було у Бога,
і для нього людину Він створив.

Слово зродилося звуком, ритмом
і тим благозвуччям
зі світу образів думкових,
організовуючи життя на Землі,
перетворюючи хащі
у молодий сад квітучий,
в лани пшениці, даючи
той гірський плай
для овець, кіз і трембіти.

Та й людині можливість давши
творити радість, доброту,
чи плодити ті пороки,
в яких розділилася вона,
будучи по образу й подобі
Дияволом лихим,
чи Духом чистим і святим.

Часто хитаючись у виборах своїх
задля виживання, чи для вигод,
написавши книги про богів
для оправдань дій своїх –
і все словом, чи словами,
прикриваючись віками,
придумляючи тайники

і ховаючись за ними
у безвідповідальності своїй.

Уже, здавалось би, нема
нічого на небі і на землі,
чого б не осягнула думка,
не обумовила логіка ума
і певна мудрість людини,
сповідуючи всім
у тих діяннях про богів,
змішавши канони і істину воедино,
а за ними встановивши
винність, кару
задля організаційної дисципліни,
як мораль суспільну.

Так слово з думки
лягає на чисте поле
листоків паперу
формує нову книгу.

А інші читають їх,
слідкуючи за логікою думок,
чи рядками мудрих слів,
а там уже свої думки і слова свої.

І все це слова, слова...,
які, буває, звуком ожива
і радують, чи лякають інших —
та всі вони із життя
і про, таке різне, буття.

Думкам, словам,
мріям а чи молитвам
доріг не треба взагалі,
хоча їх знайти
допомагають саме вони.

СТРАХ

Причина страхів потаємних,
у розчаруваннях і зневірі
при досвіді з помилок,
а далі уже є
вагання у силах власних.

Бо путь тільки той долає,
хто йде, біжить, повзе;
тільки той його знаходить,
хто питає і шукає;
тільки той знає,
хто свідомо вибирає,
хто досвід з цього має
і добротою життєву стезю вистилає.

Такому карма родова допомагає,

Душа двері відкриває
для пізнання істини святої.
Бо інакше як пізнати світ
і той позапросторовий абсолют.

Та і свідомість тоді жива і діє,
коли Творець про наміри відає
і Сам спроваджує життя
із такої от довіри.

Настане час, прийде пора
і чоловік Душею пізнає суть свою.
Тому і засіваються між людьми
маленькі зерна гірчичні Ним
для вирощування довіри, доброти й любові,
щоб зароджувалися життя
і щоб духовні джерела не міліли.

Тоді вже смерть не буде мати сили,
бо не буде в чоловіка тіла,
а його Душа вознесеться в лоно Духа
і буде з Ним одним цілим.

ЖИТТЯ

Життя вічне
омолодженням живого
життям вічної Душі,
яка пробуджує по всій Землі
духовні пошуки-шукання.

Тому в передранковій порі
так хочеться стати навколішки
і задивитися в небесний звід
такого далекого і близького неба.

Бо визріла потреба,
щоб збадьорити Душу
і вклонитися на всі сторони
у простій молитві
в славословіннях
Отця-Творця-святого Духа
і сподвижників Його,
і вся і всіх, хто ним дише
за благодать нову
в потоках свіжого повітря.
А ми, стоячи на порозі,
поглядом ловаємо зелену траву,
що грає діамантами роси,
приймаємо святе і чисте
в ранковій молитві благодарінь
і в отриманні благословінь
на день новий, що гряде –
почався новий день.

А ми іще закрили очі

і вдихнули свіжості ранкової
в готовності злетіти,
щоб щастя і любов дарити,
щоб посіяти з висоти
спокій і лад
у взаєминах між людьми.

Ми простягнули руки в благо даруванні
і дивимося в безмежжя неба,
щоб напитися енергіями Духа
і прийняти ту чистоту і простоту,
бо вони тримають те повітря,
яким ми дихаємо
і живимо всі клітини тіла.

Молиться земля і люди...
До звуків сонних
і нерозбірливих слів у молитві
дослухається Всесвіт великий,
а ми в поклонах голову хилили,
славословлячи святого Духа
в сонці, повітрі і воді,
у землі, зеленню покритій,
і в тих лісних дібровах
і річечках маленьких,
йдучи Душею у віки
із покоління в покоління.

Яким би не був наш крок наступний,
та він потрібен нам уже для того,
щоби ми дійшли до місця у визначений час
куди маршрут встановлений не нами і для нас.

До всього дійшла молитва в слові-дії,
бо нема таких на Небі і на Землі,
бо Творця всеціло прийняли
і успадкували глибинну мудрість.

Провесінь іде в людське суспільство
молитвами прощення, каяття,
проходячи поміж ряди людські
і благаючи відкрити Душі.

Хай зродяться милозвуки,
наповниться словами благими,
щоб потекли енергії милості і доброти
поміж усіма людьми.

Хай ці енергії чистоти
омивають всі народи,
наповнюючи благом все,
що життя носить у собі.

Бо воно є духовний океан –
і сонце підніме з нього каплі енергій цих,

і хмарами понесе до джерел родин
бо все відбулося через Духу міць,
яка й дала першоподих-рух
людському тілу, слову
і природі у пташиному звукоспіву.

ДОВІРА – МАТИ ВІРИ

Довіряти будь кому,
то це мати віру
саме до них
і то так повно і всеціло.

Добре, коли віра
вираста з довіри
до Отця-Творця-святого Духа;
коли є довіра всеціло
душею, умом і тілом;
коли ввіритися ми можемо
саме так, а не інак,
або не тільки із приходом
у життя наші
біди, негараздів і помилок.

Коли ми маємо довіру
до Творця всеціло,
то ми її відчуємо і самі,
бо це іще більша благодать
поселиться в нашому єстві,
як свідчення, що її прийняли.

Ми наповнюємося відчуттями
тихої втіхи і легкоти
і радість в нас розцвіта,
і сили проявляються, якби нізвідки,
і ум ясніше мислить,
і поміч Духа себе явить
у всіх ділах, речах,
до яких торкається рука.

Тому в такому стані
хочеться благо дарувати Творцю –
і ми творимо молитви
в радості такій.

То таке розуміння і знання
несімо в люди і щодня.
Несімо хороше слово
і будьмо добродіяльними зі всіма.

Даруймо в такому стані
ці приємні відчуття
за добрі справи і за ті,
які негативом проявлені,
бо такі наші дії покривають і лихе,
як не зразу, то перегода.

Така ж дія Творця
на наші молитви прохальні
за себе, за рідних,
за дітей і за собі подібних.

Ми маємо відчуті у собі,
той біль, тривогу і знайти
причини їх появи,
бо це ними Душа шле сигнали,
що ми робимо не те,
чи ще тільки зібралися думками
щось зробить лихе.

Ум має пізнати причину болі тіла,
пізнати ту тривогу ума свого
і тільки тоді у пошуку-молитві
полегшення прийде.

Якщо не можемо зрозуміти,
не можемо знайти коренів біди,
то ставаймо до молитви,
бо тільки поміч Творця
і сподвижників його в Ісусі,
Богородиці, святих,
як і інших,
хто благо в собі носить,
дасть нам можливості великі,
щоби хвороб-болячок,
негараздів і тривог
все таки позбутись.

Коли ж ми молимося за інших,
то маємо прийняти їх біль, тривоги
і лиш тоді просити у молитві
Творця, святих
допомогу потрібну надати.

Бо того,
чого людина ще не здатна
своїм умом позбутись,
то тільки божественні помисли
порядок там наводять.

ПРИ-РОДА

Ми життям при роді людським,
ми при-роді завдячуємо життям,
бо ми усі і вся,
що життям дише
і в собі движиме є,
то завдячуємо всеціло
Отцю-Творцю-святomu Духу.

Природа, як і людина
і людина, як і природа у цілому

є спільний єдиний організм
живого Бога.

Кожен індивід,
різновид, рід, родина
шукають гармонію взаємин,
щоб життю радіти
і цією радістю з Творцем,
зі всіма ділитись.

Нібито на осліп,
а може по задуму Творця
проходить обмін енергій
між учасниками всіма
всесілої природи.

Ось так у єдності оцій
творюється життя,
а Дух святий у кожне тіло
дає Душу при зачатті.

А планета наша
у Всесвіті все цілим
раєм квітла й далі,
а ми усі,
хто життям дише,
і людина, як вершина
в еволюції розвитку духовності,
то найбільше устремління проявила,
щоб наша матінка Земля
благодаттю буяла
і славословила Творця.

Коловрати-хрести
живодайністю своєю
не порушують собою
взаємин між людьми
і рухають енергії світові,
даючи шанс на благо всім,
проявляючи радість цю
музикою гомону листя у гаю,
чи заливчастим співом солов'я
на самісінькому версі ясеня,
а то і грою хмаринок серед неба
між прмінням сонця золотим.

Ось так твориться молитва у природі
і нею умиротворені всі ми,
і в смиренні своїм з любов'ю бережемо
ті зерна хліба насущного у собі.

Пророки, мудреці, духовні вчителі
вирастають людям в поміч
і ведуть кожного й усі роди
до злиття зі святим Духом.

Через поля і хащі,
через води і простори небесні,
через обмани й негаразди,
сповиваючи хтиво горняточка любові,
заливаючи земні простори радістю і сміхом
і тим духмяним, а чи гірким
соком суспільної моралі.

Галявини навчилися танцювати твіста
при легенькім вітерці у своєму різнотрав'ї,
а птахство виводило арії чи серенади гуртові
і тварний світ мичав на особливих ритмах,
очищаючись туманами-росами,
та переходя, газда виходить на поріг,
щоб з природою спільно молитву
Духові святому творить.
Блакитний зверху світ
при запаленій сонячній свічі
і зелено-жовтий на землі,
проявився день новий,
заповнюючи словами-ритмами усе,
оголошуючи всім
про зустріч зі святим Духом.

Людина має знати умом своїм,
чути, відчувати всіма фібрами єства,
бо все є живим у світі
і в бажанні гідно жити.

А в середовищі людства
хай пророцтва збудуться,
щоб наше життя спільне
була суцільна молитва.

Як сповідь першого і останнього
без початку і кінця у благодарінні,
як провідне благочестя в любо честі
зливається з усіма єдністю в єдиності оцій,
сплівши ідеології людські
в язичництві, християнстві, індуїзмі...
і сучасного суспільного прагматизму
з розумінням і благоговінням
наявного одного Творця,
як одного джерела життя
і тих енергій організаційних.

Коли ж ми так розділились
в партіях і традиціях релігійних,
по кольору шкіри у держави різні,
а тепер уже, нібито, й не дикуни
і інтелектом ума бравуємо,
та все спокою й ладу очікуємо,
хоча розуму для єднання нема,
то ввірмося Творцю всеціло

і Він все сам облаштує.

Ми не є окремими,
чи виокремленими,
а є лишень частиною всього сущого
у своїй різновидності.

ДУША ЧИ АНГЕЛ
Якби ми не обумовили словами
цей стан сущності нової,
то це лишень різновид
енергії живої,
бо живчик той є рух.

В процесі переміщення у лоно океану Духа
ми маємо певний час,
щоб уже свідомо в тілі
духовні крила відростити.

Ми виходимо за межі буднів,
немає слів і сліз,
немає зайвих рухів –
ми летимо Душею.

Молитва зникає –
нема тіла і ума,
а є можливість
уже приземленим не бути.

Це розчинення,
бо водночасі можна бути
молитовними словами,
чи краплею роси,
яка скочується на землю
і під сонячним теплом,
може злетіти знов,
або із птахом піднятися ввись,
бо він її іспив,
а потім зазвучати співом солов'їним,
вилітаючи з дзьобака,
щоб знову впасти на листок
і засвідчити свою присутність
зайчиком сонячним перед Отцем
ту умиротвореність і всеблагість
у вселенському цілому,
звершуючи молитву нову.

Тому в танцях таких
сущність шукає шляхи,
які ведуть її
до усамітнення й незнанності.

Ми уже поза світом і собою,
бо ми не піліgrim
і світ не йде за нами

бо нас, як часточку океану
несуть потоки енергій інші.

Ми змінилися у формі й виді
і нам змінили путі-дороги.
Уже нема своєї волі для вибору,
а ми уже безвільні –
суцільне благо.

Хоча десь, колись такі краплі-душі
посилаються на Землю й планети інші,
тому на підсвідомому рівні
ум людини при житті
так часто робить помилки-гріхи,
щоб загальмувати свій час
на цьому путі життя
до нового злиття
зі всесвітнім Духом.

І ніхто не зможе
спричинити більше болю тілу
і страждань Душі
ніж такий божевільний ум.

Ніж наші ж таки спротиви,
наші неприйняття того Свя-того –
свята потреба в смерті,
щоб вмираючи народжувати
і народжувати знов,
щоб щось могло відмерти.

Тому в таких протиріччях приземлених
і визначеному путі для Душі
ми йдемо по спіралі тихоплинно,
ачи шумно
у життях еволюційного росту
й розвитку з малого
до людини й далі.

ДУМИ
О думи, думи, сплетені словами —
одне за одним, та все в одній,
або одна іншу обганяє,
а коли у дії
вирастають такі мрії,
то ми щасливі.

А ми, читаючи ці вірші,
то здається,
що їх писати здатна
щаслива лиш людина.

Ось такі милі слова
до часу ширяться межі людьми
і мають все ж зростати

у тому щасті і доброті,
за якими усі ми спрагли.

РІСТ

Де зріс, то там й живи,
бо цим зростанням управляємо не ми,
а коли вже так сталося,
то лети, лети –
і так повертатимешся до туги.

Бо ми родились там,
де визначено нам
у тій сукупності людей,
дерев і трав.

А ми, пізнавши світ,
Душою там росли,
бо це для її
найкращий варіант.

Сохне коріння родове,
гнітиться Душа –
а як правильно,
то того ніхто не зна...

СУМ

Все таки дні осінні
засвідчують сум природній,
хоча й не навічно,
а лиш у цьому році.

Бо так подбала природа
й сущий для облаштування буття,
щоб завжди повертати життя нове,
яке щастям таки пахне.

Бо і до людини,
як і в природі
приходить сумом у житті
та осінь на схилі літ.

Ось так слова з Душі
лягають у рядки,
а пори року у роки,
а це ж життєві миті
і ми у них живі.

Вітер дме
і розмовоньки веде,
то там із деревом крислатим,
то з цим поетом мерзлякуватим.

Поки ми живі й тут,
то згадуємо роки дитинства,
а в роки зрілі в думках наших,

силуети старості блукають,
напевне вже когось шукають...
тільки не мене...

Тому й аналогія така
бачиться нами часто.
Висповідаємося восени,
а там зимою очистимо себе
і вже весною понесемо
слова чудові межі людьми
з надією у щасті літнім.

І зовсім нема причин
сум тут розсівати,
бо ми живі
і ці рядки
є свідченням цього.

То дякуймо і тим,
що тілеса лишили
під хрестами
і дякуймо дню,
який із нами,
бо ми живі,
бо ми творити здатні...

Чудові слова,
чудовий зміст,
бо вічність є жива,
а ми у ньому лиш
невеличкий міст.

Зазеленіла озимина –
буде продовжуватися життя.
Та й осінь не зима
своїм теплом й красою
рівних їй нема.

БІЛЬ
Ми оце сім'єю
дивилися документальний фільм
про стан нашої планети,
нашого ДОМУ.

Планета страждає
від кількості людства,
а ще приймає страшну біль
від варварів в образі людини.

Вона рухається до краху,
а ми, в байдужості своїй,
усі мовчимо, або кричимо,
обурюємося, воюємо...

Та кардинальних змін

все таки не видно,
бо за усім безладом оцим
має доглядати
і помилки виправляти
весь державницький чин.

А якщо і Вам
так серденько болить,
як і нам,
то просимо мінятися на краще
у собі, думками і ділами,
починаючи із того,
щоб самим з природою
не творити злого.

Починаймо з особистих добродіянь,
бо це дає кожному відчуті те благо,
що ми живі і можемо любити.
Любити не тільки людей,
а й матінку природу,
бо вона годувальниця наша
і вона дала нам прихисток.

Тому дякуймо їй за це
і за те повітря чисте,
і за воду прісну,
і за луки-поля зеленобуйні,
за ліси й річки,
за світлий день
і за відпочинок уночі,
за дітей, батьків
і за всіх ближніх,
що ми іще не самі
у людській подобі на Землі.

ШУКАЙМО

«По красі стрічають,
по ділах провожають» -
є така поговорка мудра
в середовищі людства.

Так, краса манить,
милує око, зве,
але не тримає вічно,
бо не кожен здатен втримати її
такою, як вона є.

Краса є жіночність...
Всі ці якості потрібні,
бо навіть зайчик морду хорошить,
а кіт вилизує свої вуси,
та і берізка гілкою пишною
вітає кожного заздалегідь.

Якщо ж духовного зв'язку нема,

то там не втримає краса,
то там безсилі гроші,
то там і природній корінь засиха
і статус сховається в роботі.

Зустрічають часто за обличчям
і за певний макіяж,
та все зустрітися бажають,
проводжаючи не раз,
за щирість чисту
і Душу світлу.

Ми прямо відпочиваємо усім єством,
коли дивимося на людей щасливих,
на їх красу духовну, на їх діла творчі
і чути ці слова чудові про сімейне щастя

Воно так з кожним є,
то засіваймо усі потрошку
доброту і милість,
бо щастя так кожен жде.

Даруймо його тим,
кого підтримати захотіли
із Душі, чи ситуації в житті,
то Всесвіт Вам віддячить.

І не соромимося зробити це,
і сказати хороше слово поспішім,
бо для цього і мова є,
щоб навчати нас любити.

«Дякуємо Вам,
за чистий погляд
і усмішку чудову,
бо дивлячись на Вас
кожен посміхнеться
і впевненішим буде крок,
бо істину щастя побачив у очах»,
або «Так приємно з Вами
погомоніти, посумувати,
бо відчувши сум,
то пізнаєш й радість»

Чудовий життєвий вірш,
та ситуація сьогодні аж нікуди,
бо ось так чогось в житті –
закоханість була,
та в кохання не зросла.

Не дотягнули,
не дотворили спільно
прекрасної якості земної
в лебідочці любові.

Та все ж слід хороший Ви,
лишаєте по собі.
То дякуємо Вам за це
і за те,
що прочитали це слівце.

Тому просимо усіх:
шукаймо у житті тих,
кого нам Творець найменував,
бо забирати в інших,
чи когось переробляти топором
під себе і свої порядки,
то там любов не зросте,
та і сім'ї не буде.

КАПЛЯ

Дозволь нам Творець дорости
до віри і прозріння,
пізнати міць каяття,
прощення і доброти.

Така вже мудрість в цих словах
і у життях часто так буває,
що ми питаємо саме так в
ситуаціях різних при негараздах.

То саме усвідомлення таке
нам каплю мудрості дає,
коли ми відповідь знаходим
самі у собі...

Є й легкі шляхи для тих,
хто чує й бачить свічу Творця,
а то не зовсім важко є іти,
бо творити своє щастя
є по силі кожному.

І то не вся вага,
яка мучить совість,
і не та вага,
що муляє плече,
а та легкота приємна,
коли Душа життям цвіте –
і ці відчуття нас підносять.

Однозначним фактом є,
що людина кожна має,
хоча б деколи відчувати,
що вона в радості літає.

ПО ВСЯКОМУ БУВАЄ

По всякому буває у природі –
коли плодоносять,
коли всихають,
коли ж ті чи інші шкодять,

а буває, що допомагають...

Біль не видно - її відчують,
а саме чуття життя й дає
заново доброти проростати,
а про біль і рани забувати.

Хоча по суті дій ума
нам це може подобатися,
чи не подобатися зовсім,
бо любов є енергією дії –
і то в позитиві.

Вона умить зрівняти може,
а ми все одно у тій чи іншій дії
можемо побачити промінчик
щастя, чи доброти,
які покриють біль
і скерують до любові.

Ось так ми спізнали сіль життя,
то приймімо як повчання,
щоб слід лишати на землі так,
щоб нива доброти і радості
любов'ю забуяла.

ОСІНЬ

Чудно вірш ми почали
про осінь золоту,
почавши з лірики
і поминально в одночасі.

Вона ще не вся золота,
але золотом сипати почала,
а частину на собі трима,
ніби, зазива на неї подивитись.

Щоб і ми змогли
на самоті поміркувати,
але ж ми не на самоті
і з нами все говорить:
туман, зірки,
чорнота дубів
і листя те опале...

Спішимо осінь ми забути.
Біжимо і дні біжать,
біжить і осінь золота –
та прудко так,
що аж листя із дерев летить,
мабуть, до зими біжить.

...весна приходить,
то впускаємо
і порадіймо осені,

бо то все дні
в нашім прекраснім житті.

Можливо іншого такого нема
ні в кого на Землі,
а, можливо, всі
ось так ідуть в житті.

І тільки в поета
найбільше заболіла
його чутливая Душа,
що оголосила
так вміло
свій сум у цій порі.

СЕНС

Даруймо хліб і до нього,
даруймо життя і радість в нім,
бо ми прийшли життям
саме за цим.

І словом цим заскорублим
ми підійшли до труби,
що грає вальс розважальний
і марші стройові,
і ті сонети прощавальні,
бо так чогось в житті,
як і в природі
все зразу є,
а то і чергу витримує.

Чогось фінал сірий
у темі цій життєвій,
бо мудрість приходить із роками,
то хай читає молодь
і бачить нас із тим плечем
і голову схилену на нього,
бо і ми із молодості своєї
ці якості плекали
і в єднанні з усім жили.

ПОСИЛ ЕНЕРГІЙ

Стаємо на коліна приземлено
і линемо думкою до неба,
сотворяючи дяку у молитві
батькам рідним,
які уже відійшли.

А ми у спогадах своїх
даємо їм слова подяки
і вони там, у світах,
їх все таки знайдуть.

Знайдуть, знайдуть
і міць собою збільшать,

тому подяки отакі
нащадками творимі
з покоління в покоління,
то ця Душа в їх рід прийде
через віки уже
і буде щасливіша.

ПОСЛАННЯ

Щасливий завжди вчиться,
як у злагоді зі всіма жити.
Навчаймось жити і любити
себе і всіх
за поведінку гідну,
за справедливість у сім'ї,
з сусідом і на роботі.
Довіра людям
нам кожному дає
енергію в прийнятті любові,
бо вона у нас в Душі живе.
Недовіра завжди йде
у наші відносини з людьми,
у відносини з усім світом
з нашого корисливого ума.

ЛЮБОВ І ЛІТО СПОРІДНЕНІ СОБОЮ

Літо скрізь: на вулиці й душі,
а в саду цвітуть троянди
і з душі слова пливуть,
лягаючи у рядки цих віршів.
І все це навколо нас,
і в нашому єстві літо,
теплотою здоблене,
красою оповите.
Ми щасливі тобою світе,
ми сповнені надій, причуд,
щоб окрилити наш люд,
щоб щастя зміг пізнати кожен.
Якщо нема спорідненості Душ,
якщо нема чуття відповідальності
за той однаковий енергетичний потік,
то заміліє ріка життя, любові.
А любов і літо споріднені собою
розмаїттям розквіту у всьому,
емоцій теплих і рішень повнотою
у цю прекрасну пору року.

ВІЧНІСТЬ

Не просімо люди Творця
змінити в нас душу, долю,
чи оточення навколо нас,
бо може розвалитися система коловрат.
Він же створив усе, усе раз і назавжди.

А чи ми думаємо про те,
що вже мільярди років

на Землі одне ж і те.
І тільки людина в окреmostі своїй,
як та краплина дощова
є зв'язаною зі Всесвітом великим ,
як та капля з океаном водяним.

Вона проходить у життях
від звіра до свідомої людини,
як боголюдини
у всезагальному творінні
теж не малий путь,
щоб дійсно вже боготворити
від сутності всієї Духа.

РОБОТА

Радіймо кожному дню,
бо він дарований Творцем
і творімо добро і милість
кожен на своєму місці.

Бо завжди до нас
повертається саме те,
що ми в житті творимо
собі, чи іншим –
добро, чи зло,
то вибір тут за нами.

Чоловік живе працею своєю
і вся вона потрібна і важлива.
Тому усвідомлюючи це,
він задоволеним є нею.

Нема по суті праці
у поділі на грязну й чисту,
бо вона і та і та
для життя потрібна.

Оберігаймося тільки у житті
душу й совість замарать,
бо досить таки не просто
її потім відмивать.

Людина сама в собі
є маленька проекція світу
і ми часто не розуміємо цього –
і величі, і можливостей своїх.

Творець створив нас по образу й подоби.
Ми співтворцями в усьому є,
бо Він нас не творив нікчемами –
ми такими стаємо самі.

Ми сьогодні живемо в суєті,
серед зваб великих
і різного роду енергій негативних

в яких так низько впав чоловік.

Відновити якості духовні
є основним питанням дня
і всього життя,
бо ми активні сівачі
енергій вічності.

Щасливим не можна бути,
коли біля тебе нещасні всі.
Бо Творець нам дав усе
для щасливого життя.

Тож є потреба і велика,
щоб об'єднувати зусилля
і відновити рай на Землі,
зрозумівши правила буття.

ЧЕКАЙ

Навчаймося чекати,
бо й чекання в суті є дією не простою,
а в житті до нас приходить все саме
і саме те, що нам в житті потрібне.

Буває ум нас будоражить
висновками логічними
і ми направляємо сили всі
для здійснення надії своєї.

Однаке нас щось тримає
і всі потуги марними є,
то зупинімося у діях
і допомога нам прийде.

Вона прийде неодмінно —
чи то в нових варіантах,
або у відмові від усього,
бо Всесвіту видніше
істинні потреби наші
і цим наблизить нас
на тії манівці, поля,
де ми вирощуватимемо те,
в чому вся місія нашого життя.

Наша цілісність забезпечує її,
бо ми, як зернина,
яка впавши на землю,
не шукає собі води, чи повітря.

ГРОШІ

Як ми відносимося до грошей,
то так і вони до нас.
Якщо ми прив'язалися думками
і всім способом життя,
то гроші поведуть нас,

а не ми їх.

Знаймо, що матеріальних статків
кожному дається стільки при зачатті,
наскільки духовними є ми
і цим в життях росли,
а мудрий зрозуміє це.

Бо не в тому сенс життя –
чому у нас грошей мало,
а в тому,
що їх нам завжди мало
і тоді це свідчить,
що навіть при багатстві ми
залишаємося бідні.

Де все гостина й марнотратство,
там початок дороги до зубожіння,
бо часто ситий і багатий
убоному хліба не подасть.(дописати ці вірші)

Нас, ніби, кличе Дух
чистити єство в усамітненні,
та ми живемо в цих умовах,
де є жона, діти і родина,
де є миле серцю місце
і все й уся життями,
і тими енергіями-благодатями
в яких ми і квіткою любові зацвітем.
Хоча умови не випадкові,
бо бажання все є наші,
а умови спільні
від підчини до людини
нашим світлим Духом.
Умови, середовище
і є саме таке,
де Душа (ім'ярек Сергій) росте,
росте і розвивається
в покликанні Творця –
нести цю енергію чисту,
цю культуру спільного життя
від піщинки до людської подоби
за суттю й змістом Духа світу.

Нас Дух світу веде
цими путями-манівцями,
де ми розвиваємося, ростем
самоусвідомленням ума
енергіями поведінки,
як культурою по-ведіння
теперішніх взаємин
зі всім і вся, що є навколо,
то це і є
середовище оте,
звідки й тече

те джерело в потоки,
стверджуючи радість на Землі
і у Всесвіті великім,
як умову прийняття
в чистоті й світлі
кімнату світобудови.

НЕ ВБЕРЕГЛА

Попала жінка в катастрофу,
лежить в лікарні
в тяжкому стані,
кругом бинти і гіпс.

Помалу виходить із наркозу.
Витягла зеркальце, по жіночому,
подивилася на все –
і зомліло бідне серце.

Тому й увійшла у кому.
Лікарі ж свою справу роблять,
а їй перегода сниться, о диво! –
сама Богородиця прийшла.

«Тобі ще жити мила
тридцять років і чотири дні!
Будеш мати чоловіка й діток
і при хорошій зарплатні».

І дійсно лікування на поправку йшло,
та й вона із коми вийшла...
ходить по палаті,
та й агент страховий
приніс хороші гроші...

Що там було в жіночій голові
і які там плани на життя були,
то того ніхто не зна і досі,
та спати не давали їй
ті шрами на лиці
і скривлений носик.

Та бадьорить жінку та надія,
що жити їй наказала мати божа –
та ще й стільки літ,
тому й замовила операції пластичні.

Виправили ніс,
зморшки розтягнули,
поміняли шкіру,
та й лінзи вставили підсліпкуватій.

Вибіла з лікарні
і по дорозі на вокзал
забігає у салон краси,
щоб налаштувати всі принади.

Зробила все, чого душа бажала –
і костюм модерний,
і чобітки на каблучку,
та на горе і біду
на пішохіднім переході
машина знову переїхала її.

Чує, сили покидають,
та згадала Богородиці слова
і до неї із останніх сил пита:
«Ти ж казала, що стільки буду жити,
а мене вже смерть забира»

Богородиця подивилася уважно
та тихенько прорекла:
« Не впізнала я тебе мила,
то і не вберегла».

КОЛИ РОЗУМУ НЕМА
Спитав господар мула свого:
«Якою дорогою підемо?
Тією, що все вгору,
чи тією, яка постійно вниз?»

Мул і не думав довго,
тому й прорік:
«Можливо, хоч сьогодні,
ми підем тією, яка рівна».

Коли в житті в людини
ума-розуму нема,
то намучиться сама
і не пожаліє й скотини.

Бо дорога рівна не виснажує тіла
і хода по ній вільна,
і є час для роздумів спокійних,
і завжди відкриє небесну широчінь.

НЕ ПРОСТО СЛОВА
Хто би і як там не говорив,
та життя влаштоване так,
що ми живемо в матеріальному,
однак нас усіх в житті дух веде.

А ті, хто до нього у житті
приходить торкатися завжди,
то цим розкривається в собі
потенціалом надпотужним.

Це все не просто слова,
якими мороз шкіру пробива,
бо Богом нас лякали все життя -
та тож є Дух святий

енергій позитивних.

Він є любов і легкота
у всіх наших ділах,
але довіри в нас нема
і скоріш приймаємо важкоту.

У цій постійній втомі
росте ненависть і зло
до самих основ життя,
яким і є наш Бог.

Нещасні ми таким трудом
і в такому одурінні ним
не бачимо людей, себе -
а це сьогоднішня наша біль.

Не бачимо ми й Творця,
а Він дав нам це життя,
дав у надії силу й ум,
щоб ми пізнали щастя суть.

Бо тільки в щасті
ми й придатні
творити і любити
і життю радіти.

ОПОРА

Прийшли на Землю
ці часи апокаліптичні
і людство мотається в суєті,
якій не видно і кінця.

У кожній хаті і сім'ї
тривога і злоба –
нема роботи-заробітків
і люди у безвиході німі.

Світоустрій рушиться,
а люди мучаться...
Частина з них шука
захисту у Творця.

І довіритися нема кому,
і, ніби, живемо серед людей,
та опертися в хвилину трудну
хочеться на Бога світла і добра.

Та й тут боязнь велика,
бо зі святого Духа зробили карателя й суддю,
а Він милосердний не може в нас ввійти,
бо ми закрилися від Нього.

Люди збайдужіли
і віддалися на поталу

світським керівникам,
вирощених з нашого
«духовного» насіння.

То подивімося ми самі:
хто ми сьогодні є
і чи ми здатні діями своїми
Дух нації відродити.

Люди духовні бідняки
і не відгукуються на доброту й милість,
бо не мають їх в собі,
а це ж ґрунт для генерації нової.

Хай ці слова
будуть темою для молитви
і виростають у добрії діла,
бо тільки так ми можемо себе змінити.

Тільки одиниці свідомі цього,
а коли вони реально хочуть жити
жити і творити чесно і духовно,
то їм приходить не легко.

В миру не знаходиться їм місця,
їх слова висміяними є,
а добрі дії накрива
хвиля ненависті і зла.

Єднаймося люди для молитви,
для розмов і дій духовних,
бо тільки так ми цей мир
спасемо від диявола,
що в нас осів.

Ми так ідемо до іще більшої біди,
то починаймо навчатися жити духовно,
творчо й з радістю, а не тоді,
коли притисне нас горе, чи біда.

Зразком для наслідування мають бути,
мудрі старці, святі, вчителі духовні,
а не успішні і багаті, не розпусні і пихаті,
не керівники суспільні будь якої масті.

У всі тяжкі часи
злими стають не всі
і вони вирощують ті зерна
милості й доброти,
тих правителів правдивих,
які ростуть в людському суспільстві
до років сто, а то і більше.

ДОБРО І ЗЛО
Творець створив чоловіка,

назваши його сином
і дав йому свободу дій,
хоча і знав про його падіння.

Та тільки виростають постійно
в середовищі людським й такі сини,
які діями своїми є джерелами духовними
з тією бурливою, чистою й живою
енергією доброти і блага,
які покривають негативу так багато.

Хоча всі люди у Душі
знають про добро і благо,
та спокушаються грошима й статусами
і мають реально так багато,
що називають себе господом
і богом у личині сатани,
бо вони пов'язані грошима,
шантажем, пиятикою, вбивствами,
ховаючи злочини свої мечем страху й кари.

Бо їх політика й мораль
мають такий дієвий механізм
і вони ним пов'язані
пірамідами отими,
якими керують кабінети
масонів, партій і міністрів.

В них інтелект людей,
пенсії, зарплати,
бактерії, армії й поліцейські,
а в нас духовність чиста і проста,
якої вони іще більш бояться,
аніж своєї смерті.

БАЙДУЖІСТЬ
Стан справ
у світі непридатний,
але всі
зклопотані такі.

Щось шукають,
але й самі не знають.
Духовно гинуть люди
і навчити враз цього не можна,
бо у них, пустих, відгуку нема.

Хоча думають про гроші,
інші про вино,
а багато ховається від проблем
в музиці і пісні ні про що.

Чи у тих поприганцях –
шум, крики, наркота
та в цій суєті-каламуті,

ми тільки дияволу попадемо в сіті.

Та від життя, проблем
не втечемо,
бо вони і є для того,
щоб ми подивилися у небо,
а потім і у себе.

Бо там є сила,
бо там можливості великі,
яких цілком достатньо,
щоб своє життя змінити.

Хоча церков набудували,
у рази більше слів і книг
про потреби духу і свободи,
та згубили ми традиції у бездії.

Занепав люд в досвіді життєвім,
байдужим є до стяжінь духовних,
занапастивши Дух,
усе єство і простір.

Та небезпеку велику
ми несем потомкам,
бо ми їм залишим
отакій от безлад.

Усвідомлюючи свою духовну стезю,
ми маємо виправляти помилки,
бо знаючи їх,
каяттям і добродіяннями своїми
чистять душеньки свої,
а то і карми родові.

ПОМИЛКА МОЯ
Течуть сльози... плачу...
і не каплями малими,
а потоками двома
від очей по щоках,
шиї, грудях,
зупиняючись на рівні
центру Душі тіла.

Течуть, та не світлі й чисті,
а кольору сутінків вечірніх
... і так важенько мені,
... і не можу зрозуміти:
чого і що???
так тривожить суть мою –
і все в надії,
що відповідь знайду...
Та порухи до позитиву
все ж відсутні ...

Другий тиждень плачу,
німо у собі,
а бажання дивне геть –
не намагаюсь зупиняти.
Цей плач гнітючий,
тільки відчуття легкі,
що світ мене покинув,
а ми на це не знаєм ради.

Склали руки на грудях,
щоб померти від образ,
бо відповіді не знаю
і знайти не можу.
Хоча чесно скажу,
що і шукати не бажаю.

Звертаюся думкою,
коли чуть проясніє в голові,
до святого Духа
і підхожу у розмові
до свого друга,
учителя Ісуса –
кругом сутінки густі
і контури темні
на жовтому фоні,
на лиці Його святому.
Бо саме так ми
бачимо Його таким завжди.

Не можу зупинить туги
і вірші не творяться нові,
а це ще більше гнітить –
та так, що не хочеться жити.

Та розум-ум тривожить
і про відповідальність згадати просить,
що в такому стані єства
є помилка велика.

«На все є воля Твоя...» -
і довіру маймо в дні такі,
то спокій й тиша
благодаттю заколишуть.
З такими думками
до сну відходили ми
і соромно було єству
сотворяти молитву.

Бо не можна відпускати
Душу у світи
неприкаяну отаку,
щоб вона пішла в печалі
у стартове життя нове
з цим багажем проклятим –
мною зібраним потрошки,

який затемнив усі дні
і те світло нашої Душі,
яка важкотою просила і терпіла,
яка тепер так гірко плаче.
А очі то сухі,
хоча сльоза під шкірою бурлить
і ум злоститься,
бо і він уже звик
з позитивом жить.

О, Отець-Творець,
прошу Тебе: дозволь,
а перед усім - навчи,
як вийти із туги.

Життя ж не грає
і дні пожухлі,
як той попіл принишклий
в тоненькім промені своїм
з того прекрасного багаття –
тепла і світла в нім,
у його величі і простоті,
залишивши на землі
цю чорно-сіру пляму
серед буяння трав-життів,
в середовищі яких і ми
стебло життя несли.

Образи розчинилися в мені,
бо вони і є тільки мої –
і тут стіна слави постала,
яка на гордині ці роки зростала.

Багато ум наш може зрозуміти,
та бур'яну слави з єства
небагатьом вдавалося позбутись
особливо серед тих у світі,
кому істина була відкрита.

Глянуть очі на ці рядки,
на ці книги й відгуки на них,
то гній гордині живить славу,
а вона росте, як той бамбук,
з якого вже не злізти.

Це наша помилка велика,
бо думали, що поширення в інтернеті
збільшить кількість читачів,
збільшить число сівачів.

А в нас болить печінка від обид,
гіркота у роті від поганих слів,
але на сьогодні нас Дух святий
вдруге писати допустив
і ми щасливі з Ним,

і маємо в благоговінні втіху.

Є ситуації в житті,
коли думку не слід
проголошувати вслух,
але тут і тепер
со-вістю затвердим,
що пишучи, ми є чисті.

Ми готові були про все забути,
та не можемо не писати,
бо це місія життя
всього нашого єства,
щоб і людям трохи
поміч цим Знанням надати.

Тому приємні нам бажання ці,
і Дух святий спонукає,
зве писати книги й далі,
відпускаючи тяжкості й тиски,
коли ми беремо в руки
ручку і листки.

Ми й до цього старались,
від публіки ховались,
щоб наш ум славу не схопив
і нас у ній не потопив.

А помилка ума
молитвою не дає прозріти,
бо неміч поширилася на все,
а ми нездатні вже
допомогати собі і людям.

У сьогоднішні на Землі,
переважити негатив у людях і собі
можемо лишень духовно ми,
а не по мирськи.

Тому ми маємо принести
мниму жертву цю публічно
і продовжимо молитви доброти,
щоб на Землі все таки
добрі люди та росли.

Бо без начал духовних
ці Знання Творця
і роздуми наші
ніц нічого не є варті.

Вони не нестимуть енергію цілющу
читачу і всьому людству.
А така розмова з Сущим
усе ж лікує Душу.

Тому цим посланням
до вас, брати і сестри,
я сповідаюся перед вами
і нашим Отцем-Творцем.

Простіть, якщо когось образив,
чи то традиції віків не так я бачив,
чи правду про істину ніс
з любов'ю в малій кількості.

Час настане, прийде пора
і ці слова у зернах істини зростуть,
тоді й люд ними загомонить,
славословлячи Отця-Творця-святого Духа.

Бо тільки любов і духовність в дії,
до яких рухається все живе,
що собою Духа носить
нам благоговіння принесе.

Входьмо всі у добрі справи,
щоб ними щастя ми спізнали,
а щастя, то любові стан –
і все навкруги проявиться, як Рай.

КОМУ

Все, що творить-робить людина,
то усе це во славу Духа,
а Він тоді вже відкриває нам те,
що для нас потрібне.

Якщо ми вкладаємо в усе любов
і інші якості духовні,
то відгук постійним є
і ми це всім єством відчуваємо
в тих справах до яких торкаємось.

Бо коли ми свідомі в словах і діях,
то ми знаємо і те
покликання своє
в стяжанні якостей духовних,
то тоді ми без прохань
беремо воду з джерела.

Коли ж ми байдужі, чи проявляємо зло,
то ці енергії негативу
укріплюють друге божество – Диявола.
Тоді ми вже в одній упряжці з ним,
тоді ми закриті від допомоги Творця.

Бо такі забувають завжди
про присутність начал духовних у собі.
«Ра-ди Бога, ра-ди святого Духа» -
колись так просили люди тих,
хто сходив з путі істинної.

«Покайся, або зроби щось ради Духа святого»,
то тут вся суть всього нашого життя.
РА – ДИ – радість двох,
що передбачало спільність дій людини і Творця.

Однак Творець не забуває
про кожную живу Душу,
бо і на підступах до одра
дає і відступнику той час
для каяття, забираючи її
в самий найкращий час,
коли Душа запалює свічадо.

ІСПИТ

Не турбуймо Творця всує,
тобто при потребі, чи без неї,
бо він завжди нам дає,
коли бачить нашу відкритість.

А ми можемо знати
про Його прихильність,
коли ми щось комусь даємо
і з цього радість маємо.

Бо зробивши комусь добро,
і забувати про цю дію,
або пам'ятаючи завжди
те добро, яке зробили нам інші,
то цим найкраще ми в житті
чистим нашу совість і помилки.

СКУПІСТЬ І ЇЇ СЕСТРИ

Скупий завжди збирає для інших,
бо все в життя прибуває настільки,
щоб кожному можна жити,
а помираючи скупий – все залишає іншим.

А суть життя така,
що кожен своїми руками, чи умом
має заробляти для прожиття,
а збираючи на «чорний день»,
чи для дітей,
то в ньому любові нема,
бо не даючи при житті
такий не знає радості відчуттів.

Тому і в збираннях отаких
нема якостей духовних,
бо там шкодували дітям дати в радість,
бо там недоїдали на шкоду тілу.
Тому в таких сім'ях
усі були сердиті
і сусіди сторонилися їх.

А після смерті діти, чи рідня
так часто забувають такого скнаря,
бо і вони не відчують позитиву у спадках тих,
бо, зазвичай, в таких речах відходить мода.

Бережливість її сестра схожа
має місце для життя,
бо тут присутня шана до тих,
хто любов у ці речі клав,
а ми любов цю прийняли
і бережно поводимося завжди.

Марнотратність теж живе у цій сім'ї.
Вона повна протилежність у всьому,
бо марнотратник, зазвичай,
транжирить чуже, а не своє,
тому він так легко покидає все.

А той, хто можливість має і дає,
то він знає, що в житті,
зробивши милість,
він отримає подяку від Творця,
або через інші руки,
коли потреба дати
знову появиться у нього.

Давання і радість у ньому
створюють ланцюг доброти,
тому його довжини
вистачає всім і всюди.

Таке чуття своє,
коли хочеться давати є у тих,
хто Душею є багаті
і якийсь поступок у минулому житті
зробив його скупим –
не дав сиротині, вдовиці,
пожалів ...
і тому упав так глибоко,
а тепер дозрів,
бо відчув те благо,
бо пізнав Творця
і ту спорідненість із ним.

Бідність духовна у людині
з часом перетворюється в бідність матеріальну.
Тому бідні матеріально
не мають можливості давати,
бо втратили на віки
ту радість давання мати.

А багатим матеріально слід завжди давати,
бо можливості є
і не він один те багатство дбав,
а надлишки такі

часто людину роблять скупим.

Тому ця сестра скупості – милість
живе у радості і віками,
бо даючому просто так,
завжди багатство везуть возами,
а скнара і бідняк
носять свої здобутки у кишнях.

ПРАВИТЕЛЬ

Правителями народжуються,
бо це талант і це дар Творця
для підлеглих тих,
хто духовні якості стяжає.

Суть правителя в тому,
що править він справедливо
і дбає про своїх підлеглих,
щоб вони достатки мали,
а він їх дружив
з народами сусідськими.

Бо не може правителем той стати,
хто пристрасть має
безпощадно народ експлуатувати,
або безмірно його обкрадати.

Це вже не правитель, а керівник,
бо по суті він кермом і є у сатани.
Народ в такій країні рабський
і виживає у нещасті.

Радості й любові там нема,
бо вони в страху забули й про творця,
забули, що вони його діти,
бо не йдуть до Нього розради попросити.

Тут вихід-вибір лиш один –
свої думки, слова і дії
змінити на доброту і милість,
то так зміниться народ
і тоді він на якостях таких
виросить й правителя
гідного для нащадків своїх.

АВТОБІОГРАФІЯ

І пролетів наді мною Дух,
що підняв волосся чуб,
є і Його знак на шиї
з правої знакової сторони
у світлій широкій полосі,
залишаючи цей рідимий знак,
коли освячував на місію в житті.

Дав можливість відкритися Душі,

щоб Знання з Розумом зайшли
і мудрості навчає
щоднини і щомиті.

А ми благоговіємо цьому пізнанню
і пишемо ці слова сюди,
щоб інші брати і сестри
прочитати їх змогли.

Ще багато потрібно знати,
бо тільки почали вивчати
і не настільки Душею чисті,
щоб всеціло з любов'ю це нести.

І вам пишемо ці крихти Знань,
то, можливо й хтось відкриє у собі цю грань,
бо суть і зміст цієї якості у світі,
що вона єднає всіх,
хто Душею собі і іншим світить.

Тільки чутливий чоловік її може мати,
а чутливість у нього росте
від старання чистити себе
і водночас добротою в діях засівати.

Основна частина людства
не відає про цю якість-благість
і тільки деякі із них у житті
доторкнулися колись
цієї святої любові.

Бо той, хто її пізнав
і кому вона відкрилася собою,
то він її ж благочестиво леліє
і іншим у радості дарує.

Тому ми у місії цій,
розглянемо одну її грань,
яка освітлюється з боку зла,
про яке у проявах кожен зна.

Ми, майже всі, є злі
і у нас нема любові,
а свідченням цього є те,
що ми не відчуваємо людей усіх,
як і все живе,
своїми сестрами-братами.

Всі ми є
одна сім'я велика,
бо всі люди на Землі
є Творця діти.

А другим свідченням прямим
Є чутливість наша, біль

на проблеми чи біду
саме до тих, хто робить помилки.

А ми бува із злорадства підштовхуємо їх,
бо нас его тішить,
що наш брат-сестра грішить.
а то і самі встаємо на шлях спокус.

Ми є гармонія із зерен надбань
у життях минулих,
хоча зваблюємося від бажань
тут, на Землі і Всесвітах,
як начало в Інь
і як закінчення у Янь.

Ходимо по стежинах життя
через радості й любов,
хоча бувають й негаразди різні.
Та маємо іти, як усе живе,
аж до настання невидимості своєї,
до безмірного-безрозмірного,
вливаючись сущністю Душі
у всезагальні енергії Духа:
був, є і, нібито, нема.

А Душа іде, росте у нас життями,
вдихаючи любов кожним порухом своїм
і, проявляючи радості спів у танці,
бо ще тепер в єднанні з тілом і умом,
приймавши за орієнтир самоусвідомлення дій.

Щоб одного разу вистрибнути з них
і бути вічністю Твоєю, Отче,
бо то є той путь, якого шукають уже прозрівші,
але знаходять лишень одиниці.

Та і життєвий вибір наш
придуманий не нами є,
бо маючи зрілу душу,
плекаємо життєвий простір,
який, як і все у світі, є енергією.

Енергія лежить в основі всього,
як рух, чи результат руху.
Тому, налаштовуючись на стягання Духа,
на ту енергетичну частоту у ритмах
і отримуємо істинну реальність.

Бо в тілі ми є лишень закваска
для майбутнього хлібу сущності своєї
і ми роками-життями гортаємо час,
здобуваючи їстиво в тяжкій праці.

А вимірний час в житті одному
є саме хвостом комети тим,

який дається один раз
і то у стертій пам'яті на віки
конкретно одному мені.

Тому, хай ці слова для всіх будуть
частиною свідомої розмови
і початком путі
для пошуків любові.
Леліймо її кожен у собі,
бо це той клей,
який з'єднує все живе.

Знаймо люди, знаймо й те,
що любов це якість Духа
і коли ми житимемо з потреб
і відходитимемо від лихих ідей,
то до нас потечуть ідеї Отця-Творця
і зміниться докорінно сама суть життя.

Ми ж вписали у цей вірш ці слова,
бо це стрижень,
це основа нашого свідомого життя,
а ми хочемо для всіх
її ж залишити.

ЗЕМЛЯ

Земля не річ –
вона теж живий організм,
то як вона може належати одноособово
тим, хто цього просто захотів.

Земля не належала
і не належить будь коли
на праві власності на неї,
бо вона була, є і буде,
а ми життями тут
тих сімдесят літ лише.

Земля годувальниця людини,
її опора і прихист,
а людина має жити вільно,
як і інші, хто росте на ній.

Ганьба цивілізованому людству,
яке у жадобі своїй
хоче землею володіти,
водою і повітрям,
коли ми тут, на ній,
щоб лиш просто жити.

Не можна продавати те,
що не належить людям,
бо ми тільки гості
і то тільки тимчасові отакі
з намірами бузувірськими.

Хто ми
по суті у діях отаких –
диявол у людській подобі,
коли хочем нею володіти.

Гріх-помилка велика тим,
хто на неї зазіха.
І кара тим,
у кого її отак диявол забира.

Не можна так з людьми
політикам поступати,
щоб всезагальна земля
для окремих була
предметом лихварської наживи.

Забираючи землю у людей,
де їх боги, коріння роду,
то проклинуть їх вони
до сто сьомого коліна.

Ми філософствуємо,
що предки наші
були дикарі,
а тепер, нібито,
і не дикарі...

Дикарі, та ще й хижі,
бо вбивати за землю хочуть.
То для чого таким гроші,
то для кого ті доми молитви,
для чого те живовиживання,
коли земля стала знаряддям,
щоб вбивати собі подібних.

ВІД-ПО-ВІДА-ДАЛЬНІСТЬ
Відповідальність – відповідати по суті,
чи то відповідь дальнім дати.
Але коли ми розуміємо її суть
то це не означає однозначно,
що людина відповідає тільки за себе.

Вона відповідає за всіх їй близьких
і за дальніх тих, в іпостасях різних,
бо і вони несуть відповідальність за нас
перед Творцем, наповнюючи простір
водою, їжею, теплом і повітрям.

ВРАНЦІ
Кожен у житті
зустрічає щастя –
хто приймає,
хто мимохідь зиркне,
а хтось і не зважає,

бо спішить.

Воно завжди поряд є
і є можливості у кожного
його узріти і прийняти
у життя своє.

Навіть у різні пори року
і години дня,
а то бува
і серед ночі,
щось знакове присниться.

То не ловімо його за хвоста,
а приймімо з усмішкою і в подяці,
то воно в наші очі зазирне
наступного дня вранці...

ТРАДИЦІЇ

Релігії рас, народів
несуть частину істини,
а іншу у родах
традиціями вічними.

Тому до них слід
відноситися в пошані,
бо зовсім мало життя людини,
щоб пізнати велич Творця
і правильність традицій.

ОДНА

Одна, й суттєва, є різниця,
коли ми у житті
себе з'єднаємо зі святим Духом,
то маємо спокій і лад в собі,
а також у взаєминах з людьми.

Коли ми злі, гнівливі, мстиві,
то служимо Дияволу лихому
і тут росте постійна суєта,
тому й спокою нема.

Тому Творець для рівноваги
і для стимулу рости
в усе живе на світі
змішав між усіма
для всезагального блага.

А там кожен по своєму уму
шукає гармонію, чи суєту.
Однак не випускає з поля зору
і можливість кожному дає
у невеличкій їх частині
віддатися сповна на волю Духа.

Інших же пустить на «вольній хліба»
задля свободи росту
й дозрівання якостей духовних.

Є серед них і ті,
які служать Дияволу
на деградуєчому колі роду,
то ці не бачать сонця-коловрату
і в невіданні живуть.

УСВІДОМЛЕННЯ

Так, саме ми,
все живе на Землі,
а особливо людина,
як певний проміжок кола
у всьому живому
вийшла в еволюції буття
на кінцевий путь
в стяжанні якостей духовних.

Це путь усвідомлення
і це та енергія духовна,
яка є джерелом того,
кого людина обумовила у слові – Бог.

Так, такі інформаційні поля
у всьому живому
і формують подібні
потічки, річки і океан.

Це всевишній Розум,
як стан всіх якостей позитивних.
То саме усвідомлення позитиву
лежить в основі людської думки, слова, дії.

Усвідомлення – це інструмент ума,
це вільна його дія,
це його вибір рішення,
як дозвіл на пізнання.

БЛАГОГОВІННЯ

Благоговіння – це внутрішня скромність,
це душевне чуття людських потреб,
це чистота і простота в поведінці.

Благоговіння – це готовність приймати радість,
це готовність дарувати благо,
це здатність порадіти за інших
глибинним баченням своїм.
Благоговіння і простота в житті
є свідченням прямим,
що людина пізнала путь доброти
і стрижень свій духовний.

Тоді вона вільна в діях,

справедлива й чесна у поступках,
а свобода у поступках
граничить із нахабством.

Бо слово свобода несе суть таку:
с-во-бода – з волею бодатися,
тобто межує з боротьбою,
а де боротьба, там спокою нема.

ЛІТЕ-РА-ТОР

В цей жовтневий день,
в передпразник Покрови,
п'ять років тому
ми взялися писати книги.

З благословення святого Духа
сьогодні їх читає увесь світ
і нам приємно за читачів,
які цю тематику прийняли.

Дозріло людство в культурі,
жадає жити в щасті і ладу,
тому й шукає літе-ра-тур-у
для душі, ума і тіла.

Приємно вдвічі за вас сестри і брати,
що духовну спорідненість признали,
а нас **дух-і-в-ни-ком** назвали,
назвали й істиним словом за книги ці –
літе-ра-тор-ом при житті.

**За ці літери прості
і за поетику в рядках,
хоча ми лиш олівець в руках
Отця-Творця-святого Духа.**

Тому й БЛАГОДАРУЄМО усім і вся,
чим наповнена Земля і Всесвіт,
бо саме Ви є той ґрунт
і Ви є ті слова,
що тут стоять у цих книжках.

Хоча ми іще не духівник
і не літератор у завершенні своїм,
бо ми лиш при навчанні
і в устремлінні є
ці назви все ж прийняти.

*Дух святий, навчи:
щастя і любов творити,
злагоду і спокій плекати,
доброту й достаток мати.*

*І так просимо
кожну людину світу:
молімося у діях
во ім'я себе, дітей, батьків
і всього того, що є живим,
що жити хоче теж, як людина,*

*бо це є умова жити
у цім Всесвіті великім,
бачити сонце, квітучу землю,
воду живодайну,
відчувати подих вітру;*

*чутливим бути до Божества,
як обумовило саме людство,
бо ми Тата є малі діти
і маємо Йому благоволіти;*

*прийняти сам процес життя й творіння
у незнанні його джерел віками,
у незаперечній істині святій
Його присутності.*

сайт <http://mikolin.com.ua/>
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності» на facebook
сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

ДЛЯ ЧОГО	1
ДЯКУВАТИ	1
РОЗМОВА	2
НИЦІСТЬ	2
ОСНОВА	2
УСПІХ І ДОБРОТА	2
ВСЯКА ВСЯЧИНА	5
ПРОСТИ І ПРОЩАЙ	17
НАВЧИТЬ	18
ВСЯЧИНА УСЯКА	21
СИНГАЛ З ВСЯЧИНИ УСЯКОЇ	22

ПОМИЛКИ	23
БОЛОТО	25
НОРМА	27
ОБМАН	28
ОДИН ЧИ САМОТНІЙ	32
НЕВІГЛАС	33
СТАРІСТЬ	34
ДУША	35
БОГ	36
СТІНА	38
НАВЧАЙМОСЯ СЕБЕ ЛЮБИТИ	38
РАДІСТЬ ЖИТТЯ	40
СТЕЖКИ З ДОБРОТИ	42
РЕАЛІЇ В ЖИТТІ	43
ЗАЦВІТАЙМО ДУШАМИ СВОЇМИ	44
ЛІРИКА І СЕЛО	44
РА	46
***	46
РАДІСТЬ	48
ЧИСТОТА	49
***	49
ПІЗНАННЯ	49
ТОНКЕ ТІЛО	50
СВОБОДА	50
РІСТ	51
ВРАНІШНЯ МОЛИТВА	53
ДЯКА	54
ПОСЛАННЯ	55
ДОБРА ДУША	55
ДАР	56
ПОСИЛ	57
СКАРБИ	58
МІСІЯ	59
ОДВІЧНІ	60
НАВЧАЙМОСЯ УСІ	60
ЖІНКА	61
СТЕЖИНА	61
ЛІС	62
БЕРЕЖІМОСЬ	64
ЧУТТЯ	65
ПОЧИН	66
ВОРОГ НАШ – Є МИ	66
ЛЮБОВ ЖЕ В НАС	67
ЦІЛІСНІСТЬ	68
ПОШУКИ	69
НАШІ СКАРБИ – ДУШІ НАШІ	69
МОЛИТВА	72
БЛАГОДАРІННЯ	72
НАСТАНОВИ	72
ВИБІР	73
ЧЕКАЙ	74
ГРОШІ	74
МОВА ДО ІВАНА СТРИД	75
ЧЕСТЬ І ГІДНІСТЬ	76
ПОЕТАМ	76

БЕРІМО ЩАСТЯ	78
ВІДКРИВАЙМОСЯ ДУШЕЮ	78
НАВЧИ НАС МОЛИТВИ	79
ПОРАДА	80
ТІЛО	81
ВИБІР	81
ВИБОРИ	81
ПОРАДИ	82
ЧУТТЯ	84
НАВЧАННЯ	85
ХВОРОБИ.БІЛЬ	86
ЛЮДИНОЮ ПТИ	88
НА ЗГАДКУ	88
МИ	89
ЗАПАХИ ЖИТТЯ	89
ПСУС	90
ЗАГУБЛЕНА РАДІСТЬ	96
СПОВІДЬ	100
ПОСЛАННЯ	101
В ПОШУКАХ	103
ДАРУЙМО ТЕПЛО	104
ПОГУБА	105
ПРАВДА ЖИТТЯ	106
НАРОДЖЕННЯ	107
ДУХОМ НАПОВНЕНЕ ЖИТТЯ	108
СІМ'Я	108
ДІТИ	108
ІСТИНА БУТТЯ	109
ПОРА	111
ПРАВДА	111
КОНТУРИ ЛЮБОВІ	112
СТАНОВИЩЕ	113
СУТЬ ЖИТТЯ	114
КОЗА	116
ВІЙНА	116
ЖИТТЯ Є БОГ	117
КУЛЬТУРА	119
ПРОЩА-ПРОХАННЯ	120
ПОГОВОРИ ЗІ МНОЮ	121
ДУХ СВЯТИЙ	122
ДОБРОГО ДНЯ	123
ПІЗНАВАННЯ	123
МИ ПЛОТЬ І КРОВ	123
ЛЮДИНА	124
ЗЕМЛЯ І НЕБО	124
СОНЦЕ І ПТАХИ	125
РІСТ І РОЗВИТОК	126
ПОПУЛЯРНІСТЬ	127
ЧИ СУЄТА	128
СВІДОМИЙ УМ	128
ЗАЗИРНИ У СЕБЕ	129
ВІРА І ДОВІРА	129
СТРАЖДАННЯ	129
УМ	130
ДОБРО І ЗЛО	131

БАЧЕННЯ	132
ОСОБИСТЕ	132
СЛЬОЗА	132
ДУША	133
КРАСА	133
ЩАСТЯ	134
ТВОРІННЯ	134
УСВІДОМЛЕННЯ	135
ВЕСНА	136
ЖІНКА – ТО ВЕСНА	136
СПІВАЮТЬ ПТАХИ	137
І ПТАШИНА Є РІДНЯ	137
ЗДОРОВ'Я	138
СТАРІСТЬ	139
НАШЕ МІСЦЕ	140
РАДІСТЬ	142
КРАСА	143
ОАЗА	143
ЩАСЛИВИЙ	143
ДИТИНА	143
ХОДІННЯ	144
РОЗМОВА ІЗ СОБОЮ	144
РОЗМОВА	144
ВІДПОЧИНОК І МОЛИТВА	145
МІСЯ ЖИТТЯ	146
ДОБРОГО ДНЯ	146
ЖИВИ ЛЮДИНО	147
НЕЗАЛЕЖНОСТІ НЕМА	149
РОЗДУМИ	150
ДІЯ	150
КНИГА	151
ПОЕТ-ДУХІВНИК	152
ХІБА НАМ ТАК БАГАТО ТРЕБА	153
ПСИХІКА	153
БЛАГОДАРУЄМО ТОБІ	154
МОЛИТВА	155
ЖІНКА	158
КРАСИВА ЖІНКА	158
МАМА	159
СУСІДИ	160
СОВІСТЬ	160
СТЕЖИНА	162
КАДРИ ВИРІШУЮТЬ ВСЕ	162
АВТОБІОГРАФІЯ	164
ПРОДОВЖЕННЯ АВТОБІОГРАФІЇ	166
ЛЮБОВ	166
ДУША	167
ПОЧУТЕ	169
МУДРІСТЬ	169
ПОДІБНЕ	170
ІНШІ	171
ГУЗАР	172
НЕ ШКОДУЙ	173
КОПРАТОР	173
ДУХОВНИЙ СТРИЖЕНЬ	174

СВІТ	175
НЕ ВТЕЧЕШ І НЕ ДОЖЕНЕШ	176
ЗВ'ЯЗОК	177
БЛАГОДАРУЄМО ТОБІ	177
НЕЗАЛЕЖНІСТЬ	178
СВІТАНОК	179
УСЕ ПРОСТО	179
СПОГАДИ	180
ТАЇНИ	180
ЧУТТЄВІСТЬ	181
ЧУТТЯ	182
ПРОСТІ ЗНАННЯ	182
СОНЦЕ	184
СОНЦЕСЛОВО	185
ДУМКИ	186
ЧАС	186
МУДРІСТЬ В ПІЗНАННІ	187
УСМІХ	188
У ТІНІ	189
НАДІЯ	190
ЛІС	190
ВІДПУСКАЙМО	191
ДО СПІЛЬНОТИ	192
З ДОБРОТИ	192
ДАР	193
ПОСИЛ	193
СКАРБИ	195
ДАРУНКИ	196
НЕМА І Є	196
АХ!!! І ОХ...	197
ТВОРЦІ	198
ПРОСИМО	199
ЗНАННЯ	199
СУТЬ ПОДАЯНЬ	201
ДАРУНКИ ТВОРЦЯ	203
СВОБОДА	203
ПЛИН ЖИТТЯ	206
ТОРГИ	208
АДАМ	211
РУХ	211
ПОШУКОВЕЦЬ	212
БДІННЯ	214
ВІРА	215
КАЗКА	215
ЛЮДИ	216
ГОЛОС ДУШІ	218
СЛОВО	220
СТРАХ	221
ЖИТТЯ	222
ДОВІРА – МАТИ ВІРИ	224
ПРИ – РОДА	225
ДУША ЧИ АНГЕЛ	228
ДУМИ	229
РІСТ	230
СУМ	230

БІЛЬ	231
ШУКАЙМО	232
КАПЛЯ	234
ПО ВСЯКОМУ БУВАЄ	235
ОСІНЬ	235
СЕНС	236
ПОСИЛ ЕНЕРГІЙ	236
ПОСЛАННЯ	237
ЛЮБОВ І ЛІТО СПОРІДНЕНІ СОБОЮ	237
ВІЧНІСТЬ	237
РОБОТА	238
ЧЕКАЙ	239
ГРОШІ	241
НЕ ВБЕРЕГЛА	241
КОЛИ РОЗУМУ НЕМА	242
НЕ ПРОСТО СЛОВА	242
ОПОРА	243
ДОБРО І ЗЛО	244
БАЙДУЖІСТЬ	245
ПОМИЛКА МОЯ	246
КОМУ	250
ІСПИТ	251
СКУПІСТЬ І ЇЇ СЕСТРИ	251
АВТОБІОГРАФІЯ	253
ЗЕМЛЯ	256
ВІД-ПОВІДА-ДАЛЬНІСТЬ	257
ВРАНЦІ	258
ТРАДИЦІЇ	258
ОДНА	258
УСВІДОМЛЕННЯ	259
БЛАГОГОВІННЯ	259
ЛІТЕРАТОР	260
ДУХ СВЯТИЙ	260